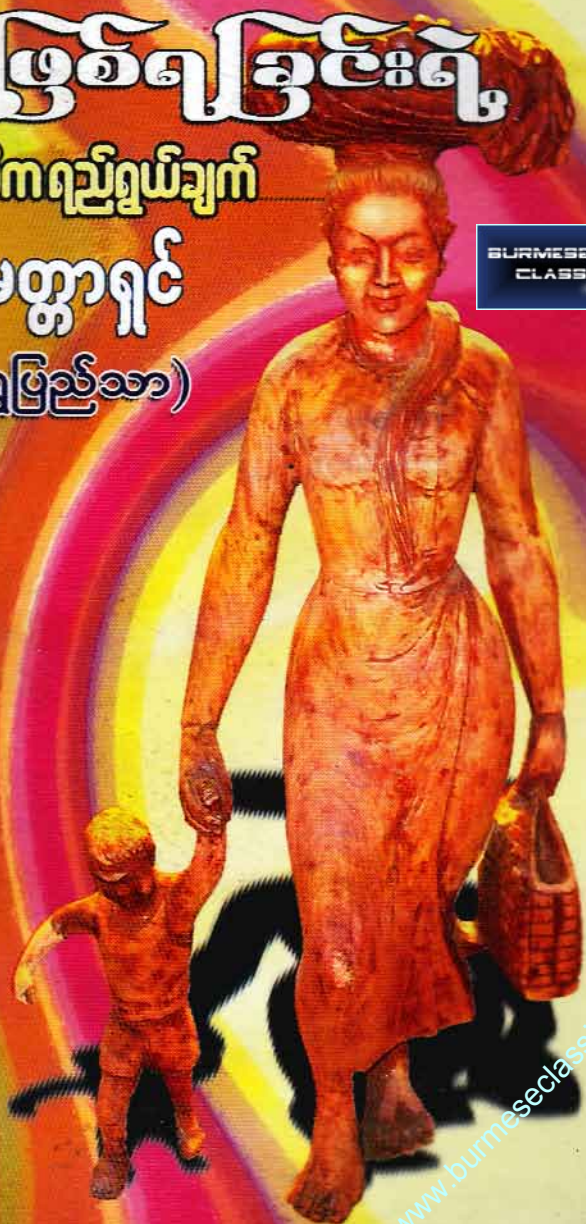

လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့

အဓိကရည်ရွယ်ချက်

မေတ္တာရင်

(ရွှေပြည်သာ)

လူ့ဖြစ်ရခြင်းရဲ့
အဓိကရည်ရွယ်ချက်

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၁၁၉/၀၁(ပုံနှိပ်)သသန-၀၉

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်
၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ကြေးသား
ကွန်ပျူတာစာပီ

မန္တလေးကျောင်း

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးဇေယျာ၊ သုရဇအောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၁၇၇-၁)၊ ၆/၁၀ ရပ်ကွက်၊
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တာဝန်ခံထုတ်ဝေသူ
သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန
ပုံနှိပ်တိုက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ဦးဝင်းနိုင်မှ(မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၈၄၃/၀၂၄၀၅)ဖြင့်
ရိုက်နှိပ်ခွင့်ပြုသည်။

စီစဉ်သူ
ဦးစိုးတင့်၊ ဦးဆန်းထွန်း

အတွင်းမလင်

ကိုဦး

အုပ်စု

၅၀၀၀၀

တန်ဖိုး

၁၂၀၀

ဗာဝိက

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ကျသိုလ်နှင့်ဝယ်ရသောချေးကြီး	၄
သယံနှင့်တူသော လူသား	၅
သစ်ပင်ပေါ်မှာလမ်းလျှောက်သူ	၆
ကြည့်ညိုစရာရဟန်းနှင့် ခင်မင်စရာရဟန်း	၈
အင်္ဂါနှင့်ဆိုင်သောမင်း	၁၀
ဆရာကောင်းနှင့် ဒကာကောင်း	၁၂
ဘုရားမျက်နှာကြည့်သူ	၁၄
ဘုရားမျက်နှာကြည့်သော ဆုံးဖြတ်ချက်	၁၆
ဘယ်သူ ကဲ့ရဲ့ကဲ့ရဲ့ ဘုရားမကဲ့ရဲ့အောင်နေ	၁၇
ဘုရားသာသနာမှာ နေချင်သူများ	၁၈
ဝိသလေးနှင့်ပစ်သော အနုမောဒနာတရား	၁၉
ခရစ်ယာန်တစ်ဦး၏ ပါရမီထိုက်သည်အလှူ	၂၁
ဆွမ်းသာပြီး ဉာဏ်ထိုင်းရခြင်းအကြောင်း	၂၃
မကာသနအလှူနှင့် ယမမင်းအင်တာဗျူး	၂၅
ဒိုတာအကုန်လှူသော အမေရိကန်တစ်ဦး	၂၇
ဘာဝိကလေးအများစု ဘာသာခြားဖြစ်ရခြင်းအကြောင်း	၂၉
ဇနီးနှင့်စည်းစိမ်စံ ည-ခွေးစာခံရခြင်းအကြောင်း	၃၁
အသုရကာယံပြည်သို့ တခဏ	၃၄
သူတစ်ပါးသတ်တိုင်း အပါယ်မကျ	၃၇
ဆောင်နှင့် အပါယ်လေးပါးသည် ကြောက်စရာမဟုတ်	၄၀
ဆော်ပြည်ရောက် ဓားပြများ	၄၃
ဆော်ပြည်ပေါ်မှ ငရဲဘုံ	၄၈
ဆော်သက်တစ်ရက် လူသက်တစ်ရာ	၅၂

နေအိမ်ကိုပင် လှူနိုင်သူ	၅၅
ကြောက်ရင် လွဲ ရဲရင် မင်းဖြစ်	၅၈
စိတ်သည်မကောင်းမှည့် ပျော်ရခြင်းအကြောင်း	၆၀
သူတောင်းစားဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိကအကြောင်း	၆၃
အကောင်းမကြိုက်ခြင်းအကြောင်း	၆၅
လူသတ်မှုကျူးလွန်ရခြင်းအဓိကအကြောင်း	၆၈
ပညာမဲ့နှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ	၇၀
ကုသိုလ်လုပ်ဖို့ စည်းပွားရှာသူ	၇၃
လက်ယက်တွင်းနှင့် တူသောအရာ	၇၄
ဗုဒ္ဓပေးသော ဒါနပြုနည်း	၇၇
ဘာသာခြားဆရာမတစ်ယောက်၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်	၇၉
ရတနာသုံးပါးနှင့် သိန်းနှစ်ဆယ်	၈၃
အမှိုက်ဆုံးနုတ်ဟူသည်	၈၆
ဦးစိုးနိုင်၏ ကြီးပွားကြောင်းတရားများ	၈၇
အလုပ်ရှင်စိတ်မွေး၍ အလုပ်ရှင်ဖြစ်ရသူ	၉၀
ရွေးများကို အန်ကျေးသောကရုဏာရှင်	၉၃
စွဲခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းတရား	၉၅
ကုသိုလ်တရားကို အမြန်လုပ်ဖြစ်ခြင်းအကြောင်း	၉၇
ကုသိုလ်များများဖြစ်လိုသလား	၉၉
ခြင်္သေ့လိုကျင့်မှ နိဗ္ဗာန်ရ	၁၀၄
ကျောင်းကိုမိမြို့သူအား ကျေးဇူးတင်ရခြင်းအကြောင်း	၁၀၇
နိဗ္ဗာန်ရမည့် အနိုင်ယူနည်း	၁၁၁
ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းအရင်း	၁၁၃
ချိုမာလွင်နှင့် ဝေမာလွင်	၁၁၇
ငါးမိနစ်တရား	၁၁၉
ထားဝယ်မြို့က လေဆင်နှာမောင်း	၁၂၂
မြန်မာဖြစ်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းသာစရာများ	၁၂၄
သာဓုမခေါ်တတ်သော ပြိတ္တာများ	၁၂၇
ကျွတ်လွတ်အောင်အမျှပေးခြင်း အစီအစဉ်	၁၂၉
ဘာသာခြားတို့၏ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်	၁၃၀

မိ တစ်လုံးကျေရခြင်းအကြောင်း	၁၃၃
ကျွန်ုပ်တစ်သောဆရာတော်	၁၃၅
အကောင်းဆုံးဆွမ်းနှင့် အဟောင်းဆုံးဆွမ်း	၁၃၉
မိအသက်ကို ဖြုန်းတီးနေသူများ	၁၄၂
အဘဝတာ သရုပ်ဖော်ကောင်းကျိုး	၁၄၅
မိအဖျက်စိက္ကယ်တာ ဝမ်းသာစရာ	၁၄၆
ဆရာလွင် ငါးဖမ်းနေသည်	၁၄၇
မိရမည့်အရာနှင့် ပယ်သတ်ရမည့်အရာ	၁၄၉
အာဇာနည်နည်း နှစ်မျိုး	၁၅၁
အောင်တစ်နပ်အတွက် သုံးနှစ်ကျွန်ခံသူ	၁၅၂
အောင်မြင်ခြင်း၏ သော့ချက်တစ်ခု	၁၅၅
နိဗ္ဗာန် မလှူ သိလို့ လှူသူ	၁၅၇
ဆရာနှစ်မျိုး	၁၆၇
အစီအစဉ်နက် သားနှစ်ယောက်ဆုံးရသူ၏ ရင်တွင်းစကား	၁၆၉
ကျွန်ုပ်တို့စော၏ နောက်ဆုံးနေ့	၁၇၁
ကျွန်ုပ်တို့စော၏ နောက်ဆုံးစာတစ်စောင်	၁၇၃
ကျွန်ုပ်တို့စော၏ နောက်ဆုံးသံဝေဂစကား	၁၇၅
ဘုရားက မမှိုက်ပါ မရှိက်ပါ	၁၇၆
ကျွန်ုပ်တို့အထံပေးပုံ မြင်ကွင်းကျယ်	၁၇၈
ကျွန်ုပ်တို့အထံသံဝေဂစာတစ်	၁၈၄
တော်သစ် အနာထဝိတ်	၁၈၇
အမှိုက်ရွာဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းအရင်း	၁၉၁
ခြေပိုင်ပေါ်က ငရဲပြည်	၁၉၆
တိရစ္ဆာန်နှင့်တူသော လူများ	၁၉၉
တောင်ပေါ်ကဘုရား တောင်အောက်မှာ ဘာသာခြား	၂၀၀
ဘုရားဖူးရင်းငိုရသည်	၂၀၃
ကာမေသုကံ၏ဆိုးကျိုးများ	၂၀၇
သူ့သန်ထဲမှာ မှန်ဆွမ်းအလှူ	၂၀၈

အသက် နှင့် အချိန်

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ၊ နေ့၊ ဝက်၊ လ၊ နှစ်စသည်

အချိန်တိုလေးများကို

ပေါင်းစည်းထားခြင်းသည်ပင်

အသက်မည်၏။

ထို့ကြောင့် အသက်ကိုတန်ဖိုးထားသူသည်

အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားရမည်။

ကုသိုလ်၊ ဝဉာဏ်၊ ဥစ္စာ သုံးမျိုးအနက်

တစ်မျိုးမျိုးကိုပမာသာ

အချိန်ဖြုန်းတီးသူများသည်

ပိပိအသက်ကို

ဖြုန်းတီးသူများပင်ဖြစ်၏။

ဓမ္မာစင်၊ ဣန္ဒြေအာ၊

**လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့
အဓိကရည်ရွယ်ချက်**

သာယာဝတီမှမောင်ရဲမြင့်သည် အခြားဘာသာဝင် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူနှင့် ဘာသာတရားအကြောင်းကို ပွင့်လင်းရင်းနှီးစွာ ဆွေးနွေးအပြီးတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူနှင့်ဆွေးနွေးပုံအကျယ်ကို 'အရှုံးမရှိသောဒဿန' စာအုပ်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်သည်။ မောင်ရဲမြင့်သည် စာဖတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အတွေးအခေါ်ကောင်းသည်။ သူ့အတွေးအခေါ်လေးတစ်ခုကို ဖတ်ရှုခံစားကြည့်ပါ။

လူတစ်ယောက်မှာ တီဘီရောဂါ ဖြစ်နေသည်။ ခြောက်လလောက်ခွဲသောက်လျှင်ကင်းရှင်းစွာပျောက်မည်ဆေးလည်း သူ့အနားတွင်ရှိနေသည်။ သို့သော် သူကား ထိုဆေးကိုမသောက်။ အကြောင်းကား ထိုဆေးသည် သူ့နိုင်ငံမှထုတ်လုပ်သော ဆေးမဟုတ်သောကြောင့်ဟူ၏။ ထိုသို့မသောက်လျှင် ထိုသူသည် တီဘီရောဂါဖြင့် သေဖို့သာရှိ၏။

ထို့အတူ လောဘ၊ဒေါသစသောကိလေသာရောဂါ ကိုပျောက်စေမည်တစ်ခုတည်းသောဆေးသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဝိပဿနာတရားပင်ဖြစ်၏။ ထိုဝိပဿနာဆေးကို မိမိ ဘာသာကနည်းလမ်းမဟုတ်သောကြောင့် မသောက် သုံးနိုင်၊ မကျင့်သုံးနိုင်ဟုဆိုလျှင် ပူလောင်သော၊ အပါယ်သို့ဆွဲချသောကိလေသာရောဂါများ မပျောက် ကင်းရံသာရီ၏။

မောင်ရဲမြင့်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လာပြီးနောက် ရဟန်းပြု လိုက်သောအခါ 'ဦးဝိသုဒ္ဓိ' ဖြစ်သွား၏။ ရွှေပြည်သာမြို့၊ မန္တလေး ကျောင်းမှာ ငါးပါးခန့်သီတင်းသုံးပြီးနောက် ကော့သောင်းမြို့သို့ ပြောင်း ရွှေ့သွားခဲ့သည်။ ကော့သောင်းမြို့၊ ခုနစ်မိုင်ရွာရှိ တောင်ကြီးတစ် တောင်ပေါ်တွင် တစ်ပါးတည်းဖက်စာရီသီတင်းသုံးပြီးပခုက္ကူဝိပဿနာ သင်တန်းခွေတရားများကို နာယူလျက် တရားကျင့်နေသည်။

ဦးဝိသုဒ္ဓိသည် သူ့ထံသို့ရောက်လာသမျှ ဒကာ၊ ဒကာမများအား အတွေးအမြင်ပါသည့် တရားတိုလေးများကို ဟောပေးလေ့ရှိသည်။ သူ့တရားအများစုသည် အမေးပါသော်လည်း အဖြေမပါပေ။ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသဖြင့် နမူနာတစ်ခု ဖော်ပြပါအံ့။ တစ်ခါတွင် ကော့သောင်းမြို့၊ သူဌေးကျွန်းဟိုတယ်မှ ဦးဘုန်းမြင့်တစ်ယောက် ဦးဝိသုဒ္ဓိ၏ တောကျောင်းလေးသို့ ရောက်လာသည်။ ဦးဝိသုဒ္ဓိက စတင်မေးမြန်းသည်။

- “ဒကာကြီး ... နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”
- “ဦးဘုန်းမြင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား”
- “ဒကာကြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဘာလုပ်သလဲ”
- “တပည့်တော် သူဌေးကျွန်းဟိုတယ် အင်ဂျင်နီယာဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒကာကြီး .. လူလာဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ဟာ အင်ဂျင်နီယာလုပ်ဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက်လား”

ဦးဝိသုဒ္ဓိ၏တရားသည် စကားလုံး ၂၇လုံး-ခန့်နှင့် ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။ ‘ဘုဒ္ဓအတိုဆုံးတရား’ဟု ဆိုရလေမည်လားမသိ။ ဦးဘုန်းမြင့်အတွက် အား အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံးနေ့တစ်နေ့ဖြစ်သွား၏။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလျက် ‘လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့အဓိကရည်ရွယ်ချက်’ကို ဦးဘုန်းမြင့် တစ်ယောက် တစ်ခါမျှမစဉ်းစားခဲ့ဖူးပေ။

ဦးဝိသုဒ္ဓိသည် ထိုမေးခွန်းကို ကျောင်းသို့ရောက်လာသူအားလုံး အား မေးမြန်းလေ့ရှိသည်။ သို့သော် အဖြေကိုကား ပြောမပြပေ။ အမေးခံရသူကိုယ်တိုင် ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် အဖြေထုတ်ရသည်။ စာရေးသူသည်ဤတရားကိုရန်ကုန်တိုင်း၊ ဒေါပုံမြို့၊ ယမုံနာလမ်းတွင် စတင်ဟောကြားခဲ့သည်။

ထိုတရားသည် နာကြားရသူအားလုံးအတွက် အံ့ဩတုန်လှုပ် စွယ်ရာဖြစ်သွားသည်။ အသိဉာဏ်ပညာအလင်းတွေ အများကြီးရ သွားကြသည်။ ဤတရားဗီစီအခွေကို သာကေတ၊ (၁)ဈေးလမ်း၊ ရွှေလဝင်းစတိုးဆိုင်နှင့် ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်လှ၊ ဒေါ်စန်းတင့် မိသားစုတို့က ဓမ္မဒါနအဖြစ်လှူဒါန်းနေရာ ခွေပေါင်းထောင်ချီနေပြီဟု သိရသည်။

ထိုယမုံနာလမ်းဘေးမှ မီးသွေးရောင်းသော ဘာသာခြားဒကာ ကြီးတစ်ဦးသည် ထိုတရားကိုနာကြားမိသွားပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ် သွားသည်။ ထိုဘာသာပြောင်းလာသော ဒကာကြီးသည် ရွှေလဝင်း မိသားစုထံမှ ယင်းတရားခွေများကိုယူ၍ ထပ်ဆင့်ဓမ္မဒါနပြုနေသည် မှာလည်း ခွေပေါင်းရာဂဏန်းအထိရှိနေပြီဟုသိရသည်။

ထိုဘာသာခြားဒကာကြီးက ဦးလှဝင်းတို့မိသားစုအား ပြောခဲ့သော စကားမှာ မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှ၏။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီးတော့ ‘လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်’ကို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဘူး။ လူလာဖြစ်ရတာ မီးသွေးရောင်းဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက်လို့ပဲ ထင်နေမိတယ်။ ဒီတရားကို နာရမှ လူဖြစ်ရခြင်းရဲ့အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားတယ်”

ကုသိုလ်နှင့် ဝယ်ရသောဈေးကြီး

လူဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်သည် ဝမ်းစာရှာဖို့ မဟုတ်၊ အိပ်ဖို့ မဟုတ်၊ စားဖို့ မဟုတ်၊ ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့ မဟုတ်။ ကုသိုလ် ပြုဖို့ အတွက်သာဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်တွင် ဝမ်းစာရှာခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ စားခြင်း၊ ကာမဂုဏ်ခံစားခြင်းဟူသော အချက်လေးချက်ရှိသကဲ့သို့ လူတွင်လည်းထိုအတူ လေးချက်ပင်ရှိ၏။ ဤလေးချက်သာရှိနေပါက လူသည်တိရစ္ဆာန်နှင့် ဘာမျှမထူး၊ အတူတူသာဖြစ်၏။

လူသားသည်ကုသိုလ်(ပရဟိတအလုပ်)ကိုလုပ်တတ်၏။ တိရစ္ဆာန် ကားမလုပ်တတ်။ ဤကုသိုလ်(ပရဟိတအလုပ်)ကြောင့်သာလျှင် လူ သားသည် တိရစ္ဆာန်ထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ၃၁ဘုံ တွင် လူ့ဘုံတစ်ဘုံသာ ကုသိုလ်လုပ်၍ရသလော၊ အခြားဘုံများတွင် ကုသိုလ်လုပ်၍ မရပြီလောဟု မေးခဲ့ခြားအံ့။ ‘မရနိုင်’ဟုသာ ဖြေရ ပါလိမ့်မည်။ မရနိုင်ဟူသည် လူ့ဘုံကဲ့သို့ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်မရနိုင်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

လူ့ဘုံအောက်တွင်ရှိသော အပါယ်လေးဘုံတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့ များလွန်းအားကြီးသောကြောင့် မည်သည့်ကုသိုလ်မှ ပြုလုပ်၍ မရပေ။ လူ့ဘုံအထက်တွင်ရှိသော နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့တွင်ကား ချမ်းသာ သုခတွေ့များလွန်းအားကြီးသောကြောင့် မည်သည့်ကုသိုလ်ကိုမျှ

ကောင်းကောင်းလုပ်၍မရပြန်ပေ။ ဥပမာအားဖြင့် နတ်ပြည်နှင့် ဗြဟ္မာ့ ပြည်တွင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မရှိသောကြောင့် ဒါနကုသိုလ် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ခြင်းမျိုးပင်တည်း။

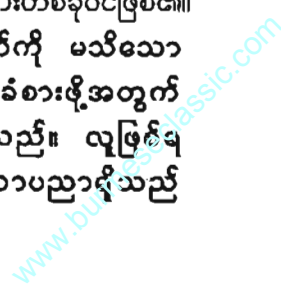
ထို့ကြောင့် ဘုရားအလောင်းများသည် နတ်ပြည်သို့ရောက်လျှင် သက်တမ်းပြည့်မနေဘဲ သက်တမ်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်သာနေကာ မိမိကိုယ်ကိုသေအောင်ပြု၍ လူပြည်သို့ပြန်သွားကြသည်။ လူပြည် ချောက်မှ ဒါန၊ သီလစသောကုသိုလ်ပါရမီများကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ဆည်းပူးကြသည်။ နတ်ပြည်သည်လူ့ဘဝကရှာဖွေလာသော ကုသိုလ် များကို သုံးစွဲရာဈေးတန်းတစ်မျိုးသာဖြစ်သည်။

သမင်နှင့်တူသော လူသား

မဏိ မိဂေါ ပဿန္တောပိ၊
တိဏံ ခါဒံဝ ဂစ္ဆတိ။
လဒ္ဒကာလော ဒုပ္ပညောပိ၊
ကာမံ ဘုဒ္ဓံဝ ဂစ္ဆတိ။

“သမင်သည် ပတ္တမြားကိုမြင်သော်လည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ မြက် ကိုသာ စားပြီး တောတွင်းသို့ဝင်သွား၏။ ထို့အတူ ပညာမဲ့သော လူသားသည်လည်း လူ့ဘဝကိုကုသိုလ်ရဖို့ အသုံးမချဘဲကာမ ဂုဏ် ခံစားဖို့အတွက် အသုံးချ၍ အပါယ်လေးပါးသို့ သွားသည်”

ဤကား ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ ဒေသနာတော်ငေးတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ လူဖြစ်ရခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို မသိသော ပညာမဲ့သည် လူ့ဘဝကို ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့အတွက် အသုံးချ၍ အပါယ်လေးပါးသို့သွားသည်။ လူဖြစ်ရ ခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို သိသောပညာရှိသည်

လူ့ဘဝကို ကုသိုလ် ရရှိအတွက် အသုံးချ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ သွားသည်။

လူ့တစ်ရာတွင် (၉၉) ယောက်သည် ယူရသောဘဝတွင်သာ ပျော် မွေ့ကြ၏။ ကျန်တစ်ယောက်သာ လှူရသောဘဝကို ပျော်မွေ့သည်။ ထို့ကြောင့် လူတစ်ရာတွင် (၉၉) ယောက်သည် လူဆင်းရဲများ ဖြစ်လာ ကြပြီး ကျန်တစ်ယောက်သာ လူချမ်းသာ ဖြစ်လာရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အတိတ်ဘဝက ဘုန်းကြီးလည်းဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဝက်တစ်ကောင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ယခုဘဝ ကိုယ်အမူရာ၊ နှုတ်အမူရာကို ကြည့်၍ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့ ဖူးကြောင်း မှန်းဆ၍ သိရခြင်းဖြစ်၏။ ပထမဘဝသည် ဘုန်းကြီးဖြစ်ပြီး ဒုတိယဘဝတွင် ဝက်ဖြစ်ရသည်။ ယခုဘဝတွင် စောင်ကြီးကို သက်န်း လုပ်ရုံက တရားဟောတမ်းကစားခြင်းသည် ဘုန်းကြီးဘဝ ဖြစ်ခဲ့ဖူး ကြောင်း ပြသနေသည်။

မိုးရွာလျှင် ရွှံ့ထဲဗွက်ထဲ လူးလိမ့်နေရလျှင် အလွန်ပျော်ခြင်းသည် ဝက်ဘဝမှလာကြောင်း သက်သေပြနေသည်။ ဝက်ဘဝကို သေချာ မှတ်မိသော်လည်း ရဟန်းဘဝကို သေချာမှတ်မိတော့ချေ။ သို့သော် ရဟန်းဘဝတွင် ရဟန်းလို မနေခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ အကြောင်း ကား ရဟန်းဘဝမှ သေသောအခါ အပါယ်သို့ ကျပြီး ဝက်ဖြစ်ခဲ့ရသော ကြောင့်ပင်တည်း။

သစ်ပင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်သူ

ရဟန်းဘဝသည် သစ်ပင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သူနှင့်တူ၏။ လူ့ဘဝသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သူနှင့်တူ၏။ မြေပြင်၌ လမ်းလျှောက်ရသူသည် ချော်လဲလျှင် ပွန်းပဲ့ရုံသာရှိ၏။ ထို့ထက်မပို။

ထိုအတူလူ့ဘဝ၌ အပြစ်သေးသေးကျူးလွန်လျှင် မကောင်းကျိုး သေးသေးသာ ခံစားရ၏။ ထို့ထက်မပို။

သစ်ပင်ပေါ်မှ ခြေချော်ကျသူကား သေရသည်က များ၏။ မသေ လျှင်လည်း ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ ခါးကျိုးပြီး တစ်သက်လုံး လူ့စဉ်မမီ သည့်ဒုက္ခကို ခံစားရ၏။ ထို့အတူ ရဟန်းဘဝ၌ကား အပြစ်သေးသေး ကျူးလွန်လျှင်ပင် မကောင်းကျိုးကား ကြီးကြီးမားမား ခံစားရ၏။

အကြောင်းကား - သူတစ်ပါး လှူသည်ကို စားနေသူဖြစ်သော ကြောင့်ပင်တည်း။ ဓမ္မပဒ၌ 'ရောပတ္တ' အမည်ရှိ နဂါးတစ်ကောင် အကြောင်းပါရှိ၏။ ထိုနဂါးသည် အတိတ်ဘဝက ရဟန်းတော်တစ်ပါး ဝင် ဖြစ်၏။ တစ်ရက်တွင် လှေဖြင့်ခရီးသွားရာ လမ်းခရီးအကြားတွင် လှေလူးသောကြောင့် ဟန်ချက်ပျက်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ထိန်း နိုင်ရန် လှေအနီး ကမ်းစပ်တွင်ပေါက်ရောက်နေသည့် မြက်ပင်တစ်ပင် တို့ ဆွဲကိုင်လိုက်မိ၏။

လှေ၏အရှိန်ကြောင့် မြက်ပင်သည် ရဟန်း၏လက်တွင်းသို့ ဖြတ်၍ပါလာ၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတွင်ပါစိတ်အာပတ်(အပြစ်)သင့် သွား၏။ နေထိုင်ရာကျောင်းသို့ရောက်သော်လည်း ဒေသနာကြားစရာ ရဟန်းမရှိသောကြောင့် မကြားဖြစ်ပေ။ တစ်ရက်တွင်ရောဂါတစ်ခုဖြင့် နှလွန်တော်မူရာ မြက်ပင်ကိုဆွဲဖြတ်ခဲ့မိသော အပြစ်(အာပတ်)ကြောင့် နဂါးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

လူသားတစ်ယောက်အတွက် မြက်ပင်တစ်ပင်ကို နှုတ်ခြင်းသည် အပြစ်မဟုတ်သော်လည်း ရဟန်းတစ်ပါးအတွက်ကား အပါယ်သို့ပင် ကူးရောက်ခဲ့ရ၏။ သစ်ပင်ပေါ်မှကျလျှင်အနည်းဆုံး ကျိုးပဲ့သွားမည်ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဘဝတွင် ရဟန်းလို နေနိုင်ကကောင်း၏။ ရဟန်းလိုမနေနိုင်က လူ့ထွက်သင့်၏။

ရဟန်းဟူသည် ကြည်ညိုစရာကောင်းသော ရဟန်း၊ ခင်စရာ

ကောင်းသောရဟန်းဟုနှစ်မျိုးရှိ၏။ ကြည်ညိုစရာကောင်းသောရဟန်းဟူသည် 'ဗုဒ္ဓအလိုကျရဟန်း'ပင်ဖြစ်၏။ ခင်စရာကောင်းသောရဟန်းဟူသည် 'လူ့အလိုကျရဟန်း'ပင်ဖြစ်၏။

ကြည်ညိုစရာရဟန်းနှင့် ခင်မင်စရာရဟန်း

ကြည်ညိုစရာကောင်းသော ရဟန်းတွင် ခင်စရာကောင်းသော အချက်များကို မတွေ့နိုင်သလို၊ ခင်မင်စရာကောင်းသော ရဟန်းတွင်လည်း ကြည်ညိုစရာကောင်းသော အချက်များကို တွေ့နိုင်ခဲ့၏။ ကြည်ညိုစရာကောင်းသောရဟန်းသည် 'တရားရဖို့ကိုသာ' အဓိကထား၏။

ခင်မင်စရာကောင်းသော ရဟန်းသည်ကား 'ပစ္စည်းလေးပါးရဖို့ကိုသာ' အဓိကထား၏။ တရားရဖို့ကိုအဓိကမထား။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား -

ပစ္စည်းလေးပါးကို အဓိကထားပြီး ရှာသောရဟန်းသည် ပစ္စည်းလေးပါးကိုလည်းမရ၊ တရားလည်းမရ ဖြစ်တတ်ပြီး။ တရားကိုအဓိကထားပြီးရှာသော ရဟန်းသည် ပစ္စည်းလေးပါးလည်းရ၊ တရားလည်းရဖြစ်တတ်ခြင်းပင်တည်း။

ကြည်ညိုစရာကောင်းသော ရဟန်းသည် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို သာ သနားကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်း အတွက်သာအသုံးချတတ်၏။ လမင်းကဲ့သို့ကျင့်၏။ လမင်းသည် လူတို့နှင့်ဝေးရာမှာ နေ၏။ သို့သော် လူသားတို့အား အလင်းရောင်ကိုပေး၏။ အအေးဓာတ်ကိုလည်း ပေး၏။ ထိုအတူ ကြည်ညိုစရာကောင်းသော ရဟန်းသည် လူတို့နှင့် ဝေးရာမှာနေ၏။ သို့သော်လူတို့အား သစ္စာတရားကိုဟောကြားပေး၏။

ထောဓာတ်ကိုလည်း ပို့လွှတ်ပေး၏။

သစ္စာတရားကိုဟောကြားခြင်းဟူသည် အလင်းရောင်ကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။ မေတ္တာဓာတ်ကို ပို့လွှတ်ပေးခြင်း ဟူသည် အအေးဓာတ်ကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ဘကြီးတော်မင်းတရားနှင့် နန်းမတော်မယ်နုတို့ လက်ထက်တွင်ပေါ်ထွန်းခဲ့သောညောင်ကန်ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ(ဦးစက္ကိန္ဒ) သည်ကား ကြည်ညိုစရာကောင်းသော ဗုဒ္ဓအလိုကျ ရဟန်းတစ်ပါးပင်ဖြစ်၏။

မင်းနှင့်မိဖုရားက ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်း ကိုးကွယ်ခဲ့ရသော ဝင်းဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်သော်လည်း ပစ္စည်းလေးပါးအလှူရှင်မင်းနှင့်မိဖုရားကို ပျံလွန်တော်မူသည်အထိ ငါးမိနစ်ပြည့်အောင်ပင် စကားလက်ခံမပြောခဲ့ဖူးပေ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း -

မိမိ၏လူ့ဘဝတွင်နေရမည့်အသက်နှင့် အချိန်တို့ကို သာသနာအား အပြီးအပိုင်လှူဒါန်းထားခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ဘကြီးတော်မင်းတရားနှင့် နန်းမတော်မယ်နုတို့သည် ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ၏ ကျောင်းသို့ မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်ပြီး လိုအပ်သည်ကို ကြည့်ရှုလှူဒါန်းတတ်ကြ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာတော်ကို ဦးချိုရိုခို၏။ ဆရာတော်ကား နှုတ်ဆက်စကားပြောဖို့ ဝေးစွ၊ လှည့်ရှုပင်မကြည့်ချေ။ ဆရာတော်၏မျက်လုံးများကား ကျမ်းစာအုပ်မှ ခဉ္စာပေ။

လှူစရာရှိသည်များကိုလှူခဲ့ပြီး ပြန်ခါနီးတွင် တစ်ကြိမ်ဦးချသည့်။ ဩဝါဒတရားလေးများဟောလေမလားဟု မင်းနှင့် မိဖုရားက ငဲ့လင့်မိကြ၏။ သို့သော် ဆရာတော်ကား စာအုပ်ကို စိုက်ရေးနေလိုက်သည်မှာ သူတို့လာရောက်ဦးချသည်ကိုပင် သိဟန်မတူ။ တစ်နေ့တရားဟောနီး တစ်နေ့စကားပြောနီးနှင့် စောင့်ဆိုင်းလာကြသည်မှာ နှစ်များလွှာပင်ကြာခဲ့၏။ ဆရာတော်ထံမှ နှုတ်ဆက်စကားသံကိုပင် မကြားခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် မင်းနှင့်မိဖုရားသည် ဆရာတော်နှင့် စကားပြောခွင့် ရရန် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ကြိမ်စီ ကြိုးစားခဲ့ကြဖူး၏။ တစ်ခါတွင် ဘကြီးတော်မင်းတရားသည် ဆရာတော်အား ဦးချပြီးသည်နှင့် အရဲစွန့်ပြီး ယခုလိုလျှောက်ထားလိုက်၏။

အဝီစိနှင့် ဆိုင်သော မင်း

“ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့လို တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်း လုပ်သူများအတွက် အဆုံးအမတရားများ ဟောကြားပေးပါဘုရား”

ထိုအခါ ဆရာတော်ဟောကြားလိုက်သောတရားသည် လိုရင်း တိုရင်းနှင့်ထိမိပြီး ဆယ်စက္ကန့်အတွင်းမှာပင် ပြီးဆုံးသွား၏။ ထိုတရား ကား -

“မင်းနှင့်တူအောင်ကျင့်က ငါတို့ဆုံးမဩဝါဒပေးရန် မလို၊ မင်းနှင့် တူအောင်မကျင့်ရင်တော့ ငါနဲ့မဆိုင်၊ အဝီစိနဲ့သာဆိုင်တယ်” ဟူ၏။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ လူကြီးများကို မြှောက်ကာပင်ကာ တရားဟော သော ရဟန်းတော်များ သတိပြုစရာပင်ဖြစ်၏။

ဘကြီးတော်မင်းတရားကား ပြုံးပြီး ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ထပြန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

မှတ်ချက်-(မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါး၊ ဒါနု၊ သီလ၊ ပရိစ္ဆာဂ-မင်းမှုထမ်း တို့အား ချီးကျူးထောက်ပံ့၊ အဇ္ဇဝ-ပြည်သူကို မလိမ်ဘဲဖြောင့် မတ်ခြင်း၊ မဒ္ဒဝ-နူးညံ့ခြင်း၊ တပ-ဦးစွာကျင့်ခြင်း၊ တစ်လ လေးကြိမ် ဥပုသ်စောင့်ခြင်း၊ မေတ္တာပွားခြင်း၊ အကောဓ- အမျက်မထွက်ခြင်း၊ အဝီဟိသ-မညှင်းဆဲခြင်း၊ ခန္တီ- သည်းခံခြင်း၊ အဝီရောဓန-ပြည်သူ၏ အလိုဆန္ဒနှင့် မဆန့်ကျင်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။)

နန်းမတော်မယ်နုသည် အတ္တ၊ မာနကြီးမား၏။ သူမတောင်နန်းစံ ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်စဉ်အခါက နှစ်ပေါင်းထောင်နှင့် ချီ၍ကြာအောင် ဆရာတော်ဆီသုံးနှုန်းနေကြသော အသုံးအနှုန်းများကိုပင် အမိန့်အာဏာဖြင့် ပြောင်းလဲသုံးနှုန်းပြောဆိုစေခဲ့သည်။

‘မန်ကျည်းရွက်နုနု’ကို ‘မန်ကျည်းရွက် ထွဋ်ထွဋ်’ ဟု ပြောင်းလဲ သုံးနှုန်းရသည်။ ‘နုနုလှလှ သမီးတော်လေး’အစား ‘အိအိလှလှ သမီးတော်လေး’ဟု ပြောင်းလဲသုံးနှုန်းရသည်။ သူမနာမည် ‘နု’ ဟူသော စကားကိုမည်သူမျှ မသုံးနှုန်းစေလိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ မာနကြီးလှသောနန်းမတော်မယ်နုကို နိုင်သောသူသည် အင်းဝနေပြည်တော်၌ ဆရာတော်ဦးဗုဓ် တစ်ပါးသာရှိ၏။ နန်းမတော် မယ်နုသည်ကျောင်းသို့ နေ့စဉ်မပြတ် လိုအပ်သောအရာများကို ရှာဖွေ တျာဒါန်းလေ့ရှိသည်။ ဆရာတော်ကကျမ်းစာကို စိတ်ဝင်တစားရေး နေရာ နှုတ်ဆက်ဖို့ဝေးစွာ လှည့်ကြည့်ဖော်ပင် မရချေ။

ပြီးလျှင် ကပ္ပိယထံ လိုအပ်သောပစ္စည်းကို အပ်နှံသည်။ အပ်နှံပြီး သည်နှင့် နောက်ရက်လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းရှိမရှိ ကျောင်းပေါ်ကျောင်း အောက် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသည်။ ထိုကိစ္စပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်ထံ သွားရောက်ဦးချပြီး နန်းတော်သို့ ပြန်သည်။ ဆရာတော် ဦးဗုဓ်ကား အလာတုန်းကနှုတ်မဆက်သကဲ့သို့ အပြန်တွင်လည်း မေးမြန်းဖော်ပင် မရချေ။

နန်းမတော်မယ်နု ကျောင်းသို့လာတိုင်း ဤပုံစံအတိုင်း ဖြစ်၏။ သူမခေတ် အနေအထားအရဆိုလျှင် ကျောင်းအမနှင့် ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီး ရန်များဖြစ်တားရောသလားဟုပင် ထင်မှတ်စရာဖြစ်၏။

ဆရာကောင်းနှင့် ဒကာကောင်း

သူတို့နှစ်ဦးကား ဆရာကောင်းနှင့် ဒကာကောင်း ပီသစွာနေထိုင်ကျင့်သုံးကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ပေးလှူတတ်သူကို 'ဒကာကောင်း' ဟုခေါ်ရသောကြောင့် ဒကာဟုဆိုလျှင် အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးပါ နှစ်ဦးလုံးနှင့် သက်ဆိုင်၏။ ဆရာ၏အဓိကအလုပ်သည် 'စာပေအလုပ်' နှင့် 'တရားအလုပ်' ဤနှစ်မျိုးသာရှိ၏။ ဧည့်ခံစကားပြောဖို့၊ ဟေးလေးဝါးလေးနေဖို့၊ ဘုရားဖူးလိုက်ပို့ဖို့၊ တယ်လီဖုန်းရအောင် ဆိုင်ရာလူကြီးကို ချဉ်းကပ်ဖို့ အလုပ်များမပါချေ။

ဒကာ၏အဓိကအလုပ်သည် ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိတစ်ခုခုကို အားသွန်ခွန်စိုက် အားထုတ်လျက်ရှိသောဆရာအား လိုအပ်သောပစ္စည်းလေးပါးကို တတ်နိုင်သမျှ လှူဒါန်းဖို့ဖြစ်၏။ လူရှေ့သူရှေ့တွင် မလှုပ်တိုင် တက်ပြဖို့၊ ဘုန်းကြီး၏ အရေးပေးခံရဖို့၊ လောကီစကားများကို ဘုန်းကြီးအားသွားပြောဖို့ အလုပ်များမပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကိုယ့်အလုပ်ကို ပီပီပြင်ပြင် ပြုလုပ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ပုထုဇဉ်ပီပီ နန်းမတော်မယ်နုသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာတော်ပြောသောစကားလေးကို တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းခန့် နားထောင်လိုသည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်တစ်ခုသောရက်တွင်ကျောင်းသို့အသွား ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထား၏။

'ဒီနေ့တော့ ဆရာတော်ထံမှစကားပြောသံ မကြားရသမျှ နန်းတော်သို့မပြန်' ဟူ၏။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ရန်အတွက် အကွက်ကျကျစိစိပြီး နှစ်နှစ်အရွယ်မြေးမလေးကို ကျောင်းသို့ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ဆရာတော်ကို ဦးချပြီးသည်နှင့် သူစိပ်နေကျစိပ်ပုတီးလေးကို ပေစာရွက်များအကြားတွင် မြေးမလေးမြင်သာအောင် ညှပ်ထားလိုက်သည်။

လှူစရာရှိသည်ကို လှူ။ ကျောင်းတွင် ကြည့်စရာရှိသည်များကို ကြည့်ပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်ထံ သွားရောက်ဦးချသည်။ ပြီးလျှင် မြေးမလေးအား ပုလဲပုတီးကိုသွားယူဖို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ကလေးသည်ဦးစုန်သောဘာသော နားလည်သည်မဟုတ်သောကြောင့် ဆပ်ထားသောပေစာရွက်များကိုတွန်းချပြီး ပုတီးကိုအရယူတော့သည်။ 'ဝုန်း . . . ဖြန်း . . . ဖြန်း' ဟူသော ပေစာရွက်များ ပြုတ်ကျသံကြားမှ ဆရာတော်သည် စာရေးခြင်းကိုခေတ္တရပ်ဆိုင်းပြီး လှည့်ကြည့်လေသည်။ ကလေးကိုမြင်သည်နှင့် -

"ဟဲ့ . . . တော်တော်ဆော့တဲ့ ဗိုင်းတာမလေးပဲ၊ ဘယ်ကကလေးလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ စကားပြောချင်နေရှာသော နန်းမတော်ကြီးက - "တပည့်တော်မရဲ့ မြေးလေးပါဘုရား"

ဟု အလိုက်သင့်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ နန်းမတော် ကြီးကို မေးဖော်ရတော့သည်။

"ဟဲ့ မိနု၊ ကျောင်းကို ဘာလုပ်လာတာလဲ"

"တပည့်တော်မ လိုအပ်နေတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ လာလှူတာပါ ဘုရား"

"ကဲ . . . မိနု၊ လှူစရာရှိတာလှူပြီးရင် ပြန်တော့"

ဤနေ့ကား ဆရာတော်ဦးစုန်၊ စကားကိုအရှည်ဆုံးပြောသောနေ့ပင် ဖြစ်၏။ 'နု'ဟူသောစကားကို မသုံးနှုန်းရဟု ဥပဒေထုတ်ပြန်ထားသော နန်းမတော်ကြီးသည် ဆရာတော်ဦးစုန်၏ 'မိနု'ဟူသောခေါ်သံကိုကား အပြစ်မမြင်သည့်အပြင် ဝမ်းသာကြည်နူးနေရှာပါ၏။

ဘုရားမျက်နှာ ကြည့်သူ

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကားဒကာ၊ ရာထူး၊ ငွေ၊ ဂုဏ်မည်သည် အရာကိုမျှမကြည့်ဘဲ ဘုရားမျက်နှာကိုသာကြည့်ပြီး သာသနာပြုနေသော ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်၏။ 'ပညာရှိ၏အစွမ်းကို အခက်အခဲ ကြုံမှ သိရသည်' ဟူသောစကားအတိုင်း တစ်ခါတွင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကစပြီး မည်သည့်တံဆိပ်ရ/မရ ဆရာတော်အားလုံး အဆုံးအဖြတ်မပေးရဲသော သာသနာရေးနှင့်ဆိုင်ရာအမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအချိန်က အင်းဝနေပြည်တော်တွင် နန်းမတော်မယ်နုနှင့် အရှိန်ဝါတန်ခိုးချင်းပြိုင်နေသူမှာ ဘကြီးတော်မင်းတရားခေါ် စစ်ကိုင်းမင်း၏ ညီတော်အိမ်ရှေ့(သာယာဝတီမင်းသား)ပင်ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ သူတစ်ပါးနှင့်ယှဉ်ပြိုင်လျှင် အနိုင်ရမှ ကျေနပ်ကြ၏။ သို့သော် ပုထုဇဉ်အများစု၏ အနိုင်ယူနည်းကား တရားနည်းလမ်းမကျသော အပါယ်ကျမည့် အနိုင်ယူမှုမျိုးသာ ဖြစ်နေတတ်၏။

ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များချည်းသာရှိသော အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံးကို ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းမှာ တခြားတန်ခိုးမဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓ၏မေတ္တာတန်ခိုးသာဖြစ်၏။ မည်သည့်ပြဿနာမျိုးမဆို ဗုဒ္ဓက မေတ္တာဖြင့်သာ အနိုင်ယူစေချင်၏။ ဤအနိုင်ယူနည်းသည်သာလျှင် နိဗ္ဗာန်ရောက်မည့်အနိုင်ယူနည်းဖြစ်၏။ တခြားသောအနိုင်ယူနည်းများကား အပါယ်ကျမည့် အနိုင်ယူနည်းများသာ ဖြစ်၏။

အောင်ခြင်းရှစ်ပါးသည် ဗုဒ္ဓ၏ မေတ္တာအောင်ပွဲများကို သက်သေပြုခြင်းပင်ဖြစ်၏။ မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာနိုင်ငံဟုဆိုလျှင် ကမ္ဘာကသိသူနည်း၏။ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဂျာဗားကျွန်းကပင် ထင်နေကြသဖြင့် အတော်ဖြေရှင်းပြကြရ၏။ သို့သော် ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်

ဆောင်း ဦးသန့်၏နိုင်ငံကဟု ပြောလျှင်ကားချက်ချင်းသိကြ၏။ ကမ္ဘာပေါ်ခြစ်မည့်အရေးများကို အောင်မြင်စွာတားဆီးနိုင်ခဲ့ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးအောင်ပွဲများကို အရယူနိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း ဦးသန့်၏မေတ္တာတန်ခိုးပင်ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့အနိုင်မယူဘဲ 'သူကပါးရိုက်လျှင် ငါကနားကိုက်မည်' ဟူသောနည်းမျိုးဖြင့် အနိုင်ယူနေသမျှ နိဗ္ဗာန်နှင့်ဝေးနေကြဦးမည်သာဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းနှင့်နန်းမတော်မယ်နုတို့သည်ရာထူးကြီးဖို့၊ အာဏာရဖို့၊ အသင်းအပင်းများဖို့ ပြိုင်ဆိုင်ရုံနှင့် အားမရတော့ဘဲ သံဃာတော်အောင်ပွဲအထိပါ ပြိုင်လာကြတော့သည်။

စစ်ကိုင်းမင်းနှင့် နန်းမတော်ကြီးတို့သည် နှစ်စဉ်ပထမပြန် စာမေးပွဲတော်ကျင်းပပေး၏။ ထိုစာပြန်ပွဲတွင် နှစ်စဉ်အိမ်ရှေ့မင်း၏ကျောင်းမှ ပထမကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ထွက်နေသဖြင့် နန်းမတော်မယ်နု၏မောင် စလင်းမင်းသားကြီးဦးအိုကလည်း သူကိုးကွယ်ရာကျောင်းမှ ပထမကျော်ဘွဲ့ ဆွတ်ခူးစေချင်သော ဆန္ဒပြင်းပြလျက်ရှိသည်။

သို့သော် သူ၏ဆန္ဒပြည့်ရန် မတရားသောနည်းကို အသုံးပြုလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုချဉ်းကပ်ခါ စာအလွန်တော်သော ရဟန်းတစ်ပါးကို သူကိုးကွယ်ရာကျောင်းသို့ ဘေးတမသိအောင် ပင့်ဆောင်သွားလေသည်။

မတရားသောနည်းဖြင့် အနိုင်ယူခြင်းသည် ဗုဒ္ဓနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်တိတ္ထိဆရာကြီးတို့၏ နည်းလမ်းပင်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မှန်သမျှ ဘုရားရှင်၏ တပည့်အမည်ခံပြီး တိတ္ထိဆရာကြီးများ၏ နည်းလမ်းကို လုံးဝအသုံးမပြုသင့်ပေ။

ကိုယ်နှင့်မထိုက်တန်ပါဘဲ ငွေထိုးပြီး ရာထူးကိုအရယူခြင်း၊ ငွေထိုးပြီး နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်ထွက်ရအောင်လုပ်ခြင်းတို့သည် တိတ္ထိဆရာကြီးများ၏ နည်းလမ်းများပင်ဖြစ်၏။

ပထမပြန်စာမေးပွဲအကြောင်းကို ပြန်ဆက်ပါအံ့။

စာမေးပွဲနီးလာသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသည် သူ့ကျောင်းမှ ပထမကျော်ဆွတ်ခူးနိုင်မည့်ရဟန်းကို ဦးအိုခိုးသွားကြောင်းသိသဖြင့် စစ်ကိုင်းမင်းထံ တိုင်တန်းလေသည်။ စစ်ကိုင်းမင်းမှာညီတော်နှင့် မိဖုရား၏ မောင်တော်ကြားဝယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးရန်အခက်ကြုံနေ၏။

လူမှုရေးကိစ္စမဟုတ်ဘဲ သာသနာရေးကိစ္စဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သုဓမ္မာဆရာတော်ကြီးများနှင့် သာသနာပိုင်ထံသို့ လွှဲအပ်လိုက်သည်။ ထိုဆရာတော်များကလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင် ဖြစ်နေတော်မူကြသည်။ တကယ့်အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ရချိန်တွင် ပညာရှိ၏အစွမ်းအစကို သိရလေပြီ။

အားလုံး၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထိုအမှုကိုဆရာတော် ဦးဗုဓ်မှဆုံးဖြတ်ပေးပါရန် လွှဲအပ်လိုက်သည်။ ဆရာတော်သည် ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်သဖြင့်အမှုကို ဆုံးဖြတ်ပေးရန် လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ဘုရားဖျက်နာကြည့်သော ဆုံးဖြတ်ချက်

အမှုကိုဆုံးဖြတ်ရန် သုဓမ္မာဇရပ်သို့ ဆရာတော်ဦးဗုဓ် ကြွရောက်တော်မူလာလေပြီ။ သာသနာပိုင် ဦးဆောင်သော သာသနာ့ထိပ်ခေါင်များတရားလိုတရားခံနှင့်တကွမဟာဒါန်ဝန်အမှူးပြုသောမင်းပရိသတ်ရှေ့မှောက်ဝယ် -

“ဒီအမှုဟာ အိမ်ရှေ့မင်းနှင့်လည်းမဆိုင်၊ နန်းမတော်နှင့်လည်းမဆိုင်၊ မင်းသားကြီးနှင့်လည်းမဆိုင် ဘုန်းကြီးချင်း တပည့်လက်သားကိုဖြားယောင်းခေါ်ယူတာဖြစ်လို့ ဝိနည်းပညတ်တော်အတိုင်း မင်းသားကြီးကျောင်းတိုက်က ဘုန်းကြီးဟာ သူတစ်ပါးတပည့်သားကို ဖြားယောင်းခေါ်ယူသဖြင့် ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်တယ်၊ ဒေသနာကြားပါ။

အနားက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဒေသနာခံလိုက်၊ ပထမကျော်ပြန်ရ ဆွတ်ခူးရဟန်းသည် သူတစ်ပါး ဖြားယောင်းရာသို့ ‘ဆန္ဒာဂတီ’ လိုက်ခြင်းကြောင့် ဒီနှစ်ပထမကျော် မပြန်ဆိုရ၊ ရွာသို့ပြန်စေ” ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရာ အားလုံးကဝမ်းသာအားရ သာဓုခေါ်ကြလေသည်။

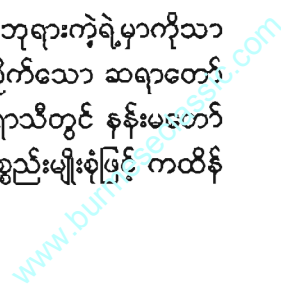
ဘယ်သူကဲ့ရဲ့ကဲ့ရဲ့ ဘုရား မကဲ့ရဲ့အောင်နေ

အခြားသူများ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကြောင့် အပါယ်သို့ မကျနိုင်၊ ဘုရားရှင်အတုရဲ့ခံရမှသာ အပါယ်သို့ကျမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူကဲ့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ဘုရားမကဲ့ရဲ့အောင်သာ အဓိကထားပြီးနေသင့်၏။ အခြားသူများကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် မှားချင်လည်းမှားနိုင်၏။ မှန်ချင်လည်းမှန်နိုင်၏။

ဘုရားရှင်၏ ကဲ့ရဲ့မှုသည်ကား အမှားဟူ၍မရှိ၊ အမှန်ချည်းသာဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းကြောင့်ဘုရားမကဲ့ရဲ့အောင် အဓိကထားပြီး နေခြင်းဖြစ်၏။ ပစ္စည်းလေးပါးရဖို့အတွက် သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင် ထာသူများသည် အခြားသူများ ကဲ့ရဲ့မှာသာကြောက်၏။ ဘုရားရှင်ကဲ့ရဲ့မှာကို မကြောက်ပေ။

ဥပမာအားဖြင့် ဘုရားပွဲတွင် ဇာတ်ထည့်လျှင် ဘုရားရှင် ကဲ့ရဲ့၏။ ဇာတ်မထည့်လျှင် အခြားသူများက ကဲ့ရဲ့၏။ မြန်မာပြည်တွင် အခြားသူများက ကဲ့ရဲ့မှာကိုကြောက်ပြီး ဇာတ်ပွဲထည့်သော ဘုရားပွဲသာများ၏။ ဘုရားရှင်ကဲ့ရဲ့မှာကိုကြောက်ပြီးဘုရားပွဲ၌ဇာတ်ပွဲမထည့်သူမှာ အလွန်ရှားပါး၏။

ထိုသူနှစ်မျိုးတွင် ဆရာတော်ဦးဗုဓ်ကား ဘုရားကဲ့ရဲ့မှာကိုသာ ကြောက်သူဖြစ်၏။ အများကကဲ့ရဲ့မှာကို ဂရိုက်စိုက်သော ဆရာတော်တစ်ပါး မဟုတ်ပေ။ တစ်ခုသောနှစ်၏ ကထိန်ရာသီတွင် နန်းမတော်ကြီးတို့သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားများပြားသော ပစ္စည်းမျိုးစုံဖြင့် ကထိန်

ခင်း၏။

ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓအတွက်ရည်မှန်းပြီး သီထားသော ပဒေသာ ပင်ကြီးသည် အကြီးဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေသဖြင့် လူတိုင်းဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြရသည်။ မင်းနှင့်မိဖုရားမှာလည်း မိမိတို့ကြည်ညိုသော ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကို လှူဒါန်းခြင်းဖြစ်၍ ပီတိဝေဖြာနေကြသည်။

ကထိန်သင်္ကန်းနှင့်ပဒေသာပင် လှူဒါန်းပွဲကြီးကား စလေပြီ။ ကြွလာသောတံဆိပ်ရ၊ မရ ဆရာတော်ကြီးများကြားတွင် သင်္ကန်း နွမ်းနွမ်းနှင့် ရဟန်းငယ်တစ်ပါးလည်း ပါဝင်လာသည်ကို ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ သတိထားမိလိုက်သည်။ ဝိနည်းဥပဒေအရ သိမ်ထဲ၌ ကထိန်ခင်းသောအခါသင်္ကန်းရှားပါးသောရဟန်းက ကထိန်သင်္ကန်းကို အလှူခံပြီးခင်းရသည်။

ဆရာတော်သည် ထိုကိုယ်တော်လေးကို ရှေ့သို့ခေါ်ကာ “ကထိန် အလှူကိုကိုယ်တော်လေးလက်ခံပါ” ဟုမိန့်ကြားပြီးဆရာတော်အတွက် ရည်မှန်းထားသော အဖိုးအတန်ဆုံးပဒေသာပင်ညွတ်မကြီးကိုလှူဒါန်း လိုက်လေသည်။ အခြားကြွလာကြသည့် ဆရာတော်များက ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကို ယခုလိုသတိပေးကြ၏။

မိဖုရားသာသနာမှာ နေချင်သူများ

“နန်းမတော်မိဖုရားကြီးက အရှင်ဘုရားအတွက် ရည်မှန်း ထားတဲ့ ပဒေသာပင်ကြီးကို သာမန်ရဟန်းတစ်ပါးအား ပြန်လှူပြီး ကထိန်ခံစေလို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ ကထိန်အလှူရှင် နန်းမတော် ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါ့မယ်”

ထိုနည်းတူ ကြွလာသောဆရာတော်ကြီး အားလုံးကလည်း အများမျက်နှာ(မိဖုရားမျက်နှာ)ကိုကြည့်ပြီး ကန့်ကွက်ကြ၏။ ထိုဆရာ

တော်အားလုံးအား ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓက ယခုလိုပြန်မေးလိုက်၏။

“ကိုယ်တော်တို့အားလုံးဟာ ဘုရားသာသနာမှာ နေတာလား။

မိဖုရားသာသနာမှာ နေတာလား”

ကန့်ကွက်ကြသော ဆရာတော်များထံမှ မည်သည့်စကားသံမှ ညွတ်မလာတော့ပေ။

မှတ်ချက် - စကားအရ ဒကာက ကထိန်ခင်းသည် ဆိုရသော်လည်း

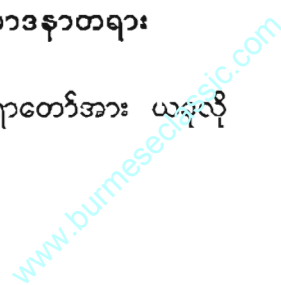
အမှန်က သိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင် ရဟန်းတော်အချင်း၊ ချင်းသာ ကထိန်ခင်း၍ ရသည်။ ဒကာက ကထိန်အလှူကို ပေးလှူရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကထိန်ဒကာ မပေါ်လျှင် ရဟန်းတစ်ပါးပါးက မိမိတွင် အပိုရှိသော ခါးဝတ်သင်းပိုင် တစ်ထည်ဖြင့်လည်း ကထိန်ခင်း၍ ရသည်သာ။)

သိမ်ထဲ၌ ကထိန်ခင်းခါနီးတွင် ကြွရောက်လာသည့် ရဟန်း များထံမှ သင်္ကန်းရှားပါးသူဖြစ်လျှင် ဤသင်္ကန်းကိုလက်ခံပြီး ကထိန် ခင်းပေးဖို့ သုံးကြိမ်တိတိ ပန်ကြားရသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဝိနည်း ဥပဒေအရ ဝါကြီးသည် ငယ်သည်မဟု မည်သူမဆို သင်္ကန်းရှားပါး သူဖြစ်ပါက ကထိန်သင်္ကန်းကို ခံယူရသည်။

အကယ်၍ သင်္ကန်းရှားပါးသော ရဟန်းမရှိလျှင် ထိုကထိန် ခင်းရာကျောင်းမှ ဝါအကြီးဆုံးမထေရ်ကြီးကိုဖြစ်စေ(သို့မဟုတ်) ထိုမ ထေရ်ကြီးက ထပ်ဆင့်ညွှန်ကြားသောကျောင်းအတွက် ကျေးဇူးများ သူရဟန်းဖြစ်စေ ကထိန်သင်္ကန်းကို ခံယူရသည်။

ပိဿာလေးနှင့် ပစ်သော အနုမောဒနာတရား

တစ်ခါတွင် နန်းမတော်မယ်နုသည် ဆရာတော်အား ယခုလို လာရောက်လျှောက်ထား၏။

“တပည့်တော်မသည် ဤအုတ်ကျောင်းတော်ကြီးကို သုံးသိန်းကျော်မျှ အကုန်အကျခံပြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ် ဘုရား။ ဖလုံခုံရွာတွင်လည်း တစ်သိန်းကျော်မျှ အကုန်ကျခံကာ ကျောင်းတစ်ဆောင်ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ပါသေးသည်။ ဤကဲ့သို့ လှူဒါန်းခဲ့ရသော်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ အားရတင်းတိမ်မှု မရှိခဲ့ပါဘုရား။

အခါခပ်သိမ်း ဆွမ်းသင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ် စသည့် ဖြတ်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ကိုလည်း ထောက်ပံ့လှူဒါန်းခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ထိုသို့ လှူဒါန်းရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်၏အကျိုးကို ဟောကြားပေးတော်မူပါဘုရား”

ထိုအခါ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓက ကျောင်းအမအား ရေဖလားဖြင့် ရေအပြည့်ခပ်ယူလာရန် စေခိုင်းလိုက်သည်။ အနားရောက်သော် ထိုရေခွက်ထဲမှ ရေများကိုအကုန်အစင် သွန်ပစ်ခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ ထိုဥပမာအတိုင်း တရားဟောပါတော့သည်။

“အခုသွန်ပစ်လိုက်သောရေနှင့် လှူ၍ကုန်ရသောပစ္စည်း တူ၏။ ဖလားထဲ၌ကပ်၍ ကျန်ခဲ့သောရေနှင့် ကောင်းကျိုးရသည်နှင့်တူ၏”

ဆရာတော်၏ တရားသဘောကို ဉာဏ်မမီရှာသော နန်းမတော်ကြီးကား မျက်နှာပင်မကောင်းအောင် ဖြစ်သွားရှာ၏။ ဆရာတော်က အကျယ်သိစေချင်သည်မှာ ဤကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဒါနသည် ‘ပါရမီထိုက်သောဒါန’နှင့် ‘ပါရမီမထိုက်သောဒါန’ဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုတွင် ပါရမီထိုက်သောဒါနဟူသည် လောက(အလှူခံ) ကောင်းစားဖို့ အဓိကထားပြီး လှူဒါန်းသောဒါနမျိုးဖြစ်၏။

ပါရမီမထိုက်သောဒါနဟူသည် ငါကောင်းစားဖို့ အဓိက ထားပြီး လှူဒါန်းသောဒါနမျိုးဖြစ်၏။ ပါရမီထိုက်သောဒါနသည် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကိုပေးသည့်အပြင် ကိလေသာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ပေးသောကြောင့် ‘ထိုက်တန်သောကောင်းကျိုးကိုရသောဒါန’ဟု

ဆိုသင့်၏။

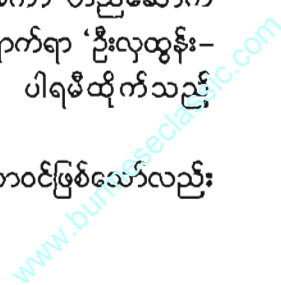
ပါရမီမထိုက်သောဒါနသည် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာလောကကိုသာပေးပြီး နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မပေးနိုင်သောကြောင့် ‘ကောင်းကျိုးအရနည်းသောဒါန’ဟု ဆိုသင့်၏။ နန်းမတော်ကြီးသည် ‘ငါကောင်းစားဖို့၊ ငါထင်ရှားဖို့’ ဟူသော စိတ်ဖြင့်လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သာမန်အသေးအမွှား လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာလောကကိုသာရပြီး အကျိုးပေးအကြီးမားဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မရနိုင်ပေ။ ဤအချက်ကို ထင်ရှားစေရန် သွန်ချလိုက်သဖြင့် ‘ကုန်သွားသောရေနှင့်လှူ၍ ကုန်သွားသောလှူဖွယ်ဝတ္ထုတူသည်။ ရေခွက်၌ ကပ်ကျန်သောရေနှင့် ရသောကောင်းကျိုးတူသည်’ဟု ဟောကြားတော်မူလိုခြင်းဖြစ်၏။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦး၏ ပါရမီထိုက်သည့်အလှူ

တစ်နည်းအားဖြင့် ပါရမီထိုက်သောဒါနကို ‘ဉာဏ်ယှဉ်သောဒါန’ ဟုခေါ်နိုင်ပြီး ပါရမီမထိုက်သောဒါနကို ‘ဉာဏ်မယှဉ်သောဒါန’ဟု ခေါ်သင့်ပေသည်။ လောကအတွက်၊ သာသနာအတွက် ဇေးဇူးများမည့် နေရာများကို ရွေးချယ်စိစစ်၍ လှူဒါန်းခြင်းမျိုးသည် ‘ဉာဏ်ယှဉ်သောဒါန’ပင်ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့နှင့် မန္တလေးမြို့တို့တွင် သိန်းပေါင်းလေးထောင်ကျော်ခန့် အကုန်အကျခံကာ တည်ဆောက်ထားသော ကင်ဆာဝေဒနာရှင်များ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရာ ‘ဦးလှထွန်း-တင်ဆာဖောင်ဒေးရှင်းဆေးရုံ’ကြီးများသည် ပါရမီထိုက်သည့် ‘ဉာဏ်ယှဉ်သောဒါန’ပင် ဖြစ်၏။

အလှူရှင် ဦးလှထွန်းသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်သော်လည်း

သူ၏အလှူကား ဗုဒ္ဓချီးကျူးတော်မူသည့် ပါရမီထိုက်သောအလှူမျိုးပင်ဖြစ်၏။ ဘာသာခြားအချို့က လောကအတွက်ကျေးဇူးများသည် ပါရမီထိုက်သော အလှူမျိုးကိုလှူတတ်ကြသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုကမလှူတတ်ကြသည်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ဉာဏ်ယှဉ်သောဒါနကိုပြုသည့် အလှူရှင်များသည် ဖြစ်လေရာဘဝများတွင် ကြီးပွားချမ်းသာရုံမျှမက ဉာဏ်ပညာပါ ထက်မြက်ထူးချွန်သဖြင့် ဘုရားရှင်၏တရားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါနာရုံမျှဖြင့် ရဟန္တာအထိ ဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။

ဉာဏ်မယှဉ်သောဒါန အချို့ကိုပြဦးအံ့။ မြို့တစ်မြို့မှ ဘုရားတစ်ဆူကို မလိုအပ်ဘဲ ရွှေတွေ့ချထားရာ ရုပ်ပွားတော်မှာ သပ္ပာယ်မှုမရှိတော့ဘဲ ယောင်ကားနေသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် အရုပ်ဆိုးသွားလေတော့သည်။

အခြားမြို့တစ်မြို့မှ ဘုရားတစ်ဆူကိုကား မျက်စိနေရာချည်း ရွေးပြီး ရွှေတွေ့ချလိုက်ရာ ဘုရားမျက်လုံးတော်မှာ ပြူးထွက်ပြီး ကြည့်ညှိဖွယ်ရာမဖြစ်တော့ဘဲ ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ မြို့တစ်မြို့တွင် ဘုရားအငယ်စား ရုပ်ပွားတော်လေးများကို ရွှေများတရားလွန် ချထားလိုက်သည်မှာ ရုပ်ပွားပုံပျောက်ပြီး ရွှေတုံးကြီးဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုသို့ ဉာဏ်မယှဉ်ဘဲရမ်း၍ မလှူသင့်ပေ။ ဘုရားကို ရွှေချခြင်းမှာ ရွှေရောင်ဝင်းပြီးသပ္ပာယ်ရန် ဖြစ်သည်။ ဘုရားပုံပျက်စေရန် ရွှေချခြင်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်ရုပ်ပွားတော်သပ္ပာယ်ရုံ လိုသလောက်သာ ရွှေချသင့်သည်။ မလိုအပ်ဘဲ ပုံပျက်သွားသည်အထိ ရွှေမချသင့်ပေ။

ဘုရားအာရုံခံတန်ဆောင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင် ရုပ်ပွားတော်များမှာရှေ့နောက်ဝဲယာ ညှပ်သပ်နေတော့သည်။ ဘယ်ရုပ်ပွားတော်ကို ရှိခိုးရမည်မှန်းမသိ။ ရှေ့ကရုပ်ပွားကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ရှိခိုးလိုက်လျှင်

နောက်ကရုပ်ပွားများကို ဖင်နှင့်ပေါက်သလိုဖြစ်သွားရာ ဘုရားရှိခိုးဖို့ပင် အခက်တွေ့နေရသည်။

အမှန်ကား အာရုံခံတန်ဆောင်းတစ်ခုလျှင် ရုပ်ပွားတစ်ဆူလောက်သာ ထုလုပ်ကိုးကွယ်သင့်ပါ၏။ မလိုအပ်ဘဲအများကြီးလှူသင့်ပေ။ ထိုသို့လှူမည့်အစား ဆေးတက္ကသိုလ်မတက်ရောက်နိုင်ဖြစ်နေသည့် ဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်ကို ထောက်ပံ့ပေးလိုက်မည်ဆိုလျှင် လောကအတွက် မည်မျှကျေးဇူးများလိုက်လေမည်နည်း။

ဘုရားဝင်းတစ်ခုထဲတွင် ဘိုးဘိုးအောင်နှင့် ဘိုးမင်းခေါင်အရပ်ကြီးနှစ်ရပ်ကို အဆောင်ကြီးကြီးနှင့်တကွ ထုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခန့်မှန်းချေသိန်းပေါင်း(၅၀)ကျော်မျှ ကုန်ကျပေလိမ့်မည်။ ထိုဘုရားဝင်းထဲမှ သန့်စင်ခန်းကိုသွားကြည့်သောအခါ ပျက်စီးရှုပ်ပွပြီး နံ့ဟောင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ချမ်းသာပြီး ဉာဏ်ထိုင်းရခြင်းအကြောင်း

ထိုဘုရားဝင်းထဲ၌ တကယ်လိုအပ်နေသည်မှာ အိမ်သာ။ လူအများ ဇွတ်လှူနေသည်ကား ဘိုးတော်ဝိဇ္ဇာပုံများ။ ထိုဘိုးတော်ဝိဇ္ဇာပုံများ ထုလုပ်ရခြင်းအကြောင်းကို လေ့လာကြည့်လိုက်သောအခါ ထူးတက်ဖို့၊ အာဏာမြဲဖို့၊ စီးပွားတက်ဖို့ ယတြာအနေနှင့် ထုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုဘိုးတော်ဝိဇ္ဇာပုံများသည် လောကအတွက်၊ သာသနာအတွက် ဘာမျှကျေးဇူးမများပေ။

ဤဒါနမျိုးကား ဉာဏ်မယှဉ်သောဒါနမျိုးပင် ဖြစ်၏။ ထိုဒါနရှင်များသည် ဖြစ်လေရာဘဝတွင် စီးပွားဥစ္စာကား ပေါများကြွယ်ဝပါ၏။ သို့သော် အကြောင်းတရားဖြစ်သောကုသိုလ်ကို ပြုခဲ့စဉ်ကတည်းက

ဉာဏ်မယှဉ်ခဲ့သောကြောင့်(တိဟိတ်ဩမကကုသိုလ်ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်) ထိုချမ်းသာသောဘဝတွင် 'ဉာဏ်တုံးသူ၊ ဉာဏ်မရှိသူ' (ဒွိဟိတ်) ဖြစ်လာရတော့သည်။ သာဓက ပြပါအံ့ ...

စာရေးသူ၏ ဇာတိမြို့တွင်မြင်မိတိုင်းရင်နာစရာကောင်းသော သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရဖူး၏။ သူ့အသက် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း မူလတန်းအဆင့်မှ မတက်ရပေ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ စာသင်၍ မရသောကြောင့်တည်း။

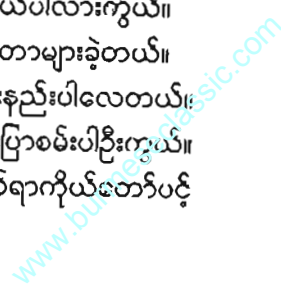
သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ မိဘများက ကျောင်းသို့ဟန်ပြု လိုက်ဖို့ နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကလေးက စာသင်၍ရနိုင်လောက်သော ဉာဏ်ပညာပါမလောသည့် 'ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်' ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ သူ၏မိဘများကား တိုက်များ၊ ကားများဖြင့် ချမ်းသာကြပါ၏။

အကျိုးတရားကို ထောက်ဆလိုက်လျှင် အကြောင်းတရားကို မလွဲတမ်းမှန်းဆနိုင်၏။ ထိုသူငယ်ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသည်မှာ အတိတ်ဘဝက ဒါနပြုခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူပြုခဲ့သောဒါနများသည် လောကအတွက်၊ ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် ကျေးဇူးမများသော ဉာဏ်မယှဉ်သည့်ဒါနများဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုဉာဏ်မပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယခုဘဝတွင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို မရနိုင်တော့ပေ။ နန်းမတော်ကြီးအား ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓက နှင့်နှင့်သီးသီးဆုံးမမည်ဆိုလျှင်လည်း ဆုံးမစရာပင်။ ဘကြီးတော်မင်းတရားနောက် သာယာဝတီမင်း၊ ထိုမင်းနောက် ပုဂံမင်း၊ ထိုမင်းနောက် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ထွဋ်ခေါင်ဆရာတော်ကြီးကလည်း ပြုပြင်သင့်သည့် မြန်မာတို့၏ အလှူအတန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ 'ယမမင်းထံအစစ်ခံသံပေါက်' တွင် ယခုလို ရေးသားဆုံးမတော်မူခဲ့သည်။

ပကာသနအလှူရှင်နှင့် ယမမင်း အင်တာဗျူး

- (ယမမင်း) သဒ္ဓါဖြောင့်တန်း၊ ဒါနခန်း၊ ပြောစမ်းပါဦးကွယ်။
- (သောကျား) သားကြီးရှင်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်စစ်၊ ညှစ်၍လှူခဲ့တယ်။
- (ယမမင်း) လှူသောအခါ၊ စေတနာ၊ သုံးဖြာညီလားကွယ်။
- (သောကျား) သုံးချက်စေတနာ၊ နည်းလှပါ။ မှန်စွာလျှောက်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်အလှူ၊ ကြွေးတွေပူ၊ ငွေကူမျှော်မိတယ်။ ကူငွေနှင့်သာ၊ ငါလှူတာ၊ ထေမိပါရင် တော်ရော့မယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမှာ၊ သည်လိုသာ၊ အောက်မေ့မိပါ တယ်။
- (ယမမင်း) ယုတ်မြတ်မဟု၊ စားသောက်သူ၊ ကြည်ဖြူပါလားကွယ်။
- (သောကျား) ငွေကူများရာ၊ လူချမ်းသာ၊ မျက်နှာလိုက်၍ကျွေးခဲ့တယ်။ မျက်နှာနည်းပါး၊ လူမွဲများ၊ မလွဲသာကျွေးကျွေးရတယ်။ လူချမ်းသာပင်၊ မဏ္ဍပ်ဝင်၊ ဖျာလျှင်သင်ဖြူးခင်းပေးတယ်။ သည်ကိုဟိုကို၊ ကြွပါဗျို၊ ဗျိုဗျာမစဲ ခေါ်ခဲ့တယ်။ ကွမ်းဆေးလက်ဖက်၊ ဆီအက်အက်၊ ဝက်နှင့်ကြက်သား ကျွေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမှာ၊ ငွေမျက်နှာ၊ သည်လိုဟာမှသဒ္ဓါတယ်။
- (ယမမင်း) မင့်အလှူမှာ၊ ငွေတွေဟာ၊ နှမြောပါဘိကွယ်။ ပရိက္ခရာ၊ ဆောင်ရန်မှာ၊ ကောင်းစွာလှူလားကွယ်။
- (သောကျား) ပရိက္ခရာ၊ ညံ့လှစွာ၊ ဖိုးချိုတာမှ ဝယ်ပေးတယ်။
- (ယမမင်း) လှူသောအခါ၊ ပစ္စည်းမှာ၊ စင်ကြယ်ပါလားကွယ်။
- (သောကျား) ကျွန်တော်လှူတာ၊ ပစ္စည်းမှာ၊ ခိုးတာများခဲ့တယ်။
- (ယမမင်း) ပစ္စည်းကုန်တာ၊ မင်းလှူတာ၊ ဝမ်းနည်းပါလေတယ်။ ဘုန်းကြီးပင့်လမ်း၊ အလယ်လမ်း၊ ပြောစမ်းပါဦးကွယ်။ အကျင့်သိက္ခာ၊ ရွေးချယ်ကာ၊ မြတ်ရာကိုယ်တော်ပင့်

လားကွယ်။

(ယောက်ျား) သည်လိုဟာမှာ၊ မလေ့လာ၊ မျက်နှာနာမပင့်ခဲ့တယ်၊ နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်၊ မျက်နှာရွှင်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းလို့ ထင်တယ်။

သည်လိုဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ၊ များစွာပင့်ခဲ့တယ်။ တို့အမျိုးပါ၊ တို့ဆရာ၊ တို့ရွာကိုယ်တော်ပင့်ဦးမယ်။

(အပင့်ခံဘုန်းကြီးအပြော) ပြောင်းနှင့်စပါး၊ မင်းတို့များ၊ ဘယ်လောကရလားကွယ်။

ကျောင်းကိုများသွား၊ ရယ်ဟားဟားလက်ဖက်ကွမ်းစားတယ်။

ငှက်ပျောအုံးသီး၊ ဒကာကြီးမြည်းစမ်းပါဦးကွယ်။

(ယောက်ျား) သည်လိုခေါ်ဆို၊ မျက်နှာချို၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှပင့်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရွာ၊ လှူကြတာ၊ သည်လိုချည်းသာ ပြုကြတယ်။

(ယမမင်း) အမောင်လှူတာ၊ ဗလချာ၊ တော်စမ်းပါဦးကွယ်။
၆ ၆ ၆

မြန်မာဘုရင် အဆက်ဆက်မှစ၍ ယခုအစိုးရများ လက်ထက်တိုင်အောင် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာအများစု၏အလှူသည် အထက်သံပေါက်အတိုင်းသာဖြစ်နေသည်ကို သတိထားသူများ တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြန်မာအများစုသည် လှူသလောက်မို့နေခြင်းဖြစ်၏။

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ သြစတေးလျနိုင်ငံ၊ ဆစ်ဒနီမြို့သို့ တရားဟောကြွစဉ်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လူငယ်များက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာမေးခွန်းတစ်ခုကို မေးကြ၏။

ထိုမေးခွန်းကား ...

“မြန်မာများသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ပါလျက် ဒါနလည်းအမြဲတမ်းပြုနေပါလျက် ကမ္ဘာတွင်အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်နေသည်မှာအဘယ်ကြောင့်ပါနည်း” ဟူ၏။

အဖြေ(၁၁)ချက်အနက် ပထမအဓိကအကျဆုံး အချက်တစ်ချက်မှာ “ပကာသနဒါနတွေများသောကြောင့်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ နာဂစ်နှင့်တိုင်းဒဏ်ခံရသော ရောဂတီတိုင်းမှ ဒုက္ခသည်များကို မြန်မာများလှူမဟုတ်၊ လှူပါသည်။ သို့သော်ဘာသာရေးတွင် လှူသောနုန်းအားနှင့် တိုင်းတာကြည့်လျှင် ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်သာ လှူသည်ကများ၏။

ထိုနာဂစ်ဒုက္ခသည်များအတွက် ရှိတာအကုန်လှူသောသူမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယောက်မြို့မှ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေခြင်းပင်။ ဖော်ပြမည့်အကြောင်းအရာကို နယူးယောက်မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး လာရောက်လျှောက်ထားသောကြောင့် သိရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအမေရိကန်အမျိုးသားကြီးသည် နာဂစ်ဒုက္ခသည်များအကြောင်းကို သေချာသိရသည်နှင့် ဘဏ်တွင်အပ်နှံထားသည့်သူချမ်းသာသမျှသော ငွေများကိုသွားရောက်ထုတ်ယူသည်။

ရှိတာအကုန်လှူသော အမေရိကန်တစ်ဦး

သူချမ်းသာသမျှငွေအားလုံးမှာ ဒေါ်လာတစ်သိန်းနှစ်သောင်းနှင့် ငါးရာခန့် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒေါ်လာငါးရာသာ လက်ကျန်ထားရှိပြီး အကုန်ဒေါ်လာတစ်သိန်းနှစ်သောင်းကို နာဂစ်ဒုက္ခသည်များအတွက် ခုတ်တအဖွဲ့အစည်းများမှတစ်ဆင့် အားလုံးလှူဒါန်းသွားခဲ့သည်။ ဒေါ်လာတစ်သိန်းကျော်လောက်သာ ရှိသည်ကိုလောက်သော

အားဖြင့် ထိုသူသည်သူတို့နိုင်ငံအနေအထားနှင့် တွက်ဆကြည့်လျှင် ဆင်းရဲသားတစ်ဦးသာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့သောဆင်းရဲသားတစ်ဦးမှ မိမိချမ်းသာသမျှကို တကယ်လိုအပ်သောနေရာသို့ အိတ်သွန်ဖာ မှောက်လှူရခြင်းမှာအံ့ဩစရာ၊ ကြည်ညိုစရာကောင်းလှသည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းတရား များစွာတို့တွင် သူတို့လှူသော အလှူများ၏ ပါရမီထိုက်သည့်ဒါနများသည်လည်း အကြောင်းတစ်ခုအနေဖြင့် ပါဝင်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ လွန်ခဲ့ သောနှစ်နှစ်ခန့်က ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ထင်ရှားသော သူဌေးမကြီး တစ်ဦး၏ ဘာသာရေးအလှူနှင့် လူမှုရေးအလှူနှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်နက် ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။

ဘုရားတည်ရန်အတွက် သိန်းငါးဆယ်၊ မိဘမဲ့ပရဟိတကျောင်း အတွက် ငါးသောင်းကျပ်ဟူ၏။ အကယ်၍ထိုသူဌေးမကြီး၏နေရာတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံသူ သူဌေးမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်မည် ဆိုပါလျှင်ဘုရားတည်ရန်အတွက်ငါးသောင်းကျပ်၊ ပရဟိတကျောင်း အတွက် သိန်းငါးဆယ်လှူမည်မှာ သေချာနေပေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

သူတို့သည် လှူသောအခါသဒ္ဒါသာမက၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်သော ပညာပါယုဉ်ပြီး လှူလေ့ရှိခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။ အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်များကဘုရားတည်ရန် ကျပ်ငွေငါးသောင်း၊ ပရဟိတကျောင်း အတွက် ကျပ်သိန်းငါးဆယ်လှူရခြင်း၏ အကြောင်းကို ဆန်းစစ် ဝေဖန်ပြပါဦးအံ့။

ဘုရားတည်ခြင်းသည် 'မြေပြင်မှာတည်ခြင်းနှင့် နှလုံးသားမှာ ဘည်ခြင်း' ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ မြေပြင်တွင် တည်ထားသော ဘုရားများ သည် နှစ်ကာလကြာမြင့်၍ ဆွေးမြေ့သွားခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ခေလ၊ မိုး စသောသဘာဝဘေးဒဏ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဆန့်ကျင်

ဆက်ဘာသာခြားတို့၏ ဖျက်ဆီးမှုကြောင့်လည်းကောင်း ဖျက်စီးရ သည်သာ ဖြစ်၏။

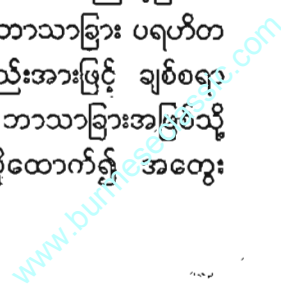
မိဘမဲ့ပရဟိတကျောင်းများ တည်ထောင်၍ ကလေးများကို ပြုစု ချီးထောင်ပေးခြင်းအလုပ်ကား ကလေးများ၏နှလုံးသား၌ ဘုရား တည်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ နှလုံးသားတွင်တည်သော ဘုရားများကား အယ်သောအခါမှ မဖျက်စီးတော့ပေ။

ထိုကလေးမှတစ်ဆင့် သား၊ သမီးအစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ အင်ဒိုနီးရှား၊ အာဖဂန်နစ္စတန်၊ ပါကစ္စတန်စသောနိုင်ငံများတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ဦးမျှ မရှိတော့ခြင်းသည် မြေပြင်တွင်ဘုရားတည်ရန်ကိုသာ သတိ ရကြပြီး ကလေးငယ်တို့၏နှလုံးသား၌ ဘုရားတည်ပေးရန် မေ့လျော့ခဲ့ သောကြောင့်ပင်တည်း။

မိဘမဲ့ကလေးအများစု ဘာသာခြားဖြစ်ရခြင်းအကြောင်း

စာရေးသူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာပရဟိတကျောင်း အတော်များများ သို့ ရောက်ဖူးပါ၏။ ကျောင်းတိုင်းနီးပါးတွင် နှမ်းပါးချိုတဲ့ကြ၏။ ဆောင်ပေါ်ဒေသမှ ဘာသာခြားကလေးငယ်များကိုပင် လာရောက် အပ်နှံကြ၏။ သို့သော် ဆရာတော်များကား လာသမျှလက်မခံနိုင်ကြ။ ဆယ်ယောက်အပ်လျှင် နှစ်ယောက်လောက်ကိုသာ လက်ခံနိုင်ကြ သည်။ စားစရာ၊ ဝတ်စရာပြည့်စုံအောင် မပေးနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုအခါကျန်ရစ်ယောက်သည် ပြည့်စုံသောဘာသာခြား ပရဟိတ ကျောင်းများသို့ရောက်သွားတော့သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ချစ်စရာ မြန်မာ့ရင်သွေးငယ်များသည် ထောင်နှစ်ချီကာ ဘာသာခြားအဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။ ဤအချက်များကိုထောက်၍ အတွေး

အခေါ် ရှိသူများဆိုလျှင် ဘုရားတည်ဖို့ရန် ငွေကျပ်ငါးသောင်းလှူပြီး မိဘမဲ့ပရဟိတကျောင်းအတွက်ကျပ်ငွေ သိန်းငါးဆယ်ကို လှူဒါန်းမည် ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ပြခဲ့သောအချက်များကို ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ စာရေးသူပြီးခဲ့သည့် ဘဝရဟန်းဖြစ်ခဲ့စဉ်က ကုသိုလ်နှင့်အကုသိုလ်တွင် အကုသိုလ်က များခဲ့ခြင်းကြောင့် အပါယ်ကျရခြင်းကိုဆက်စပ်၍ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အတွေးအခေါ်ရှိသူသည် သူတစ်ပါးအများကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်မမှား အောင် သင်ခန်းစာယူတတ်ရမည် ဖြစ်၏။

လူ့ဘဝကိုရသခိုက်တွင် 'ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့သည်အဓိက၊ ကုသိုလ် လုပ်ဖို့သည်သာမည' ဟု ခံယူသူ များနေသောကြောင့် လူ့လောကကြီး တစ်ခုလုံး မငြိမ်းချမ်းဘဲ ပူလောင်ပြီး ပွက်လောရိုက် နေခြင်းဖြစ်၏။ 'လူ့ဘဝကိုရသခိုက်တွင် ကုသိုလ်လုပ်ဖို့သည် အဓိက၊ ကာမဂုဏ် ခံစားဖို့သည်သာမည' ဟု ခံယူကျင့်သုံးသူ များပြားလာမည်ဆိုလျှင် လူ့လောကကြီးသည် အမြဲတမ်းငြိမ်းချမ်းသာယာနေမည် ဖြစ်သည်။ 'ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့အဓိက၊ ကုသိုလ်လုပ်ဖို့သာမည' ဟု ခံယူထားကြ သောအခါ သီလစောင့်ဖို့ အဓိကမထားကြတော့ဘဲ ဒါနပြုဖြစ်ဖို့ တစ်ခုကိုသာ အာရုံစိုက်ကြတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သတ်ဖြတ်ကာ၊ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်ကာ၊ လိမ်ညာလာဘ်စားကာဖြင့် ငွေရှာပြီး ဒါနပြု နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်ကားကုသိုလ်သည် ကောင်းကျိုးကိုဖြစ်စေသလို၊ အကု သိုလ်သည် မကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေမည်သာဖြစ်၏။ နှစ်မျိုးလုံးကို ပြုလုပ်ခဲ့လျှင်ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးနှစ်မျိုးလုံးကို တစ်ဘဝတည်း မှာပင်နေ့စုံညီခံ၊ ခုနစ်ရက်ခံ၊ ခုနစ်ရက်စုံ ပုံစံမျိုးဖြင့် ပေးဆပ်ကြ ရမည်ဖြစ်၏။

နေ့စုံညီခံပြိတ္တာမတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်

အသုဘနှိပ်ပေတီဝတ္ထုတွင်တွေ့ရသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဟိမဝန္တာတော ကြီးအတွင်း၌ အလွန်ကြီးမားသော ကဏ္ဍမုန့်အမည်ရှိ အိုင်ကြီးတစ် ချောင်းရှိသည်။ ထိုအိုင်ကြီး၏အနီးတွင် လူတို့မျက်စေ့ဖြင့်မမြင်နိုင်သော မုန့်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။

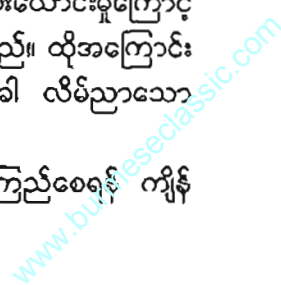
ထိုမုန့်ကြီးအမျိုးသမီးသည် နေ့အခါတွင် ထိုမုန့်အတွင်း၌ ဝတ်စည်းစိမ်ကို စံစားရသည်။ ညအခါရောက်လျှင် ရေအိုင်ကြီးထဲမှ ဝတ်လာသော နွားပေါက်ပမာထာရှိသော ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်၏ ဝတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းကိုခံရ၏။ သူမ၏ အသားများကိုခွေးကြီးက ကျွမ်းအောင်စားပစ်လိုက်ရာ အရိုးချည်းသာကျန်တော့၏။

ခွေးကြီးသည် ထိုအရိုးများကို ရေအိုင်တွင်းသို့ယက်ချပြီး ရေ အောက်ထဲသို့ ပြန်လည်ငုပ်လျှိုးသွားတော့သည်။ အံ့ဩစရာကောင်း သည့်ကား အရိုးများ အိုင်ထဲကရေနှင့်ထိလိုက်သောအခါ ဗိမာန်ရှင် မျိုးသမီးမှာ လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားခြင်းပင်တည်း။ ထိုသို့ ပြန်ဖြစ်ရသည်မှာ သူမသည်ရှေးယခင် လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်က ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်နှစ်မျိုးလုံးကို ရော၍ပြုခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နေ့နတ်စည်းစိမ်စံ ညခွေးစာခံရခြင်းအကြောင်း

သူမသည် ထိုဘာကဒါနလည်းပြု၏။ သီလလည်းဆောက် ဖွဲ့သည်၏။ သို့သော်အကြံအစည်နှင့် ချဉ်းကပ်လာသော သေသောက် ကြီးစောင်းပညာရှင်ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဖျားယောင်းမှုကြောင့် သူမသည်အသုဗ္ဗိစ္ဆာစာရအကုသိုလ်ကံကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်း ကို သူမ၏ယောက်ျားသိသွား၍ စစ်မေးသောအခါ လိမ်ညာသော သောဝါဒကံကို ဆက်လက်ကျူးလွန်ပြန်သည်။

ထိုသို့လိမ်ညာရင်း သူမ၏လိမ်ညာမှုကို ယုံကြည်စေရန် ကျိန်

စာဆိုလိုက်သေးသည်။ ကာမေသုကျူးလွန်ပါလျက် 'မကျူးလွန်ဘူး' ဟု လိမ်ညှာခဲ့လျှင် 'နွားပေါက်ပမာဏရှိသော ခွေးနက်ကြီးသည် ညဉ့်ကိုက်သတ်ပြီး အစားခံရပါစေ' ဟု ကျိန်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်ပြုခဲ့သောကြောင့် နေ့အခါတွင် နတ်စဉ်းစိမ့်ကို ခံစားရပြီး အကုသိုလ်ကိုလည်း ပြုခဲ့သောကြောင့် ညအခါခွေးအစားခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ လောသကတိဿဝတ္ထု' တွင်ကား ပင်လယ်ထဲတွင် ခုနစ်ရက်စံ၊ ခုနစ်ရက်ခံရသော ဝေမာန်ကပြိတ္တာမများကို တွေ့ရသည်။ ထိုပြိတ္တာမများသည် ရှေးယခင် လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်က ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် နှစ်မျိုးလုံးကို ရောနှောပြုခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုဘဝတွင် ခုနစ်ရက်နတ်စဉ်းစိမ့်ကို ခံစားရပြီး၊ ကျန်ခုနစ်ရက်က ငရဲခံရခြင်းဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် တရားနာပရိသတ်အား ညတရားပွဲများတွင် မိမိတို့မေးလိုရာ မေးခွန်းများကိုမေးခွင့်ပြုပြီး ပြန်လည်ဖြေကြားပေးလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတွင်အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော မေးခွန်းတစ်ခု တက်လာသည်။

(မေး) သင်္ကြန်စာများ၏အဆိုအရ ခေါင်းဖြတ်ကြေး အလောင်းအစား လုပ်ကြရာတွင် ဗြဟ္မာမင်းကရှုံးသဖြင့် သိကြားမင်းက ဗြဟ္မာမင်း၏ ခေါင်းကိုဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုခေါင်းပြတ်ကြီးအား မြေပြင်ကိုချလျှင် မီးလောင်ပြီး သစ်ပင်အားလုံးသေမည်။ ပင်လယ်သို့ချလျှင် ပင်လယ်ရေအားလုံးခန်းခြောက်မည်။

ကောင်းကင်သို့ပစ်လျှင် ရာသီဥတုပျက်စီးပြီး မိုးခေါင်မည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်နေရာကိုမှ မပစ်တော့ဘဲ နတ်သမီးများကို အလှည့်နှင့် ကိုင်ထားစေသည်။ တစ်နှစ်ပြည့်လျှင် နတ်သမီးတစ်ပါး လက်မှ အခြားနတ်သမီးတစ်ပါးလက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ထိုသို့

ပြောင်းရွှေ့ခြင်းကို 'သင်္ကြန်' ဟုခေါ်ကြောင်း ရေးသားထားပါသည်။ ထို့စကားသည် ဗုဒ္ဓဝါဒအရ မှန်ကန်မှုရှိနိုင်မရှိနိုင် သိလိုပါသည်ဘုရား။

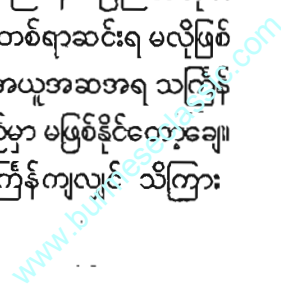
တစ်ဖန် သိကြားမင်းသည် သင်္ကြန်တွင် လူ့ပြည်သို့စီးတော်ယာဉ် တစ်ခုခုကိုစီး၍ နှစ်စဉ်လာသည်ဟူသော စကားသည် ထေရဝါဒ ဝိဇ္ဇကတ်တော်နှင့် ကိုက်ညီမှုရှိမရှိ သိလိုပါသည်ဘုရား။

(ထားဝယ်မြို့မှ၊ ပရိသတ်တစ်ဦး)

(ဖြေ) သင်္ကြန်ဟုမည်၍ 'ရူပလောကေ ပန ယာနဒိတ္ထယံ နတ္ထိ' ခူပဗြဟ္မာဘုံ၌ နှာခေါင်းအကြည်ရုပ်၊ လျှာအကြည်ရုပ်၊ ကိုယ်အကြည် ရုပ် မရှိဟု ဖွင့်ဆိုထားသောကြောင့် ရူပဗြဟ္မာများသည် နှာခေါင်း ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော်လည်း နမ်းရှု၍ မရပါ။ လျှာပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော်လည်း စားသောက်၍ မရပါ။ အရသာကို မသိပါ။ မျက်စိအကြည်ရုပ်ရှိ သည်မှာ တရားနာရန်အတွက်သာဖြစ်သည်။ အဆင်း၊ အသံ၊ အရသာကို ခံစားရန်မဟုတ်။

ကိုယ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော်လည်း အထိအတွေ့ကို မခံစားပါ။ နာကျင်မှုမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ခေါင်းကိုဖြတ်သော်လည်း ဖြတ်ရာ မရောက်တော့ပေ။ ဤအချက်တို့ကိုထောက်၍ ဗြဟ္မာမင်းခေါင်းကို ဖြတ်သည်ဟူသော အယူအဆသည် ယုတ္တိမရှိတော့ပေ။

လူ့ပြည်၏အနှစ်တစ်ရာသည် သိကြားမင်းနေသော တာဝတိံသာနတ်ပြည်၏ တစ်ရက်သာရှိသည်။ လူ့ပြည်အနှစ်တစ်ရာတွင် သင်္ကြန်အခါတစ်ရာကျလေရာ သိကြားမင်းသည် နတ်ပြည်အတိုင်း အတာအရ တစ်ရက်အတွင်း လူ့ပြည်သို့ အခါတစ်ရာဆင်းရ မလိုဖြစ် နေသည်။ ထို့ကြောင့်ထေရဝါဒဝိဇ္ဇကတ်တော် အယူအဆအရ သင်္ကြန် ကျတိုင်း သိကြားမင်း လူ့ပြည်ဆင်းသည်ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဗြဟ္မာမင်း၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ခြင်း၊ သင်္ကြန်ကျလျှင် သိကြား

ဌေးအမည်ရှိ ဒကာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် မြိတ်မြို့ပေါ်တွင်လည်း ငါးထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်နေထိုင်နိုင်သည်အထိ ရေလုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားတိုးတက်အောင်မြင်နေသူ ဖြစ်သည်။

မြိတ်မြို့နယ်၊ သင်္ဃာကျောင်း ဆရာတော် ဦးအာဒိစ္စ၊ မြိတ်မြို့ ဝက်တိုက်ကျောင်းမှ ဦးတေဖိန္ဒ၊ စာရေးသူတို့၏ အဆုံးအမတရား များကြောင့် ယခုအခါ ရေလုပ်ငန်းကိုစွန့်လွှတ်၍ ရော်ဘာပင်စိုက်ပျိုး ရေးလုပ်ငန်းများကို စတင်လုပ်ဆောင်လျက် ရှိသည်။

သူ့စတင်ကြီးပွားခဲ့သည်မှာ သူတို့နယ်တွင်စားမည့်သူ မရှိသော ကဏန်းသေးသေးလေးများကို ထိုင်းလူမျိုးများတအားကြိုက်ကြသဖြင့် လိုအပ်သလောက် ဖမ်းဆီးရောင်းချရာမှ စတင်ကြီးပွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်သူ့ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ကျောင်း၏မုခ်ဦး တွင် ကဏန်းနှစ်ကောင်ပုံကို ထုလုပ်ပြီး ရွှေဆေးဖြင့်သုတ်ထားသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ထိုကဏန်းများကို ကျေးဇူး ဆပ်သောအားဖြင့် ကျောင်းအလှူဒါနကို ကဏန်းများအား ရည်စူး၍ အမှုပေးဝေသည့်အပြင် ကဏန်းရုပ်ကိုပါ ထုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ စာရေးသူ ပင်လယ်ရွာတစ်ခွင်တွင် လှည့်လည်တရား ဟောစဉ်ကဗောင်းတောင်ဦးသန်းဌေးသည် အစအဆုံးစက်လှေကို တာဝန်ယူပြီးလှူခဲ့သည်။

သနားစရာကောင်းသည်မှာ တံငါရွာမှန်သမျှ လူအားလုံးမှာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ဘဝဆုံးနေသည့် အပါယ်စာလူများအဖြစ် သတ်မှတ်ထား တတ်ကြသည်။ သူတို့တွင် သီလကုသိုလ်မရနိုင်ဟု သတ်မှတ်ထားကြ သဖြင့်ဒါနကုသိုလ်ကိုသာ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြုတတ်ကြသည်။ စာရေး သူဟောသောတရားများကို နာကြားရသောအခါတွင်မှ သူတို့မှာ အားတက်သရောဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြသည်။

သူတစ်ပါးသတ်တိုင်း အပါယ်မကျ

စာရေးသူက ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ မဟာကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ်ကို အခြေခံထား၍ အောက်ပါဒေသနာအကျဉ်းချုပ်ကို သူတို့နားလည် ထိတ်နာချင်နိုင်အောင် ဟောပြောပြလေ့ရှိသည်။ ထိုဒေသနာမှာ သူတစ်ပါးအသက်သတ်သူများ အပါယ်ကျသည်ဟု ယေဘုယျအား ဖြင့်ယူဆလျှင် ငါဘုရားလက်ခံသည်။ သို့သော်သူတစ်ပါးအသက် သတ်သူတိုင်းအပါယ်ကျသည်ဟူသော စကားကိုငါဘုရားလက်မခံနိုင်။ အကြောင်းကား ...

သူတစ်ပါးအသက်ကိုသတ်သူသည် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကာလ ဝတ်လုံး မရပ်မနားသတ်ဖြတ်နေသည်မဟုတ်၊ သတ်ချိန်မှာသတ်သလို တုသိုလ်လုပ်ချိန်မှာလည်း လုပ်နေသည်သာဖြစ်၏။ သေခါနီးတွင် သတ်သောအကုသိုလ်က အရင်အကျိုးပေးချိန်မရဘဲ ပြုထားဖူးသော တုသိုလ်က အရင်အကျိုးပေးလျှင် သူတစ်ပါးအသက်သတ်၍ အ သက်မွေးမြူသူပင်ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းရာသုဂတိသို့ရောက်နိုင် ကြောင်း ရှင်းလင်းဟောကြားထားသည်။

ထိုဒေသနာနှင့်အတူ အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ ဒုတိယတွဲတွင် ဖော်ပြ ထားသော သီရိလင်္ကာမှ ဒမိဋ္ဌတံငါသည်ကြီး၏ အကြောင်းကို သာမကထုတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုသူသည် သိတတ်သောအရွယ်မှစ၍ တံငါအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း လုပ်လာသူဖြစ်သည်။ သူ့အသက်သတ်သူများသည် ဖြစ်ရာဘဝတွင် အသက်တိုတတ်သည်၊ အနာရောဂါများတတ်သည်။

ဒမိဋ္ဌသည်လည်း အသက်ငါးဆယ်ခန့်မှာပင် ရောဂါကြီးစွာဖြစ်ပြီး ဆာမည့်အချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ သေခါနီးတွင် ငရဲကျမည်ဖြစ် သောကြောင့် ငရဲနိမိတ်များထင်လာသည်။ သူသည်အသံနက်ကြီးဖြင့်

အော်ဟစ်အကူညီ တောင်းနေသော်လည်း မည်သူမျှကယ်တင်၍ မရပေ။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆွမ်းခံကိုယ်တော် တစ်ပါးကြွလာပြီးသူ့အား သရဏဂုံနှင့်ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ပေးရာ သူကလည်းလိုက်ဆို၍ ဆောက်တည်သည်။ သရဏဂုံဆိုအပြီးမှာပင် တံငါသည်ကြီးကွယ် လွန်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် သေခါနီးကပ်ပြီးဆောက်တည်ခဲ့သော သရဏဂုံကုသိုလ် ကြောင့် တံငါသည်ကြီးသည် လူသက်ဖြင့်ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းကိုးသန်း အသက်ရှည်သော စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဤ အချက်ကိုထောက်၍ သေခါနီးကပ်ပြီး ဆောက်တည်သော သရဏဂုံ သည်ပင် နတ်ရွာသုဂတိသို့ ပို့ပေးသေးလျှင် နေ့စဉ်ပွားများဆောက် တည်သော သရဏဂုံဆိုလျှင် ပို၍ပင် ပို့ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ဟောကြားလိုက်လျှင် ရေလုပ်သားရွာသူရွာသားများသည် ဝမ်းသာပျော်မြူးသွားတတ်ကြသည်။ တစ်ဖန် သီလကုသိုလ်သည် ဒါနကုသိုလ်ထက်သာကြောင်း အပါဒါန်ပါဠိတော်တွင် ငါးနှစ်သားနှင့် ရဟန္တာဖြစ်သောမထေရ်တစ်ပါးရှိသည်။ သူအမည်ကို “ပဉ္စသီလ သမာဒါနိယ”ဟု ခေါ်သည်။

သူသည်လွန်ခဲ့သော ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက်က ပွင့်တော်မူခဲ့ သည့် အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက စန္ဒဝတီ နေပြည်တော်တွင် ဆင်းရဲသားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

- ဥစ္စာစည်းစိမ်ဆင်းရဲလို့ အပါယ်မကျ။
- ကိုယ်ကျင့်သီလဆင်းရဲမှ အပါယ်ကျသည်။
- ဥစ္စာစည်းစိမ်ဆင်းရဲလို့ မည်သည်ပညာရှိ သူတော်ကောင်း ကမှ အထင်မသေး။
- ကိုယ်ကျင့်သီလ ဆင်းရဲမှသာ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ အထင်သေးသည်။

ဤအတွေးအခေါ်ရှိသောကြောင့် ထိုဆင်းရဲသားသည် ငါးပါးသီ လကုတစ်ဘဝလုံးလိုခြံအောင် စောင့်ထိန်းခဲ့သည်။ ထိုကုသိုလ်ကြောင့် သူရရှိသောကောင်းကျိုးမှာ(၉၁)ကမ္ဘာ အပါယ်တံခါးပိတ်သည်။ အကြိမ်သုံးဆယ် သိကြားမင်းဖြစ်သည်။ (၇၅)ကြိမ်စကြာမင်းဖြစ်သည်။

ရိုးရိုးကေရာဇ်ဘုရင်ဘဝ မရေတွက်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ ယခု ဤဘုရားသာသနာ နောက်ဆုံးဘဝတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် သူဌေးသား သွားဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် မိဘများနှင့်အတူ ရဟန်းတစ်ပါးထံ သရဏဂုံနှင့် ငါးပါးသီလဆောက်တည်ရာ ငါးပါးသီလအဆုံးမှာပင် ဝိပဿနာဉာဏ်များ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒါနကုသိုလ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် နည်းနည်းလှူကုနည်းနည်း ဆောင်းကျိုးရသည်။ များများလှူကု များများကောင်းကျိုးရသည်ကို လူများသိသော်လည်း သီလကုသိုလ်နှင့် ပတ်သက်လျှင်ကား နည်း နည်းစောင့်လျှင် နည်းနည်းကုသိုလ်ရသည်၊ များများစောင့်လျှင် များ များကုသိုလ်ရသည် ဟူသောအချက်ကို သေချာနားလည်သူ အလွန် နည်း၏။

ရှင်းအောင်ဥပမာနှင့်နှိုင်းပြရလျှင် ငွေတစ်ထောင်လှူလျှင် တစ် ထောင်ဖိုးကောင်းကျိုးရသည်။ ငွေတစ်သောင်းလှူလျှင် တစ်သောင်း နှစ်ဆကောင်းကျိုးရသည်။ သီလတွင်လည်း ငါးပါးသီလကိုတစ်နာရီစောင့် လျှင် တစ်နာရီစာကောင်းကျိုးရသည်။ ဆယ်နာရီစောင့်လျှင်ဆယ်နာရီ စာကောင်းကျိုးရသည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုနည်းတူ ငါးပါးသီတွင် တစ်ပါးစောင့်လျှင် တစ်ပါးစာကုသိုလ် ရပြီး ငါးပါးလုံးစောင့်လျှင် ငါးပါးစာကုသိုလ်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ရေလုပ်သားများ ပိုမိုအားတက်ဝမ်းမြောက် ဆဲရန် ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌လာရှိသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကလေး အစ်ခုကို ထုတ်ပြခဲ့သည်။

တတိယအကျိုးပေးသည်။ ထိုအာစိဏ္ဏကံမရှိလျှင် ပြုကာမျှဖြစ်သော ကဋတ္တာကံကအကျိုးပေးသည်။ အားကောင်းသောအမြဲမပြတ်ပြုသည့် အာစိဏ္ဏကံထက်အားသေးသော သေခါနီးပြုသည့် အာသန္နကံက အဘယ့်ကြောင့် အရင်အကျိုးပေးရသနည်း။

အဖြေကိုထင်ရှားအောင် ဥပမာပြု၍ ရှင်းအံ့။ ညနေရောက်၍ နွားများကို ခြံထဲသို့သွင်းသောအခါ ထွားကျိုင်းသန်မာသော နွားများသည် အရင်ဝင်ရောက်ကြ၏။ အားနည်းသော နွားအိုများသည်ကား နောက်ဆုံးမှဝင်ရသဖြင့် နွားခြံတံခါးပေါက်တွင်သာ နေရာရကြ၏။

မနက် နွားခြံဖွင့်သောအခါတွင်ကား အားနည်းသည့် နွားအိုကြီး များက အရင်ထွက်ခွင့်ရကြ၏။ အကြောင်းကား ခြံပေါက်ဝနှင့်နီး နေသောကြောင့်တည်း။ ထိုအတူ အာစိဏ္ဏကံက အာသန္နကံထက် အားကောင်းနေသည်မှန်သော်လည်း သေခါနီးဖြစ်သောကြောင့် အနီးကပ်ပြုသောကံက အရင်အကျိုးပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းစွာ သိအပ်ပါ၏။

ဤအချက်ကို ခိုးသားငါးရာကမသိသော်လည်း ရဟန်းတော်က သေချာသိထား၏။ ထို့ကြောင့် 'သင်တို့ကို မည်သူမျှ ကယ်၍မရ သင်တို့ကိုယ်တိုင် ဆောက်တည်ထားသောသီလကသာ ကယ်တင် လိမ့်မည်၊ ငါ့ထံတွင် ငါးပါးသီလဆောက်တည်ကြလော့' ဟု ပြောပြီး သီလဆောက်တည်ပေးလေသည်။ သီလဆောက်တည်ပြီးသည်နှင့် 'သင်တို့တွင် အရိယာသူတော်ကောင်းတို့နှစ်သက်သော ငါးပါးသီလ ကုသိုလ်ရှိနေပြီ၊ ထိုကုသိုလ်ကိုအဖန်ဖန်အမှတ်ရ၍ သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ကြကုန်လော့' ဟု သြဝါဒပေး၏။

ရေနစ်နေသူသည် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်မျှကိုသော်လည်း အားကိုး တကြီးဆွဲကိုင်သကဲ့သို့အားကိုးရာမဲ့နေသောခိုးသားငါးရာတို့သည်လည်း ဆောက်တည်ထားသော ငါးပါးသီလကို အသက်သေသည်အထိ လိုက်

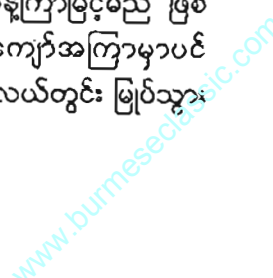
အောင်စောင့်ထိန်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြလေ၏။

နတ်ပြည်ရောက်ခင်းပြုများ

သူတို့သည် ငါးပါးသီလကို နာရီပိုင်းလောက်သာ စောင့်ထိန်း နှင့်ခဲ့ကြပါသည်။ ဝိုင်းလာသောစစ်သားများနှင့် ပြည်သူများရောက် ထာကြပြီး သူတို့အားလုံးကို သတ်ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် နာရီပိုင်းလောက်သာ စောင့်ထိန်းခဲ့ရသော ငါးပါးသီလကုသိုလ်ကြောင့် သူတို့အားလုံးသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြရသည်။

ဤသာဓကကိုထောက်၍ ရေလုပ်သားများသည်လည်း ရသမျှ အချိန်ကလေးတွင် သီလကိုလုံခြုံအောင်စောင့်ထိန်းရန်သင့်ကြောင်း၊ ဥပမာအားဖြင့် ညနေပိုင်းမှစပြီး ငါးပါးသီလဆောက်တည်လိုက်က၊ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းအထိ သီလကုသိုလ်များ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပင်လယ်ထဲငါးဖမ်းသွားသည်မှာ တစ်ခါသွားလျှင် သုံးလခန့်ကြာမြင့် ကြောင်း၊ ပြန်လာသော အခါတစ်လကျော်ခန့်အနားယူကြောင်း၊ ထိုသို့ နာရီပိုင်းတစ်လတွင် ငါးပါးသီလလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းသင့်ကြောင်း ပြောပြရာ ရေလုပ်သားများ အလွန်ဝမ်းသာကြသည်။

ကိုဖိုးထောင်နှင့်မဝါနတို့သည် ယခုပြောပြနေသော ပင်လယ်တံငါ ချာလေးတစ်ရွာမှဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတွင်ကိုဖိုးထောင်သည် ဝါးလတ် ဆွေဖြင့် ပင်လယ်တွင်းသို့ ငါးဖမ်းလိုက်သွားလေသည်။ ကမ်းမမြင် ထမ်းမမြင် ပင်လယ်ထဲတွင် အနည်းဆုံးသုံးလခန့်ကြာမြင့်မည် ဖြစ် သည်။ ပင်လယ်ထဲရောက်၍ တစ်လကျော်ကျော်အကြာမှာပင် နေတိုင်သင့်ပြီး ကိုဖိုးထောင်တို့ဝါးလတ်လှေ ပင်လယ်တွင်း မြုပ်သွား ထော့သည်။ မြတ်ချက်]ဝါးလတ် = ငါးဖမ်းစက်လှေ။

ကိုဖိုးထောင်ကား သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ဖက်တွယ်မိပြီး ပင်လယ်ထဲတွင်လေးရက်ခန့်မြောပါနေခဲ့သည်။ ငါးရက်မြောက်တွင်သူတစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသောကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်သွားသည်။ ငါးရက်တိုင်တိုင်ရေတွေကိုချည်းအားငယ်ဖွယ်ရာမြင်နေခဲ့သော ကိုဖိုးထောင်သည် မြေကြီးပေါ်ခြေနင်းမိသည်နှင့် တင်းထားသော အားကိုလျှော့ချလိုက်ရာ ဝုန်းခနဲလဲကျပြီး သတိလစ်မေ့မြောသွားလေသည်။

ကိုဖိုးထောင်ကား သတိရ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှပခန့်ညားသော တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ပေါ် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အိပ်နေသည်မှာလည်း တစ်ထွာကျော်ကျော်ခန့် ထူသော စပရိမ်မေ့ယာကြီးပေါ်တွင်ဖြစ်နေသည်။ ခြုံထားသောစောင်ကြီးမှာလည်း ကတ္တီပါအနားကွပ်ထားသော အကောင်းစားသိုးမွှေးစောင်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ကိုဖိုးထောင် အလွန်အမင်းအံ့ဩသွား၏။ သေပြီးနတ်ပြည်များ ရောက်နေသလားဟု တွေးလိုက်မိပါသေးသည်။ နောက်မှ 'ငါလို တံငါသည်တစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် နတ်ပြည်ရောက်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် အခုရောက်နေတာဘယ်ဘုံလဲ၊ သို့မဟုတ်ပင်လယ်တွင်းမှ ကျွန်းရွာတစ်ရွာပေါ်များ ရောက်နေသလား' စသည်ဖြင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လှပစွာဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်လာရာကိုဖိုးထောင်တစ်ယောက် သူ့မျက်လုံးကိုသူ့ပင်မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထိုဝင်လာသူကား အခြားသူမဟုတ်၊ သူ့မဟေသီမဝါနုဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

မဝါနုအနားရောက်သည်နှင့်ကိုဖိုးထောင်သည် အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ဘထိုင်ခါ မဝါနုလက်ကိုမလွှတ်တမ်း ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ပြီး -

“မဝါနု၊ မင်းဘယ်လိုလုပ် ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်နေရတာလဲ၊ ငါက ဆရာသေပြီးဥစ္စာစောင့်များ ဖြစ်နေရော့သလား၊ ဒီလိုကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ကြီးတစ်မြို့ကဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်နေရတာလဲ” ဟု အမင်းမရမေးမိတော့သည်။

မဝါနုမျက်နှာကအံ့ဩဟန်မပြုသိမ်မွေ့စွာ တစ်ချက်မျှပြုံးလိုက်ပြီး “ကဲ - ကိုဖိုးထောင် အဲဒါတွေ နောက်တော့သိလိမ့်မယ်၊ အခု ဆောလောဆယ် ကိုဖိုးထောင် ငါးရက်တိုင်တိုင် ထမင်းဝတ်လာတယ် ဟေ့တ်လား၊ လား... ထမင်း အရင်သွားစားကြစို့”

ဟုပြောပြီး ကိုဖိုးထောင်လက်ကို ဆွဲကာခေါ်သွားတော့သည်။ ထမင်း ခိုင်းတွင်ကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးဆိုသော စားဖွယ်စုံများ အတုန်ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ ကိုဖိုးထောင်တစ်ယောက် ဘာမှဆက်မမေးနိုင်တော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ အငမ်းမရစားတော့သည်။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်သည့်ပုံစံအတိုင်း အချို့ပွဲများ ချထားပြန်သည်။

ကိတ်မုန့်မျိုးစုံ၊ သစ်သီးမျိုးစုံ၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီအကုန် ပါဝင်သည်။ ဗိုက်တင်းအောင်စားပြီးသည်နှင့် ကိုဖိုးထောင်တစ်ယောက် အိပ်ချင်လာသည်။ အလိုက်သိသောမဝါနုက ကိုဖိုးထောင်ကိုဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။

ကိုဖိုးထောင်ခန္ဓာကိုယ်သည် ရသာရုံကိုမှီဝဲပြီးသည်နှင့် တစ်လ ကျော်တိတိကင်းကွာနေသော ဖောဋ္ဌဗွာရုံကို သိသာထင်ရှားစွာ ထောင့်တလာပြန်သည်။ စိတ်နောက်ကို ကိုယ်ကပါသွားသောအခါ မဝါနုကို ဆတ်ခနဲပွေ့ချီလိုက်ပြီးလျှင် ပါးနှစ်ဖက်ကို အငမ်းမရမွှေးကြော့ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အိပ်ခန်းဆီသို့။
ဘယ်၍ဘယ်မျှ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ ကိုဖိုးထောင် နိုးလာ

သောအခါ နေဝင်ရီတရောပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ မဝါနသည် ကိုဖိုးထောင်ဘေးမှ လူးလဲထလိုက်ရင်း အဝတ်အစားများကို ပြန်လည်ပြုပြင်နေသည်။ ပြီးသည်နှင့်ကိုဖိုးထောင် ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသောစကားတစ်ခွန်းကို ပြောလာသည်။

“ကိုဖိုးထောင် ကျွန်မတို့ဒီရွာရဲ့ထုံးစံက ညရောက်ရင် ရွာရှိလူကုန်ရွာပြင်မှာသွားနေကြရတယ်။ မနက်လင်းမှ ရွာထဲကို ပြန်လာရတယ်။ ကိုဖိုးထောင်ကတော့ ညေ့သည်ဆိုတော့နေ့ရော၊ ညရော ဒီတိုက်ထဲမှာနေနိုင်ပါတယ်။ မဝါနကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘာမှမမေးဘဲ ဒီတိုက်ထဲမှာပဲနေရစ်ခဲ့ပါ။ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့။ မနက်မဝါနပြန်လာတဲ့အထိစောင့်ပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး မဝါနတစ်ယောက် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား မဝါနသည် တစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ပိုင်းအပြင်သို့ ခဲနှင့်ပစ်လိုက်သလို ချက်ချင်းရောက်သွားခြင်းပင်။ ကိုဖိုးထောင်ယောက်ျားအားဖြင့် အပြေးလိုက်သည်ပင် အိမ်ရှေ့တံခါးထိသာရောက်သည်။

မဝါနကား တံခါးအပြင်ရောက်၍ အခြားရွာသူရွာသားများနှင့် အတူရော၍ပါသွားပေပြီ။ ကိုဖိုးထောင်တစ်ယောက် အံ့ဩကြီးစွာဖြင့် အိမ်ရှေ့လမ်းမကြီးကို လှမ်းကြည့်နေမိရာ အရပ်ထဲရှိသမျှ လူအားလုံး ညှိုးငယ်သောမျက်နှာများဖြင့် ရွာအပြင်သို့ တစ်တန်းကြီးသွားနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ အရပ်ထဲတွင် လူသားဆို၍ ကိုဖိုးထောင်တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ပုခက်ထဲမှ ကလေးကအစအားလုံး ရွာပြင်ထွက်ကြရသည်မှာ အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ မဝါနနှင့်တကွ အရပ်သူအရပ်သားအားလုံးကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မဝါနကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ကိုဖိုးထောင်နှင့် ရယ်စရာမောစရာ ပြောလိုက်၊ ကလူကို

သစ်လိုက်နှင့်ပျော်ပါးနေသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ နေခင်းပိုင်း ဘင်သိုန်လုံးကို ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ ကုန်လွန်သွားစေချင် ဖန်တူသည်။ ကိုဖိုးထောင်ကတော့ မနေနိုင်၊ တစ်ရွာလုံး ညရောက်သည်နှင့် ရွာပြင်ထွက်ရခြင်းအကြောင်းကို သိချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း-

“မဝါန၊ ညညရောက်တိုင်း မင်းတို့တစ်တွေ ရွာပြင်ထွက်ထွက် နေရတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါသေချာသိချင်တယ်၊ ပြောပြပါ”

“ကိုဖိုးထောင်ကလည်း ကိုယ့်အတွက် ဘာမှအကျိုးမရှိတဲ့ဟာ ပြောချင်မနေပါနဲ့”

မဝါနကိုကား ဘယ်လိုမှ မေးလို့မရပေ။ သည်လိုနှင့် တစ်နေကုန် သွားပြန်သည်။ နေဝင်သွားသည်နှင့် မဝါနမျက်နှာလေးညှိုးလျသွားသည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်းမှာပြန်သည်။

“ကိုဖိုးထောင်၊ ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

ထိုသို့ မှာပြီးသည်နှင့် တခြားသူများနှင့်ရော၍ ရွာပြင်သို့ သွားပါတော့သည်။ ထိုနေ့ညမှာတော့ ကိုဖိုးထောင်မနေနိုင်တော့၊ နောက်ဆုံး ဘုန်းနေသော ရွာသားတစ်ဦး၏နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမသိမသာလိုက် သွားလိုက်သည်။ မှောင်နေပြီဖြစ်သဖြင့်သူ့ကို မည်သူကမျှမမြင်ကြ။ ရွာစည်းရိုးနား ရောက်သည်နှင့် ကိုဖိုးထောင်တစ်ယောက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ /သစ်ပင်ပေါ်ရောက်၍ ရွာပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်သောအခါမြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့်ကိုဖိုးထောင်မှာသိမ့်သိမ့်တုန်သွားပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှလိမ့်မကျစေရန် သစ်ကိုင်းများကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

မြေပြင်ပေါ်မှ ငရဲဘုံ

“ရွာအပြင်ဘက်မှာ ငရဲဘုံ ဖြစ်နေပါကလား။”

မဝါနအပါအဝင် ရွာသူရွာသားအားလုံး ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံကိုခံစားနေကြရသည်။ တချို့ယောက်ျားများကို ငရဲသားများက ပါးစော်နှစ်ဖက်ကို သံချိတ်နှင့်ဆွဲပြီး သံရေပူများ လောင်းထည့်နေကြသည်။ အရက်သမားများဖြစ်ဟန်တူသည်ဟုကိုးထောင်ကသုံးသပ်လိုက်သည်။

တချို့သော ယောက်ျားများ၏ ခြေလက်တို့တွင် ဓားသွားများ ပေါ်လာကြပြီး နှစ်ယောက်တစ်တွဲ အချင်းချင်း ဓားခုတ်နေကြသည်မှာ သွေးတရွှဲဖြင့် အသည်းတုန်အူတုန်ဖြစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ တချို့သော မိန်းမများသည်ကား မြေကြီးပေါ်ပက်လက်လန်လဲနေကြပြီး သူတို့ခေါင်းများကို ငရဲသားများက ရောမတင်ပုတ်ကြီးဖြင့် ထုခွဲလိုက်သည်မှာထင်းချောင်းထက်ခြမ်းကွဲသလို သူတို့ဦးခေါင်းများလည်ထက်ခြမ်းကွဲသွားလေသည်။

သို့သော် ခေါင်းတစ်လုံးကွဲသွားသည်နှင့်ချက်ချင်း နောက်ထပ်ခေါင်းတစ်လုံး ပြန်ထွက်လာခြင်းကားအံ့ဩစရာကောင်းလှ၏။ အချက်ချင်း ထိုးခုတ်နေကြသူများမှာ ကြက်သမားများဖြစ်နိုင်ပြီး ခေါင်းထူးနေရသူများမှာ ငါးတို့၏ခေါင်းကိုထုခွဲသူများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုဖိုးထောင်က သုံးသပ်နေမိသည်။

ကိုဖိုးထောင် ဆက်မကြည့်ရဲတော့။ ကြောက်ဒူးတွေတဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိရာ ကြာလျှင်သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားနိုင်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်သို့ သုတ်ခြေတင်ကာပြေးခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့လုံးဝအိပ်လို့မရတော့။ စောစောကအနိဋ္ဌာရုံများသာမျက်စိထဲတွင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လျက်ရှိသည်။

မနက်လင်းသည်နှင့် မဝါနတစ်ယောက် ညကဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို

ဆုတ်ပျက်ရွှင်ရွှင်၊ လှလှပပဝတ်စားပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အင်္ကျီရော၊ ထဘီပါ အဖြူရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်လာသည်။ အင်္ကျီမှာ ထက်စကအရွယ်ချုပ်ထားသဖြင့် ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် လှနေသည်။ ခေါင်းတွင်လည်း စံပယ်ပန်းများပန်ထားလိုက်သည်မှာ မွှေးနေပြီး ထစ်အိမ်လုံး မွှေးကြိုင်လျက်ရှိသည်။

မဝါန၏အလှတွင် ခေတ္တနှစ်မျောသွားဖြင့် မေးရမည့်မေးခွန်းများကိုပင် တဒက်မေ့လျော့သွားသည်။ ခဏကြာမှ မဝါနက ကိုဖိုးထောင်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကာ တစ်ချက်မေးလိုက်သည်။

“ကိုဖိုးထောင် မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“.....”

ကိုဖိုးထောင်ထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။ မဝါနက ဆက်ပြောသည်။

“မဝါန ရိပ်မိပါပြီ၊ ကိုဖိုးထောင် ညကကျမတို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေကို သိုက်ကြည့်တယ်မဟုတ်လား”

ကိုဖိုးထောင် မျက်စိထဲတွင် ညကမြင်ခဲ့ရသည့် ကြောက်မက်ရွယ်ရာမြင်ကွင်းများ အသစ်တစ်ဖန် ပေါ်လာပြန်သည်။ ကိုဖိုးထောင် မဝါန၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး-

“မဝါန ... ငါ့ကို အမှန်တိုင်း ပြောစမ်းပါ၊ နှင်တို့က ဘာဘုံသား

တွေလဲ၊ နေ့မှာစည်းစိမ်တွေ စိတ်ကြိုက်ခံစားရပြီး ညကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ငရဲခံနေရတာလဲ”ဟု အော်ဟစ်မေးလိုက်သည်။ မဝါနက ဘာမျှမဖြေနိုင်။ ကိုဖိုးထောင်ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ချလိုက်ကာ တလေးတစ်ဦးသဖွယ် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါလေတော့သည်။ ခေါင်းထိုးပြီး တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးနေသဖြင့် ကိုဖိုးထောင်မှာ မဝါနကို ဝေပက်နှစ်သိမ့်ရင်း အဖြေစကားကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေမိသည်။ မဝါနခေါင်းမှ ဝေနေအောင်ပန်ထားသည့် စံပယ်ကုံးများသည် လှုပ်

ရှားပြီး ငိုသည့်အရှိန်ကြောင့် အောက်သို့ပြုတ်ကျမလို ဖြစ်လာသည်။

မွှေးကြိုင်နေသော စံပယ်ပန်းလေးများ မြေကြီးပေါ်ကျသွားမည် ကိုစိုးရိမ်သဖြင့် ကိုဖိုးထောင်က လက်နှင့်အသာဆုပ်ယူ ထားလိုက် သည်။ အားရအောင်ငိုပြီးသည်နှင့် မဝါနက သူတို့၏ဘဝ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလေသည်။

“ကိုဖိုးထောင်၊ ကျွန်မတို့တတွေက လူတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေမာ နိကပြိတ္တာဘုံသားတွေပါ။ ကိုဖိုးထောင်၊ လေ့ထွက်ပြီး နှစ်ပတ်လောက် အရမှာ ကျမဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့တတွေ ဟာ လူ့ဘဝရှိစဉ်အခါတုန်းက ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့က အဓိက၊ ကုသိုလ် လုပ်ဖို့က သာမညလို့ သဘောထားခဲ့ကြတယ်”

“အဲဒီသဘောထားဟာ အင်မတန် မှားပါတယ်၊ တကယ်တော့ လူ့ဘဝရောက်လာရင် ကုသိုလ်ရဖို့က အဓိက၊ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ် တရားခံစားဖို့က သာမညလို့ သဘောထားမှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်မှာပါ။ သာမညနေရာထားရမယ့် ကာမဂုဏ်ခံစားမှုကို အဓိကနေရာမှာထား မိတော့ ငွေရပြီး စားရသောက်ရဝတ်ရရင် ပြီးရောဆိုပြီး ငွေရမယ် ဆိုရင်သတ်ဖြတ်လိမ်ညှာခိုးဝှက်တဲ့အလုပ်တွေကိုလုပ်မိကြတယ်”

“ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဆိုတော့ အဆင်ပြေတဲ့အခါလည်း ကုသိုလ် လေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးတော့ လှုပ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်အလုပ်ကို သာမညနေရာမှာ ထားတာဆိုတော့ အကုသိုလ်နဲ့ စာလိုက်ရင် အင်မတန်နည်းပါးပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ဘဝမှာ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်နှစ်မျိုးလုံး ရောနေတာပေါ့”

“ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်အတွက် နေ့ခင်းပိုင်းမှာ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစား ရပြီး၊ ပြုခဲ့တဲ့အကုသိုလ်အတွက် ညအခါမှာ ငရဲခံနေရတယ်။ ကိုဖိုး ထောင် ဒီမှာအမြဲမနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ အိမ်ကိုရောက် အောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မှာပါ။ အရေးတကြီး မှာချင်တာက

သူဖြစ်ရခြင်းရဲ့အဓိကရည်ရွယ်ချက်ဟာ ကုသိုလ်လုပ်ဖို့ ဖြစ်ကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဖို့ပါပဲ”

“လူ့ဘဝသက်တမ်းတိုတိုလေး နေရသခိုက်မှာ ကျွန်မတို့လို နေ့စံ ညံ့ ဘဝမျိုးမရောက်အောင် ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာ တုသိုလ်အကုန်လုပ်ပါ။ အကုသိုလ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ထဲမှာတောင် တူးပါနဲ့၊ ကဲ... ကိုဖိုးထောင်အိပ်တော့၊ ခဏနေကျွန်မကိုဖိုးထောင် တို့ပြန်ပို့ပေးမယ်”

ထိုသို့ ရှည်လျားစွာသော စကားများကိုပြောဆိုပြီး မဝါနက ကိုဖိုးထောင်၏ နဖူးအလယ်တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုဖိုး ထောင်တစ်ယောက် မျက်တောင်များစင်းကျလာပြီး တခဏချင်း အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ကိုဖိုးထောင်နိုးလာတော့ သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ကြုံခဲ့ရ သော ဖြစ်ရပ်များက ကိုဖိုးထောင်စိတ်ထဲသို့ အစီအရီ ဝင်လာသည်။ “ငါ့ကြုံခဲ့တာတွေဟာ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား၊ ပင်လယ်ထဲ ချောပါရင်း ငါ့စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်တာလား၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ပေါ် ငါဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတာလဲ”

သူ့ညာလက်တွင် ဆုပ်လျက်ပါလာသောအရာများကို ဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ မဝါနခေါင်းတွင် ပန်ထားသောစပယ်ပန်းများဖြစ် ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ စပယ်ပန်းလေးများကို နမ်းရှုပ် ရင်းဖြင့် တမလွန်ဘဝရောက်သည်အထိ သူ့ကိုယုယချစ်ခင်စွာ စောင့် ချောက်ခဲ့သည် မဝါနကို လွမ်းဆွတ်သတိရကာ မျက်ရည်တို့ ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည်။ မျက်ရည်အဖြန်းခံရသော စံပယ်ပန်း တို့သည် လန်းနိုင်ပါတော့မည်လော။

ထိုမှနောက်၌ ကိုဖိုးထောင်သည် ရေလုပ်ငန်းကို လုံးပစ္စုန်လွှတ်

ပစ်လိုက်ပြီး အပြစ်ကင်းသောအလုပ်များဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကာ ကုသိုလ်ကိုအဓိကထားရှာဖွေသော သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကိုဖတ်ရပြီးနောက် စောဒကတစ်ခု တက်ဖွယ်ရှိသည်။ 'လူနှင့်နတ်ပေါင်းသင်း၍ ရနိုင်သလား' ဟူသော စောဒကပင်။ ဝေမာနိကပြိတ္တာများသည် နတ်စည်းစိမ်ခံစားချိန်တွင် တကယ့်နတ်များ လိုပင်ခံစားရ၍ နတ်ဟုပင်ဆိုနိုင်ပါသည်။ လူနှင့်နတ် ပေါင်းသင်းနိုင်ပါသည်။ သို့သော်အထက်တန်းစားနတ်များကားမဟုတ်။ အောက်တန်းစား စတုမဟာရာဇ် အနွယ်ဝင်နတ်များသာ ဖြစ်သည်။ ပေတဝတ္ထုတွင် ရက္ခစိုးနတ်နှင့် လူမိန်းမတစ်ဦးပေါင်းသင်းပုံကို ဘုရားရှင်ဟောကြား ထားသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ဤစာအုပ်အဆုံးပိုင်းတွင် အပြည့်အစုံ ဖော်ပြပါမည်။

မန္တာတုစကြာမင်းကြီးကဲ့သို့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားသော လူသား များကား အထက်နတ်ပြည်က နတ်သမီးများနှင့်ပါ ပျော်ပါးပေါင်းသင်း နိုင်ကြောင်း ကျမ်းဂန်လာရှိသည်။

နတ်သက်တစ်ရက် လူသက်တစ်ရာ

ဓမ္မပဒတွင် နောက်ဘဝကို ပြန်လည်အမှတ်ရသော 'ပဋိပူဇိကာ' အမည်ရှိ အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဟောကြားတော်မူထားသည်။ ပဋိပူဇိကာသည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ၏လင်ယောက်ျား နတ်သားအမည်ကာမာလာဘာရီဟု ခေါ်သည်။

ထိုနတ်သားတွင် ပဋိပူဇိကာအပါဝင် ဇနီးမယား နတ်သမီး ပေါင်းတစ်ထောင်ရှိသည်။ တစ်ရက်တွင်နတ်သမီးတစ်ထောင်နှင့်အတူ

အနုဝန်ဥယျာဉ်သို့ဆင်းပြီး ပျော်ပါးဆွေကစားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နတ်သမီးလေးတစ်ပါးသည် နတ်သက်ကြွေ(သေ)လေသည်။

နတ်တို့သည် ဖြူနုနေသော နတ်ဩဇာကိုသာ စားခြင်းကြောင့် နတ်တရားများ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည်။ အညစ်အကြေး စွန့်ရခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် နတ်များသေဆုံးလျှင် ရုပ်ခန္ဓာကြီး ချက်ချင်း ပျောက်သွားသဖြင့် တချို့ဆိုလျှင် သေသွားမှန်းပင် မသိလိုက်ကြချေ။ နတ်များ နတ်သက်ကြွေတော့မည်ဆိုလျှင် အောက်ပါအချင်းအရာများ သိပေါက်လာသည်။

- ချိုင်းကြားမှ ချွေးများ ယိုစီးလာသည်။
- အဝတ်အစားများ ဟောင်းနွမ်းလာသည်။
- ပန်ထားသောပန်းများ ညှိုးနွမ်းလာသည်။
- နတ်ပြည်၌ မပျော်နိုင် ဖြစ်လာသည်။

နတ်ပြည်မှ စုတေသွားသော ပဋိပူဇိကာသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်သွားဖြစ်သည်။ သူသည်ဇာတိဿရဉာဏ် နှင့်အတူ သူ့အရင်ဘဝကို ပြန်လည်အမှတ်ရသွားသည်။ သည်းစိမ်း၊ အချွေအရံ၊ သက်တမ်း၊ အစားအသောက်အားလုံး နတ်ပြည်ကလူပြည်ထက်မနှိုင်းစာအောင် သာလွန်မြင့်မြတ်နေသည်ကို သက်တွေ့သိလာသူဖြစ်သောကြောင့် လူ့ပြည်တွင်ကုသိုလ်စုပြီး ဘဝတိံသာသို့ ပြန်သွားရန်သာ ဆန္ဒဖြစ်နေသည်။

သူသည် သံသရာအတွက် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသူဖြစ်သဖြင့် ငွေကို စည်း ရှာ၏။ ကုသိုလ်ကိုလည်း ရှာ၏။ ငွေသည် လူ့ဘုံတွင် အစွဲရန်အတွက် ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်သည် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံလုံးတွင် အစွဲရန်အတွက်ဖြစ်၏။ ငွေသည် လူ့ဘုံတစ်ဘုံတွင်သာ သုံး၍ရပြီး ကုသိုလ်တရားသည်မည်သည် ဘုံတွင်မဆို သုံး၍ရသည်ဟု ဆိုသော ပညာသည် တကယ့်ပညာဖြစ်၏။

ထိုအတွေးအခေါ် ပညာမျိုးကား ဘီအေ၊ အမ်အေ၊ ပီအိတ်ချ်နဲ့ ဘွဲ့ရသူများပင် ရှိချင်မှရှိကြ၏။ ထိုဘွဲ့များကိုရထားသော်လည်း မလှ ရက်မတန်းရက် ဖြစ်နေသူများကိုတွေ့ရသောကြောင့် ယခုလိုပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျန်သောဘုံများကို အသာထား၍ ကုသိုလ်တရား သည် ငရဲဘုံ၌ပင် အသုံးကျပုံကို သိသာရုံတင်ပြအံ့။

ယမမင်း၏ တမန်ငါးမျိုးရှိ၏။ ထိုငါးမျိုးကို ဖော်ပြရာသုတ်ကို 'ဒေဝဒုတသုတ္တန်' ဟုခေါ်၏။ ထိုတမန်ငါးမျိုးကား -

သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ကလေး၊ အကျဉ်းသားတို့ပင်ဖြစ်၏။ ငရဲသို့ကျရောက်သူများ လွတ်သင့်ကလွတ်စေရန် ယမမင်းကြီးက စစ်ဆေးပေးသည်။ ယမမင်းသည် ငရဲသို့ဆွဲချသူမဟုတ်။ ငရဲသို့ မကျသင့်သူမကျအောင် စောင့်ရှောက်ကယ်တင်သူသာဖြစ်၏။

ယမမင်းသည် ငရဲသို့ကျရောက်လာသူအား တမန်ငါးမျိုးကို မေး မြန်းလေ့ရှိ၏။ တစ်မျိုးလောက်ကို ကုသိုလ်ဆိုက်အောင် ဖြေဆိုနိုင်သူ များသည် ငရဲမှချက်ချင်းလွတ်ပြီး နတ်ပြည်သို့တက်သွားတတ်၏။ ယမမင်း၏ မေးမြန်းစိစစ်ပုံ နမူနာတစ်ခုကို ဖော်ပြအံ့။

“အသင်လူသား၊ အသင်သည် လူ့ဘဝတုန်းက သူသေကိုတွေ့ဖူး ပါ၏လော့”

“တွေ့ဖူးပါသည်”

“ထိုသို့ တွေ့သည်အခါ ငါလည်း တစ်နေ့တွင် ဤကဲ့သို့ သေရမှာ ပါလားဟု သံဝေဂဉာဏ် ဖြစ်ဖူးပါသလား”

“ဖြစ်ဖူးပါတယ်”

ဟု ဖြေပြီးသည်နှင့် ငရဲမှလွတ်ပြီး နတ်ပြည်သို့ တန်းတက်သွား တော့သည်။ ထိုငါးမျိုးလုံး မေးမြန်းပြီးသည်အထိ မည်သည့် သံဝေဂမှ မရဘူးဆိုမှ ငရဲသို့ ကျရသည်။ လူ့ဘဝတွင်ရခဲ့သည့် မဖြစ်စလောက် သံဝေဂဉာဏ်ကုသိုလ်လေးသည်ပင် ငရဲဘုံမှလွတ်သွားလောက်အောင်

ဆုံးတည်လှပေသည်။

မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်တည်ထောင်ရန် မြေအလှူခံရရှိ ခြင်းက ပထမဆုံးဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ကျောင်းမှာ 'ဓမ္မဒါယာဒ ကျောင်း'ဖြစ်သည်။ ယခု ပဓာနနာယကဆရာတော် ဦးရာဇဓမ္မ သီတင်းသုံးသည့်ကျောင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုကျောင်းကို ဆောက်လှူသူမှာ မန္တလေးမြို့မှ ဦးတောနှင့် ဒေါ်လှိုင် မိသားစုတို့ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကျောင်းဆောက်လှူသည့်အပြင် စာချ၊ စာသင် သင်ယာတော်များအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းလေးပါးကို အမြဲတမ်း ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဆန်ရောင်းပြီး ဆောက်မွေးကြသည်။ ထိုစဉ်အခါက သူတို့အနားတွင် ဆန်ဆိုင်ဆယ် ဆိုင်ရှိ၏။ သို့သော်ဝယ်သူများသည် ဦးတောနှင့်ဒေါ်လှိုင်တစ်ဆိုင် တည်းတွင်သာအများဆုံးဝယ်ယူကြသည်။

သူတို့ဆိုင်တွင်ကုန်သော အခါတွင်မှအခြားဆိုင်သို့ ဝယ်ကြသည်။ ချူလေ၊ ရောင်းရလေ။ ရောင်းရလေ၊ လှူလေဖြင့်သူတို့ဘဝသည် သော် စရာကောင်းနေတော့သည်။ သူတို့အသက်အရွယ်ရလာသော အခါ သားသမီးများအား ထိုက်သင့်သောအမွေများကို အပြည့်အစုံ အညီအမျှခွဲဝေပေးလိုက်သည်။ လက်ရှိနေသောတိုက် တစ်လုံးသာ သူတို့လင်မယားအတွက် ကျန်တော့သည်။

နေအိမ်ကိုပင် လှူနိုင်သူ

သူတို့၏သဒ္ဓါတရားကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်း၏။ သူတို့နေသော နေအိမ်နှင့်ခြံကိုပင် ဆရာတော်ကြီးဦးသူရိယကိုပင်၍ ရေစက်ချလှူဒါန်း ဘူးသည်။ သူတို့ကိုမသေခင် နေခွင့်ပြုပါ။ သူတို့သေဆုံးသည်နှင့် ဤတိုက်နှင့်ခြံကို ရောင်းချ၍ကျောင်းတိုက်အတွက် လိုအပ်သောနေရာ

တွင် အသုံးပြုပါဟု လျှောက်ထားသည်။

ပညာမဲ့များသည် ယူရသည်ကိုပျော်၏၊ ပညာရှိများသည် လှူရသည်ကိုပျော်၏၊ မသူတော်များသည် ယူရသည်ကိုပျော်၏။ သူတော် ကောင်းများသည် လှူရသည်ကိုပျော်၏။ ရယူခြင်းနှင့် ပေးဆပ်ခြင်းတို့တွင် ပေးဆပ်ခြင်း၌ပျော်မွေ့သူသည်သာတကယ် သူတော်ကောင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဘုရားအလောင်းတော် ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရသော ဒါနပါရမီအခန်းကို ကြည့်၍သိနိုင်ပေသည်။

ပဋိပုဇိကာသည် ပညာရှိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူရှာဖွေရသမျှကို လှူလည်းလှူ၏။ စားဝတ်နေရေးအတွက်လည်း ထိုက်သလို အသုံးပြု၏။ ထိုသို့လှူရာ၌ ထူးမြတ်သောအလှူခံကိုလည်း လှူ၏။ အညတရအလှူခံကိုလည်းလှူ၏။ များသောအားဖြင့် အလှူရှင်များသည် ထူးမြတ်သောအလှူခံကိုသာ လှူချင်၏။ အညတရအလှူခံများကို မလှူချင်ကြ။

မိမိဘဝသံသရာ ကျင်လည်သောအခါတွင် ထူးမြတ်သောဘဝထက် အညတရဘဝဖြင့် ကျင်လည်ရသည်က ပို၍များမည် ဖြစ်၏။ အညတရဘဝတွင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာခံစားရသည်မှာ အညတရအလှူခံများကို လှူခဲ့သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ ပဋိပုဇိကာသည် အလှူဒါနပြုတိုင်း ဤကုသိုလ်ကြောင့် မာလာဘာရီနတ်သား၏ ဇနီးမယားနတ်သမီးဖြစ်ရပါလိမ့်ဟူ၍သာ အမြဲတမ်းဆုတောင်းလေ့ရှိ၏။ ပဋိပုဇိကာဟူသည့် လင်ဟောင်းအတွက်ရည်ညွှန်းလှူဒါန်းပူဇော်တတ်သော မိန်းကလေးဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ သူသည် လူ့ဘဝ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း အရွယ်ရောက်သောအခါ အိမ်ထောင်ကျ၏။ ထို့နောက် သားသမီးများ ထွန်းကား၏။ သူ၏အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့်မှာပင် လူကြီးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးခဲ့၏။

သေဆုံးသောအခါ သူ၏ဆုတောင်းအတိုင်း မာလာဘာရီနတ်

သား၏ ဇနီးမယားနတ်သမီးပြန်ဖြစ်၏။ ဤသို့လှ်တောင်းမှုကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်သည်ကား ဘာမျှမထူးဆန်း၊ ထူးဆန်းသည်က ပဋိပုဇိကာနတ်သက်မကြွမီကတည်းက ကျင်းပနေသော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီးသည် ယခုအချိန်အထိ မပြီးဆုံးသေးခြင်းပင်တည်း။

လူ့ဘဝ အနှစ်ခုနစ်ဆယ်ခန့်သည် နတ်ပြည်၌တစ်ရက်ပင် မပြည့်ဆေးပါတကား။ နတ်သက်တမ်းဖြင့် တွက်မည်ဆိုလျှင် တစ်ရက်ပြည့်အောင်မရှိသော လူ့ဘဝကို အကြာကြီးထင်ပြီး အကုသိုလ်ဖြစ်ခွင့်ပေးခြင်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ ချစ်ရာမရောက်ဘဲ နှစ်ရာရောက်နေပါ၏။ ပဋိပုဇိကာကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသော မာလာဘာရီနတ်သားသည် ယခုလိုမေးလိုက်၏။

“ပဋိပုဇိကာ သင်ခဏလောက်ပျောက်သွားတယ်၊ ဘယ်ကိုသွားထိုက်တာတုန်း”

“အသင်နတ်သား- တခဏမဟုတ်၊ ငါသည်နတ်သက်ကြွပြီး ထူထဲ၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သွားဖြစ်သည်။ သင့်ကို ပြန်အမှတ်ရသောကြောင့် ကုသိုလ်မျိုးစုံလုပ်ပြီး သင်နှင့်ပြန်တွေ့ရန် အမြဲကမ်းဆုတောင်းခဲ့သည်။ လူ့သဘာဝအတိုင်း အိမ်ထောင်ကျ၊ သားသမီးတွေ ထွန်းကားပြီး သက်တမ်းကုန်လို့ အခုလိုနတ်ပြည်ကို ပြန်ရောက်လာတာပါ။”

ထိုအခါ နတ်သားသည် အံ့ဩထိန်းလန့်သောမျက်နှာဖြင့် “ပဋိပုဇိကာ လူတို့၏ တစ်ဘဝတာသက်တမ်းကား ငါတို့နတ်များ၏ ဥယျာဉ်တစ်ခါပျော်ချိန်တောင် မရှိပါလား။ ဒီလောက်သက်တမ်းတိုတိုလေး နေရတဲ့လူသားတွေဟာ လူ့ဘဝတန်ဖိုးကိုနားလည်ပြီး သင့်လိုပဲကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို များများကြီးဆည်းပူးကြရဲ့လား”

“အသင်နတ်သား၊ လူ့ဘဝတန်ဖိုးကို နားလည်ပြီး ကုသိုလ်ကို ချမှတ်သူသည် နည်းပါးလှပါသည်။ လူ့ဘဝသက်တမ်းကို အရှည်ကြီး

ထင်ပြီး ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့ လောဘာနောက်တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ရင်း သေဆုံးပြီး အပါယ်လေးပါးကျသူများပါသည်။”

နတ်သားသည် ကာမဂုဏ်အမှောင်ကြီးကျနေသော လူသားတို့၏အဖြစ်ကိုတွေ့ပြီး ကြီးစွာသံဝေဂရလေသည်။ လူ့ဘဝခန္ဓာကို ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့အတွက် အသုံးချပြီး အပါယ်လေးပါးကျသွားသူ၊ ဒုက္ခရောက်သွားသူများသည် ဘုရားလက်ထက်ကလည်း ရှိခဲ့၏။ ယခုခေတ်မှာလည်းရှိ၏။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသဖြင့် နှစ်မျိုးလုံးဖော်ပြပေအံ့။

ကြောက်ရင်လွဲ ရဲလျှင်မင်းဖြစ်

ဤခေါင်းစဉ် နာမည်လေးကို ပေးခဲ့သူမှာ တစ်ချိန်က ဓမ္မကထိကလောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသူ သာယာဝတီဆရာတော် ဦးဥပယုပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရားဟောဂါထာ တစ်ဂါထာကို လူတိုင်းနားလည်ခံစား၍ရအောင် ဂါထာအနက်ပေးထားပုံမှာ အလွန်ကောင်းလှသဖြင့် ဓမ္မကထိကဆရာတော်များအတွက် ဖော်ပြလိုက်ပေသည်။ မလိုအပ်ဟု ယူဆသူများကျော်ဖတ်နိုင်ပါသည်။

- ပုညံ ဘိက္ခဝေ မာဘာယိတ္ထ၊
- ပုညံ ဘာယတော သုခံ ဘာယတီနာမ။
- တသ္မာ ပုညံဝ ကာတဗ္ဗံ၊
- အပုညံ နစကာတဗ္ဗံ။

ဘိက္ခဝေ အမတမညံ၊ နိဗ္ဗာန်ဆီသို့၊ ကြံစည်ရော်ရမ်း၊ မျှော်ကာမှန်း၍၊ ကြိုးပမ်းကြငြား၊ အိုး... ချစ်သားချစ်သမီးတို့။

ပုညံ ဒါသိနိက်ညာ၊ ဝီရိယာနှင့် ၊ ခန္တီသစ္စာ ၊ ဝိဋ္ဌာန်ပါလျှင်၊

မေတ္တာ ဥပေက္ခာ ဆယ်ဝပေါင်းစုမြတ် ကောင်းမှုကို။ မကြောက်လိုက်ကြပါကုန်နှင့်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟအမှိုက်၊ ရန်သူတွေကုန်းဝင်၍ တိုက်တာနှင့် မကြောက်လိုက်ကြပါကုန်နှင့်။ နိဗ္ဗာန်သောင်မြို့၊ ရောက်အောင်ပို့မည်၊ မောင်တို့သခင်၊ ကျေးဇူးရှင်စစ်၊ ဖြစ်ကြီးဖြစ်ပေသောကုသိုလ်ကောင်းမှုကို။

အမြင်လွဲ၍၊ နှင်ပဲတမူ၊ ငါ့ရန်သူဟု ၊ ငြူရှောင်ကွင်း၊ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းရှိသောသူသည်။

မပျက်တန်းတဝ၊ ဘဝအထက်တန်းကျကျပြီးမျက်နှာပန်းလှလှနဲ့ လှလှကြီး ဝဝကြီး ခံစားစံစားရမည်ဖြစ်သောချမ်းသာကို။

လူနတ်နိဗ္ဗာန်၊ သုံးတန်သောစည်းစိမ်ကို၊ ညီးထိန်အောင် အထင်မကြားချင်သဖြင့်၊ အထင်အရှားကြောက်သောသူမည်၏။

ထိုသို့မှန်စွာ၊ ဖြစ်လေပါကြောင့် (ဝါ) ထိုသို့အမြဲအကြောက်လွဲလေသောကြောင့်။

လူနတ်နိဗ္ဗာန်၊ သုံးတန်စလုံး၊ ရှုံးကြီးရှုံးမည်၊ မုန်းစရာအမှန်၊ အကုသိုလ်ကံကို။

အိမ်မက်တွင်မျှ၊ မမြင်ကြဘဲ၊ ရှောင်လွှဲထပ်ထပ်မှုမမြတ်သဖြင့်၊ မပြုအပ်သည်သာတည်း။

ဝိဋ္ဌာန်သမျှ၊ စိတ်ကြံဆသဖြင့်၊ နိဗ္ဗန္ဓု ပြည်ခေမာကို၊ ကြည်ဝေဖြာ အဟုတ်ပေးတတ်သည့်၊ ခေါ်ရေးထင်ရေးကုသိုလ်တရားကိုသာလျှင်။

ပြုအပ်၏၊ ပြုသင့်၏၊ ပြုထိုက်၏၊ ပြုကြပေတော့။

ကာတဗွဲကာတဗွဲဝေအပြောအလုပ်၊ သဘောဟုတ်ပြီးတော့ လောကုတ် နှင့်လောကီ၊ ထိုနှစ်လီအမောက်မြကြဖွဲ့ကြောင့် လွဲစရာတကတည်းပင်၊ အဖျင်းစနစ်တွေမို့-
သြော်... ရဲလျှင်မင်းဖြစ်ပြုကြရာတော့သတည်း

ကြောက်ရင်လွဲဆိုသည်မှာ- ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဟူသော ကုသိုလ်တရားတွေကိုကြောက်ပြီး မပြုဘဲနေလျှင် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတို့နှင့်လွဲမည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲလျှင် မင်းဖြစ်ဟူသည်- ဒါန၊ သီလစသော ကုသိုလ်တရားတွေကို ရဲဝံ့စွာ လျှင် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတို့ကိုရမည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါဟူသောဆုပေးသည် အကောင်းဖက်ထက် အဆိုးဖက်ကိုရောက်ဖို့ကပိုများ၏။ အကြောင်းကား 'ပါပ သို့ ရမထ မနော' ဟူသောဒေသနာအရ စိတ်သည် မကောင်းမှုအကုသိုလ်၌သာ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်နှစ်ခြိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။

စိတ်သည် အဘယ့်ကြောင့် ကောင်းကျိုးပေးမည့်ကုသိုလ်၌ မပျော်ပိုက်ဘဲ မကောင်းကျိုးပေးမည့် အကုသိုလ်၌ ပျော်ရသနည်း။ ဤစေ့ခွန်းကို ဘဝသံသရာအမြင်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင် နှစ်မျိုးဖြင့်ဖြေအံ့။ လူတစ်ယောက်၏ဘဝသည် မည်သည့်အချိန်မှာ မည်သည့်ကာလက စသည်ဟု မသိလောက်အောင် ရှည်လျားလှကြောင်း အနုမတု ဟူသောပုဒ်ဖြင့် ဗုဒ္ဓကဟောတော်မူခဲ့၏။

စိတ်သည် မကောင်းမှု၌ ပျော်ရခြင်းအကြောင်း

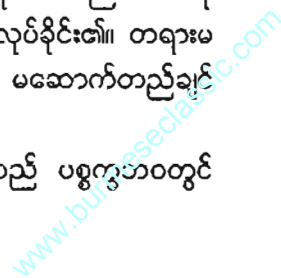
ထိုများစွာသောဘဝတို့ကို တစ်ကုဋေစီပုံကြည့်လျှင် (၉၉၉၉၉၉) ဘဝသည် အကုသိုလ်အလုပ်ဖြင့် ပျော်မွေ့ခဲ့ပြီး ကျန်တစ်ဘဝလောက်

ကုသိုလ်အလုပ်ဖြင့် ပျော်မွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်လုပ်ပြီး အပါယ်ကျခဲ့သော ဘဝတွေကများသောကြောင့် အပါယ်ကျမည့်အကုသိုလ်အလုပ်၌ စိတ်ကပျော်မွေ့နေခြင်းဖြစ်၏။

ကလေးများကိုလေ့လာကြည့်က ထိုအချက်သည် ပို၍ထင်ရှားသည်။ ငှက်ကလေးများကို လေးခွနှင့်ပစ်တတ်အောင် သင်ပေးစရာမလိုပေ။ အလိုလိုလုပ်ချင်ပြီး အလိုလိုတတ်သွားသည်။ ဒဏ်ရာရနေသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ဆေးကုပေးဖို့၊ ပြုစုဖို့၊ ယုယဖို့ တို့ပြုမိသောကလေးကား မရှိသလောက်ရှား၏။ တရားနာဖို့၊ တရားနာတို့ တစ်နာရှိပြည့်အောင် မထိုင်နိုင်သောသူသည် ဖဲရိုက်ဖို့၊ ကြည့်ဖို့ တစ်ညလုံးထိုင်နိုင်သည်မှာ အကုသိုလ်တရားနှင့်သာ ဘဝကုသိုလ် ပျော်မွေ့ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပြနေ၏။ ကမ္ဘာတွင် လူဦးရေသန်းသိန်းခြောက်ထောင်ကျော်ရှိသော်လည်း အရင်းစစ်ကြည့်လျှင် လူနှစ်ချီသာရှိ၏။ ထိုနှစ်မျိုးကား-

စိတ်ခိုင်းတိုင်းလိုက်၍လုပ်ရသော စိတ်ကိုကျွန်ခံသည့် လူသားနှင့် စိတ်ကို မိမိလိုရာခိုင်းနိုင်သော စိတ်ကိုသခင်လုပ်သည့် လူသားတို့ ဖြစ်၏။ စိတ်ကိုကျွန်ခံရသော လူသားသည် စိတ်ခိုင်းသမျှ မိန်းမပျော်အပါးလိုက်စား၊ လောင်းကစားလုပ်၊ သေရည်သေရက်သောက်ရသောကြောင့် ပစ္စက္ခဘဝတွင်လည်း အောက်တန်းကျ၊ အောက်တန်းကျပြီး သံသရာတွင်လည်း အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရရာ ပစ္စက္ခသံသရာ နှစ်ဖြာလုံး နှစ်နာဆုံးရှုံးရ၏။ သခင်သည် ကျွန်ကိုလိုရာခိုင်းသကဲ့သို့ စိတ်၏ သခင်နှင့်တူသောလူသားသည် စိတ်ကို မိမိလိုရာ ကောင်းသောအလုပ်တို့ကို မဖြစ်မနေလုပ်ခိုင်း၏။ တရားမဝချင် ပေနာ၏။ ဒါနမပြုချင် ပေပြု၏။ သီလ မဆောက်တည်ချင် မဆောက်တည်၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်၏သခင်ဖြစ်သောလူသားသည် ပစ္စက္ခဘဝတွင်

လည်း ကြီးပွားတိုးတက်၍ သံသရာတွင်လည်း ကောင်းရာသုဂတိဘဝ သို့ရောက်ရပြီး ပစ္စုပ္ပန်သံသရာနှစ်ဖြာလုံး ကောင်းကျိုးချမ်းသာကိုခံစား ဖြစ်၏။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများနှင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှန် သမျှတို့သည် စိတ်ကိုမိမိလိုရာခိုင်းနိုင်သော စိတ်၏သခင်များပင် ဖြစ်၏။

အပါယ်လေးဘုံသည် စိတ်ကိုကျွန်ခံသော လူသားများအတွက် ဖြစ်ပြီး လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသည် စိတ်ကို သခင်လုပ်နိုင်သောလူများအတွက်ဖြစ်သည်။ ယခု စိတ်ကိုကျွန်ခံ သည့်အတွက် ဒုက္ခရောက်ရသောသူဌေးနှစ်ယောက် အကြောင်းကို ဖော်ပြအံ့။

ပထမတစ်ဦးမှာ ဓမ္မပဒ၌လာသော အာနန္ဒာအမည်ရှိ သူဌေးကြီး တစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ သူသည် ဝမ်းစာရှာခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ စားခြင်း ကာမဂုဏ်ခံစားခြင်းတို့ဖြင့်သာ လူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အသုံးချခဲ့သည့် လောကကောင်းကျိုး ပရဟိတအလုပ်ဟူ၍ တစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ပေ။ ထိုကဲ့ သို့သောပုဂ္ဂိုလ်ကို 'လူ' ဟူ၍မခေါ်ရ၊ လူ့တိရစ္ဆာန်ဟုခေါ်ရကြောင်း ပိမာနဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့်ပြထားသည်။

ဝမ်းစာရှာခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ စားခြင်း၊ ကာမဂုဏ်ခံစားခြင်းတို့သည် တိရစ္ဆာန်၌လည်းရှိ၏။ လူ၌လည်းရှိ၏။ ထိုလေးချက်သာရှိသည်ဟုဆို လျှင် လူသည်တိရစ္ဆာန်နှင့် ဘာမျှမထူး၊ အတူတူသာဖြစ်၏။ ပရဟိတ အလုပ်ရှိသောကြောင့်သာ လူသည်တိရစ္ဆာန်ထက် မြင့်မြတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူပီသလိုသူမှန်သမျှ မိမိစွမ်းအားရှိသလောက် လောကကောင်းကျိုးကို လုပ်ဆောင်ရမည်သာဖြစ်၏။

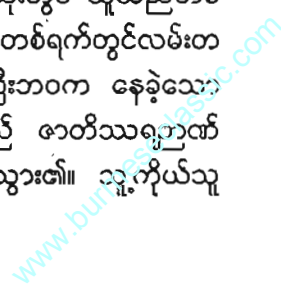
ပညာရှိသူတော်ကောင်းမှန်သမျှသည် လူ့ဘဝ၏အောင်မြင်မှု ကို တိုက်တာခြံမြေ၊ ရွှေငွေတို့ဖြင့် တိုင်းတာသည်မဟုတ်ပေ။ လောကကောင်းကျိုးကိုမည်မျှလောက်ထိဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သနည်း

သူသောအချက်ဖြင့်သာ တိုင်းတာကြပေသည်။ ထိုအချက်ဖြင့် တိုင်းတာလျှင် အာနန္ဒာသူဌေးကြီးကား လူ့ဘဝဗြံ့ အောင်မြင်မှုတစ်ခုမှ မသွားခဲ့ပေ။

သူတောင်းစားဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိကအကြောင်း

ထို့ကြောင့် သူသေသောအခါ သူတောင်းစားရွာကြီးတစ်ရွာမှာ သူသွားဖြစ်ရသည်။ ရယူခြင်း၌ပျော်မွေ့ခဲ့သူများသည် ဆင်းရဲသားများ ဖြစ်လာကြသည်ဟူသောစကားသည် မှန်ကန်ပေစွ။ သူသည် သူဌေး ဘဝဖြစ်စဉ်က လှူရမှာစိုးသောကြောင့် အိမ်ရှေ့တွင် အလှူလာခံသူ များကို မျက်နှာထားတင်းပြတတ်သည်။ အံ့ကြိတ်ပြတတ်သည်။ ထိုအ ဌအမူကြောင့် ယခုဘဝတွင် ပါးစပ်ပေါက်၊ နှာခေါင်းပေါက်များသည် နိမ့်သင့်သည့်နေရာတွင်မရှိဘဲ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။

ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ ပံသုပိကာစကောပိယ = မြေဘုတ်ဘီလူးနှင့် သူသည်ဟူ၍ဖွင့်ပြထားသည်။ သူရောက်လာကတည်းက ထိုရွာက သူများသည် မည်သို့မှတောင်းရမ်းစားသောက်၍မရဘဲ ဒုက္ခရောက်ကြ ခဲ့တော့၏။ မိုးကြိုးပစ်လျှင် စက်ကွင်းမိသူများပါ သေရသကဲ့သို့ သူ၏ အကုသိုလ်စက်ကွင်းမိသူများလည်း ဒုက္ခရောက်ကြရခြင်းဖြစ်၏။ ရွာ ကိုတစ်ဝက်စီခွဲရာ သူပါသောဘက်ကဆင်းရဲပြီး သူမပါသော ဘက် ကအဆင်ပြေသွားသည်။ ထိုသို့ ခွဲရင်းဖြင့် သူ့အမေတစ်ဦးသာကျန် ခဲ့တော့သည်။ အမေပါထွက်ပြေးသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူသည်တစ် သောက်တည်းသာ တောင်းစားရတော့သည်။ တစ်ရက်တွင်လမ်းတ ဘာလည်တောင်းစားရင်း သူ့အာနန္ဒာသူဌေးကြီးဘဝက နေခဲ့သော တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွား၏။ သူသည် ဇာတိဿရဗျာဏ် ပေါ်လာကာ သူ၏အတိတ်ဘဝကို ပြန်မှတ်မိသွား၏။ သူ့ကိုယ်သူ

သူတောင်းစားတစ်ယောက်ဟူ၍ မသိတော့။

အာနန္ဒာသူဌေးကြီးဟုပင် အထင်ရောက်ပြီး တိုက်အိမ်ကြီးထဲသို့ စွတ်ဝင်သွားတော့သည်။ တံခါးစောင့်တို့သည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ဖြစ်ပြီး မတားမြစ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။ တိုက်အိမ်ကြီးထဲရောက်လာသောအခါ သူ့သားမှမွေးထားသော သူ့မြေးလေးတွေပင် သူ့အရွယ်ခုနစ်နှစ် သားခန့် ရောက်နေပေပြီ။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော သူ့မျက် နှာကိုမြင်သောကလေးများသည် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ငို ကြွေးကြသည်။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးဖြစ်နေသော သူ့သားမူလသီရိသည် ပြေးထွက် လာပြီး

“ဟေ့-အိမ်စောင့်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဒီကျက်သရေမရှိတဲ့ သူတောင်းစားလေးကို အိမ်ထဲကနေ မြန်မြန်ဆွဲထုတ်သွားကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ တံခါးစောင့်များသည် သူငယ် လေးကို တွန်းထိုးရိုက်ပုတ်ပြီး မြေဥွဲလဲစေကြသည်။ ပြီးလျှင် ခွေးဝေ ကောင်ကဲ့သို့ မြေကြီးပေါ်တွင် ဒရွတ်တိုက်ဆွဲယူလာပြီး လမ်းဘေးရှိ အမှိုက်ပုံကြီးပေါ်၌ ပစ်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံကြွလာသော ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များသည် သူငယ်လေးရှိရာအမှိုက်ပုံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် သူဌေးကြီးဖြစ်နေသော မူလသီရိကိုခေါ်ယူပြီး ဤသူငယ်သည် ဘဝ ဟောင်းက သင်၏ဖခင်သူဌေးကြီးတည်းဟု ပြောပြရာ မူလသီရိက မယုံပေ။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးဘဝက မြှုပ်နှံသိုဝှက်ထားခဲ့သော ရွှေအိုးကြီးငါးလုံးကို သူငယ်အားဖော်ပြစေခြင်းဖြင့် အာနန္ဒာသူဌေးကြီး ဘဝမှလာသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ မူလသီရိသည် ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သွားလေသည်။ အာနန္ဒာသူဌေးကြီးကို အကြောင်းပြု၍

ဒုက္ခအောက်ပါဂါထာကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ပုတ္တာ အတ္ထိ နောအတ္ထိ၊

ဣတိဗာလော ဝိဟညတိ။

အတ္တာဟိ အတ္တနော နတ္ထိ၊

ကုတော ပုတ္တော ကုတောနေန္တိ။

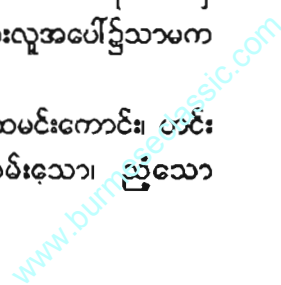
လူမိုက်သည် ငါ့မှာ သားသမီးများရှိ၏။ ငါ့မှာ ပစ္စည်း ဥစ္စာရှိ၏ဟူ၍ (တဏှာစွဲ)ဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေ၏။ အမှန် အားဖြင့် မိမိသည်ပင် မိမိအား စိုးပိုင်ခြင်းမရှိရကား။ သားသမီးများသည် အဘယ်မှာ အတည်ရှိနိုင်အံ့နည်း။ ပစ္စည်းဥစ္စာသည် အဘယ်မှာ အတည်ရှိနိုင်အံ့နည်း။

အကောင်းမကြိုက်ခြင်းအကြောင်း

တနင်္သာရီတိုင်းအတွင်းရှိ မြို့နယ်တစ်ခုတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာများ ထား စရာမရှိအောင် ချမ်းသာသောသူဌေးကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူ့တွင်နာမည်ရင်းရှိသော်လည်း သူ့ဗျူဟာနှင့်ကွက်အောင် ဦးကပ်စေး ဟုပင်ခေါ်ကြသည်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် လှူဒါန်းပေးကမ်းသည် ဟူ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပေ။

အိမ်မှ အလုပ်သမားများ၏ လစာကိုပင် အပြည့်မပေးဘဲ ကလိမ် ကကျစ်လုပ်သည်။ အလုပ်သမား၏ တန်ရာတန်ကြေး လုပ်ခကို အပြည့်မပေးလျှင်အလုပ်ရှင်သူဌေးသည် အလုပ်သမားဆင်းရဲသားထံမှ ပြန်လည်ခိုးယူခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် တခြားလူအပေါ်၌သာမက မိမိကိုယ်မိမိပါ စေတနာမရှိချေ။

ထမင်းကြမ်း၊ ဟင်းကြမ်းကိုသာစားသည်။ ထမင်းကောင်း၊ ဟင်း ကောင်းကို ဘယ်သောအခါမှမစား။ ကြမ်းတမ်းသော၊ ညံ့သော

အဝတ်ကိုသာ ဝတ်သည်။ နူးညံ့သော၊ ကောင်းသောအဝတ်ကို ဘယ်သောအခါမှ မဝတ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများချမ်းသာပါလျက် ကောင်းကောင်းစားမရခြင်း၊ ကောင်းကောင်းဝတ်မရခြင်းသည် ဒါနဖြူစဉ်အခါကလှူပြီး အပရစေတနာပျက်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လှူပြီးလျှင် မိမိတွေးပြီးသားတံတွေးလို သဘောထားသင့်သည်။ ပြန်လည်ပြီးနုမြောစေးနဲခြင်း မပြုသင့်။ ဥပမာအားဖြင့် သီတင်းဝါလကျွတ်သောအခါ သမီးကြီးနှင့်သမီးငယ်တို့သည် မိခင်အိုကြီးအား တတ်နိုင်သမျှပစ္စည်းများဖြင့် ကန်တော့ကြသည်။ ချမ်းသာသောသမီးကြီးက အဝတ်အထည်အကောင်းစားများ၊ ငွေကြေးများကို ကန်တော့နိုင်သော်လည်း ဆင်းရဲသောသမီးငယ်ကား ကိတ်မုန့်လေး တစ်လုံးဖြင့်သာ ကန်တော့နိုင်သည်။

သမီးကြီးပြန်သွားသောအခါ မိခင်အိုကြီးက အဝတ်အထည်အချို့နှင့် ငွေကြေးအချို့ကို ဆင်းရဲသောသမီးငယ်အား ပြန်လည်စွန့်ကြဲလိုက်သည်။ ထိုသတင်းကို သမီးကြီးကြားသွားသောအခါ သူလှူတာကို ကိုယ်တိုင်မသုံးဘဲ သမီးငယ်အား တဆင့်ပြန်လည်ပေးရပါမည်လားဟု မိခင်အား ဆူပူပြောဆိုတော့သည်။

ဤသို့ပြောဆိုခြင်းသည် လှူပြီးပစ္စည်းအပေါ် အာလှမပြတ်သေးသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ လှူပြီးသောပစ္စည်းသည် မိမိပစ္စည်း မဟုတ်တော့။ အလှူခံ၏ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သွားလေပြီ။ အလှူခံကြိုက်သလို စီမံပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။ မိမိနှင့်ဘာမျှမဆိုင်သောကြောင့် မီးရှို့ပစ်သည်ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးကိုပေးပစ်သည်ဖြစ်စေ မည်သို့မျှစိတ်ကွက်စရာအကြောင်းမရှိပေ။ စိတ်ကွက်ခြင်းသည် အပရစေတနာ ပျက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့သော သူဌေးတစ်ဦး ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်တုန်းကလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အမည်ကို အပုတ္တကဟုခေါ်သည်။ သားသမီးမရှိသော

သူဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ထိုအပုတ္တကသူဌေးတွင် ဥစ္စာကြေးငွေကုဋေ သင်းများစွာရှိ၏။ သို့သော် သေဆုံးချိန်ထိ အစားအသောက်ဆိုလျှင် ဆန်ကွဲထမင်းနှင့် ပုန်းရည်ကြီးဟင်းကိုသာစားပြီး အဝတ်အစားဆိုလျှင် ဘည်းအကြမ်းဆုံး၊ အညံ့ဆုံးကိုသာဝတ်သည်။

သူသေသောအခါ အမွေခံသားသမီးမရှိသဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သောဥစ္စာကြေးငွေများကို ကောသလမင်းက မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းယူရာ ဘုရားအစည်း ခုနစ်ဆယ်တိုက်ခန့်ရသည်။ ထိုသူဌေးသည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် အကောင်းမကြိုက်ရပါသနည်းဟု ဘုရားရှင်အားမေးလျှောက်ရာ ဘုရားရှင်ကယခုလို ဖြေရှင်းဟောကြားပေးတော်မူသည်။

ထိုသူဌေးသည်အတိတ်ဘဝတစ်ခုကသူဌေးပင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခုကတွင် နန်းတော်သို့အစားသွားရင်း လမ်းခုလတ်တွင် တဂူရသိခီအမည်ရှိ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါး ဆွမ်းခံကြွလာသည်ကို တွေ့ရှိကြည့်ညို့ရာမှ သူ့အိမ်သို့ကြွပြီး ဆွမ်းအလှူခံရန် လျှောက်ထားသည်။ ထိုသို့လျှောက်ထားပြီး နန်းတော်သို့ဆက်သွားသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း သူ့စကားအတိုင်း သူ့အိမ်သို့ကြွသွားသည်။

သူဌေးကတော်သည် သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင် လောင်းလှူခိုင်းလိုက်သည်ဆိုသောကြောင့်ဆွမ်းကောင်း၊ ဟင်းကောင်းများကို သပိတ်အပြည့်အလှူ လောင်းလှူလိုက်သည်။ မထေရ်သည် ဆွမ်းအနုအာနာပပြုပြီး ပြန်ကြွလာရာ လမ်းခုလတ်တွင် သူဌေးကြီးနှင့် ပြန်ဆုံသည်။ သူဌေးကြီးက ဆွမ်းသပိတ်ဖုံးကို ဖွင့်ခိုင်းပြီးလှမ်းကြည့်ရာ နုမြောစေးနဲသောစိတ်များ ပေါ်သွားသည်။ “ငါ၏ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေအလကားဖြစ်ပါပြီ။ ဒီကိုယ်တော်က ငါလှူတဲ့ဆွမ်းတွေစားပြီး အိပ်နေမှာ၊ သူ့ကိုလှူမယ့်အစား အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကိုကျွေးရင် အခုထက်ပိုပြီး အလုပ်လုပ်ကြမှာ။ ဤကဲ့သို့လှူပြီး စေတနာပျက်

ယွင်းခဲ့သည်။

သူသည် ဘဝတစ်ခုက အစ်ကိုရင်း၏သားကိုသတ်ပြီး အစ်ကို၏ အမွေအနှစ်များကို မတရားသိမ်းယူခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ အကုသိုလ်ကို လုပ်ခဲ့ခြင်းသည် လူဖြစ်ရခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက် မှားယွင်းနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူဖြစ်ရခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်သည် ကုသိုလ် လုပ်ဖို့ဖြစ်သော်လည်း သူသည်အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားများခံစားဖို့ လူလာဖြစ်ခြင်းဟု လွဲမှားစွာယူဆခဲ့သည်။

လူသတ်မှုကျူးလွန်မိခြင်း၏ အဓိကအကြောင်း

ထို့ကြောင့် လူဖြစ်သခိုက်ကုသိုလ်လုပ်ဖို့ အဓိက၊ ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့ သာမညဟု သဘောထားရမည်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး လူဖြစ်သခိုက် ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့ အဓိက၊ ကုသိုလ်လုပ်ဖို့သာမညဟု ခံယူကျင့်သုံးသောကြောင့် တူဖြစ်သူကိုသတ်ပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ယူမိခဲ့၏။ လေးနက်စွာတွေးကြည့်ပါက လူလောကတွင် ဖြစ်သမျှဖြစ်မှုများသည် လူဖြစ်ရခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို မှားယွင်းစွာယူဆကျင့်သုံးမိသောကြောင့်ချည်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

သူသည် ထိုကဲ့သို့ ပစ္စေကပုဒ်ဒါကို ဆွမ်းလှူခိုင်းခဲ့သောကုသိုလ်ကြောင့် ခုနစ်ဘဝတိတိ သူဌေးကြီးဖြစ်ရသည်။ သို့သော် လှူပြီးသား ပစ္စည်းကို ပြန်နှမြောမိသောကြောင့် ကောင်းကောင်းစားလို့မရ၊ ကောင်းကောင်းဝတ်လို့မရသောဒဏ်ကို ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏သားကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သောကြောင့် ဘဝတိုင်း သားသမီး မထွန်းကားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်အခါတွင်ကား သူပြုခဲ့သောကုသိုလ်ကံသည်လည်း ကုန်ပြို၊ တူဖြစ်သူကိုသတ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ကလည်း မကောင်းကျိုးပေး

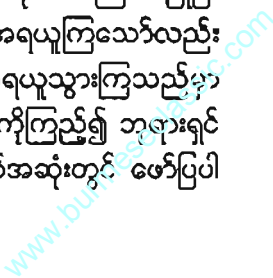
ရန် ကျရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျသွားခဲ့ရပေပြီ။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်ခန့်ကလည်း ညီအစ်မချင်း ပြန်သတ်မှုဖြစ်ပွားသည့် ချွဲကြီးတစ်ရွာသို့ စာရေးသူ တရားဟောကြွခဲ့သည်။ စာရေးသူသည် ဘော်ပြပါအင်္ဂါလေးချက်နှင့်ညီသောဒေသများကို ဦးစားပေးပြီး တရားဟောကြွလေ့ရှိသည်။ ထိုအင်္ဂါလေးချက်မှာ-

- (၁) မဟောဖူးသေးသောဒေသဖြစ်ခြင်း။
- (၂) လူမိုက်များ ပေါများခြင်း။
- (၃) အလွန်ခေါင်သောဒေသဖြစ်ခြင်း။
- (၄) ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်း။

တို့ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်က မန္တလေးတိုင်း၊ မြင်းခြံခရိုင်၊ တောင်သာမြို့နယ်အတွက် ခြောက်ရက်တရားပွဲ ခွဲတမ်းရရာ ထိုအင်္ဂါလေးချက်နှင့်ပြည့်စုံသော ဧရပ်ကြီးရွာသည် တရားပွဲနှစ်ရက်ရသွားသည်။ ဧရပ်ကြီးရွာသည် ထိုအင်္ဂါလေးချက်အနက် လူမိုက်များခြင်း ဟူသောအချက်က ပို၍အားကောင်းနေသည်။

စာရေးသူမကြွခင် တစ်လအလိုခန့်က ထိုရွာတွင် ညီအစ်မချင်း ပြန်သတ်သောအမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားသည်။ အမွေခွဲရာမှ မကျေနပ်မှု ဖြစ်ပြီး ညီမဖြစ်သူကအစ်မဖြစ်သူအား အိပ်ပျော်နေချိန်တွင် ဦးခေါင်းကို ခြင်းဖြင့် ခုတ်ပြီးသတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပြစ်မှုကြောင့် သတ်သူသည် ထောင်လည်းကျရသည်။

သေသောအခါတွင်လည်း အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရပေဦးမည်။ ညွှာရှိသူတော်ကောင်းများသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို အကြောင်းပြုပြီး ထူးချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို အရယူကြသော်လည်း ညွှာမဲ့လူမိုက်များကား အပါယ်လေးပါးကို အရယူသွားကြသည်မှာ သံဝေဂဖြစ်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ ထိုအချက်ကိုကြည့်၍ ဘုရားရှင်တို့ယ်တော်မြတ်ကြီးသည် အပုတ္တကသေဋ္ဌိဇာတ်အဆုံးတွင် ဖော်ပြပါ

အဓိပ္ပါယ်ရှိသည့်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပညာမဲ့နှင့်စည်းစိမ်ဥစ္စာ

စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် ပညာမဲ့သူကို ဖျက်ဆီးကုန်၏။ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီးသူ(ပညာရှိ)ကို မဖျက်ဆီးနိုင်ကုန်။ ပညာမဲ့သူတို့သည် စည်းစိမ် ဥစ္စာ၌ တပ်မက်ခြင်းတဏှာဖြင့် သူတစ်ပါးတို့ကို ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ မိမိကိုယ်တိုင် လည်းဖျက်ဆီးတတ်၏။

(ဓမ္မပဒ-၃၅၅)

(မှတ်ချက်) စည်းစိမ်ဥစ္စာကြောင့်သူတစ်ပါးကိုဒုက္ခပေးခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းသည် သူတစ်ပါးကို ဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကုသိုလ်ကြောင့် အပါယ်သို့ကျပြီး ဒုက္ခရောက်ရခြင်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ ဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်၏။

တနင်္သာရီတိုင်းမှ သူဌေးကြီးအကြောင်းကိုပြန်ဆက်အုံး။ ထိုသူဌေးကြီးနေသောမြို့တွင် စာရေးသူအား ပစ္စည်းလေးပါးအမြဲလှူဒါန်းသော ဒါယကာမကြီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထို ဒါယကာမကြီးကား လူဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို သိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်လုပ်ဖို့ အဓိက၊ ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့ သာမညဟုသဘောထားပြီး ကုသိုလ်မျိုးစုံလုပ်၏။

ရှာရသမျှငွေများကိုလည်း စား၊ ဝတ်၊ နေရေးနှင့် အရင်းအနှီးအတွက်ချန်ထားပြီး ကျန်သမျှ တကယ်လိုအပ်သောနေရာတို့တွင် လှူဒါန်း၏။ သိန်းတစ်ထောင်ရှိလျှင် သိန်းငါးရာအထိလှူဒါန်းရဲသော ဝိသာခါလိုအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏အမည်ကို 'ဒေါ်မြရှင်' ဟုခေါ်၏။

ဒေါ်မြရှင်ကားသိန်းတစ်ထောင်ခန့်သာချမ်းသာပြီး ဦးကပ်စေးကား

သိန်းပေါင်းသောင်းချီ၍ ချမ်းသာသူဖြစ်၏။ ဒေါ်မြရှင်သည် သိမ်ဆောက်သည်၊ ကျောင်းဆောက်သည်၊ ဇရပ်ဆောက်သည်၊ ဆေးရုံများ ဒုက္ခသည်များကိုလှူဒါန်းသည်။ ထိုသို့လှူသည်ကို ဦးကပ်စေး ခြင်သောအခါ ယခုလိုပြောသည်ဆို၏။

“နင်ကတော့ လှူရဲလိုက်တာ။ ငါတော့အဲဒီလို မလှူရဲဘူး” ဟူ၏။ တကယ်လည်း လောကအတွက်၊ သာသနာအတွက် ဘာမျှ ဘုမ္မသွားပေ။ သူသေသောအခါ စုဆောင်းထားသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို သားသမီးများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများက ပြောင်တစ်မျိုး၊ ခိုးဝက် ခွဲတစ်သွယ်၊ တရားရင်ဆိုင်၍တစ်နည်းဖြင့် အမျိုးမျိုးယူငင်ကြရာ နှိမ့်တွင် ဘာမျှမကျန်တော့ပေ။ သူသေဆုံးသည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့သားမီးများ၏အမွေအတွက် တရားရင်ဆိုင် နေသည်မှာ ယခုအချိန်ထိ မပြီးဆုံးသေးပေ။ ထို့အတူ ဦးကပ်စေးသည်လည်း သူ့ဆောက်ခဲ့သောတိုက်ကြီးတွင် ပြိတ္တာဖြစ်နေသည်မှာ ယခုအချိန်ထိ မကျွတ်သေးပေ။ ဤကား စိတ်ကိုကျွန်ခံခဲ့သော သူဌေးနှစ်ယောက်အကြောင်းဖြစ်၏။ ယခုတဖန် စိတ်ကိုသခင်လုပ်နိုင်သော သူဌေးနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ဆက်လက်ဖော်ပြအုံး။

ကုသိုလ်လုပ်ဖို့ စီးပွားရှာသူ

အနာထပိဏ်ဟူသည် သူ၏နာမည်ရင်းမဟုတ်။ သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်ကို ဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အနာထပိဏ်၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ တိုင်းကွယ်အားထားရာ မရှိသူများကို ထမင်းကျွေးတတ်သူ'ဟုဆိုလိုသည်။ ယခုခေတ်အသုံးအနှုန်းဖြင့်ပြောမည်ဆိုလျှင် မိဘမဲ့ကလေးများကို စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးတတ်သူဟု ဆိုလိုပေသည်။ သူ၏အမည်ရင်းမှာ သုဒတ္တဖြစ်သည်။ သူသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့

ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်သွားရင်း ဘုရားရှင်တရားတော်ကို နာကြားကာ သောတာပန်တည်လာသူဖြစ်သည်။ သူ့နေသော သာဝတ္ထိမြို့တွင် လည်း ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်များကို ပြန့်ပွားစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်ကို သာဝတ္ထိမြို့သို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးပေးပါရန် လျှောက်ထားပြီး ကျောင်းဆောက်ရန်နေရာရှာလေသည်။

သာဝတ္ထိမြို့နှင့်မနီးမဝေးသောနေရာ၌တည်ရှိသည့် ဇေတမင်းသား၏ဥယျာဉ်ခြံကြီးကို မြေပြင်နှင့်အပြည့် ရွှေဒင်္ဂါးများခင်းကာ ဝယ်ယူလေသည်။ ငွေသားနှင့်တွက်လျှင် ကျောင်းမြေဖိုးသည်ပင် (၁၈) ကုဋေရှိသည်။ သံဃာများရာနှင့်ချီပြီး သီတင်းသုံးနိုင်သည့် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးကို ဆောက်လုပ်သည်မှာ (၁၈)ကုဋေ ကုန်ကျသည်။ ကျောင်းရေစက်ချပွဲတွင် လှူဒါန်းသည်မှာလည်း (၁၈)ကုဋေပင် ကုန်ကျသည်။

စုစုပေါင်း(၅၄)ကုဋေ ကုန်ကျပေသည်။ ထို့အပြင် ကျောင်းသို့ နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ည သုံးခေါက်တိတိသွားသည်။ ထိုသို့ ကျောင်းသို့ သွားသည့်အခါတိုင်း လှူစရာတန်းစရာတစ်ခုခု အမြဲပါသွားလေ့ရှိ၏။ ထို့အပြင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူဌေးကြီးအိမ်တွင် သံဃာအပါးငါးရာကို ဆွမ်းကျွေးလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ လှူဒါန်းနိုင်အောင်လည်း ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်အလုပ်ကို ဖိဖိစီးစီးလုပ်ပေသည်။

ဤအချက်များကိုထောက်ဆ၍ အနာထပိဏ် စီးပွားရှာခြင်းမှာ ကုသိုလ်လုပ်ဖို့အဓိကဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ ထိုမျှလှူနေရာ ဥစ္စာကြေးငွေတွေ ကုန်မသွားဘူးလားဟု မေးစရာရှိ၏။ လှူ၍ကုန်သွားသည်၊ မွဲသွားသည်ဟူ၍မရှိ၊ ကြီးပွားတိုးတက်လာခြင်းသာရှိ၏။ ထိုအကြောင်းကို ပါရာဇိကဏ်ပါဠိတော်- ဝေရဏ္ဍာပုဏ္ဏားကြီး၏ဝတ္ထု၌ ဟောကြားဖူး၏။

ဝေရဏ္ဍာပုဏ္ဏားကြီးသည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်ငါးရာကို ဝေရဏ္ဍာပြည်၌ ဝါဆိုဝါကပ်ရန် တောင်းပန်လျှောက်ထား၏။ သူ၏

တောင်းပန်လျှောက်ထားချက်အတိုင်း ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်ငါးရာတို့ ဝေရဏ္ဍာပြည်တွင် ဝါဆိုဝါကပ်ကြသည်။ မာန်နတ်သည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များစားရေးသောက်ရေး ဒုက္ခရောက်စေရန် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များကို မေ့လျော့ရန် ဝေရဏ္ဍာပုဏ္ဏားကြီးအား ဘန်ခိုးနှင့်လုပ်ထားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များကို ဝင်္ဂါတွင်းလုံး မေ့လျော့နေပြီး ဘာမျှမလှူဖြစ်တော့ပေ။ ထိုအချိန်မှာ ဝေရဏ္ဍာပြည်ကြီးတွင် ရာသီဥတုဖောက်ပြန်ကာ ကောက်ပဲသီးနှံများ မျက်စီးပြီး အငတ်ဘေးကြီးဆိုက်လေသည်။ လူများမှာနေ့စဉ်ရာနှင့်ချီပြီး အငတ်ဘေးကြောင့် သေဆုံးကြရသည်။ ပရပဋိဗဒ္ဓ = သူတစ်ပါးကို ခြိမ်းခြောက် သာသနာပြုကြရသော ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များကား သေသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ နေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြွနေကြရသည်။

ဘုရားရှင်၏အပြစ်ကို ဆီလိုအပေါက်ရှာနေသော တိတ္ထိဆရာကြီးတစ်ဦးက သူ့တပည့်ရွာသူကြီးတစ်ဦးအား ပြောရမည့်စကားကို သင်ပေးပြီး ဘုရားရှင်ထံလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုရွာသူကြီးက ဘုရားရှင်ကို သာလျှောက်သည်မှာ -

“မြတ်စွာဘုရားဟာ တစ်လောကလုံးကို သနားကရုဏာထားသူ ဖြစ်သည်။ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို လူသားတွေအငတ်ဘေးဆိုက်နေချိန်မှာ ဆွမ်းခံကြွတာဟာ လူသားတွေအပေါ် အကြင်နာကင်းမာစရာကပ်ပါလော။”

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က -
“ငါ သံသရာ၌ကျင့်လည်ခဲ့သမျှသော ကာလပတ်လုံး ဒါနပြု၍ ဆင်းရဲသွားသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ဖူးပေ။ ဒါနကြောင့် စီးပွားပြုစုသူပေါများသွားသူများကိုသာ တွေ့ဖူးသည်။ အသောက်အစား၊ အဖျော်အပါး၊ လောင်းကစားကြောင့် ဆင်းရဲသွားသူများကိုသာ တွေ့ဖူး

သည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

လက်ယက်တွင်းနှင့် တူသောအရာ

ဒါနပြုခြင်းသည် လက်ယက်တွင်းက ရေကို ခပ်ယူခြင်းနှင့်တူသည်။ ထိုညပမာကို ထင်ရှားအောင်ပြအံ့။ မန္တလေးတိုင်း၊ မကွေးတိုင်းက သို့သော အညာဒေသတွင် နွေကာလရောက်ပြီဆိုလျှင် မိုးတွင်းက ရေများဒလဟော စီးဆင်းခဲ့သည့် ချောင်းများမှာ သဲဖြူများကျန်ရစ် တော့သည်။ ရေဟူ၍ မရှိတော့ပေ။

အညာသူလေးများသည် သောက်ရေသန့်ရရန်အတွက် ညနေ နေဝင်ရီတရောတွင် အိုးကိုယ်စီခါးမှာပိုက်၍ သဲဖြူများဖုံးလွှမ်းနေသော ချောင်းများဆီသို့ ဆင်းလာကြသည်။ ချောင်းထဲရောက်လျှင် သဲများကို တစ်တောင်ကျော်ကျော်ခန့်အထိနက်အောင် လက်ဖြင့်တွင်းတူးရသည်။ ထိုအခါ ချောင်းအောက်တွင် စိမ့်ကျန်နေသောရေသည် သုံးလက်မခန့် ပေါ်လာပေသေးသည်။ ထိုရေကို လက်ယက်တွင်းရေဟုခေါ်သည်။

ထိုရေကို အုန်းမှုတ်ခွက်ဖြင့် တစ်ခွက်ခြင်းခပ်ယူကာ သောက်ရ အဖြစ် အသုံးပြုကြရသည်။ ဒါနပြုခြင်းသည် ထိုလက်ယက်တွင်းက ရေကို ခပ်ယူခြင်းနှင့်တူသည်။ ထိုလက်ယက်တွင်းမှ ရေလေးသုံးလက် သစ်ကို နည်းနည်းလေးရယ်၊ ခပ်လိုက်ရင် ကုန်သွားမှာပဲဟုယူဆပြီး မခပ်ဘဲနေလျှင်လည်း လက်ယက်တွင်းရေက သုံးလက်သစ်ထက် ပိုတိုးမလာပေ။ တဖန် ခပ်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း ထူးပြီးလျော့မသွားပေ။ တစ်ခွက်ခပ်ပြီးတိုင်း ရေသုံးလက်သစ်ကား ပြန်တိုးလာသည်သာ ဖြစ်သည်။

သိန်းတစ်ရာချမ်းသာသူသည် ကုန်မှာကြောက်ပြီး မလှူဘဲနေ သည့်အတွက်ကြောင့် သိန်းတစ်ရာထက် ထူးခြားစွာ ပို၍မလာပေ။ လှူလိုက်သည့်အတွက်လည်း သိသာစွာကုန်၍မသွားပေ။ တခြားသော

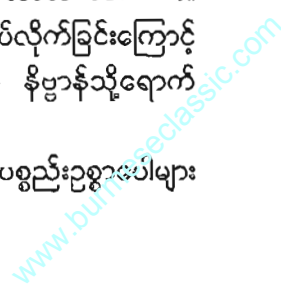
အားဖြင့် ထိုငွေများမှာ ပြန်၍ရောက်လာသည်သာဖြစ်၏။

ဤအတွေးအခေါ်များကို လှူဖူးတန်းဖူးသူများသာ လက်ခံနိုင် သည်။ မလှူဖူးမတန်းဖူးသူများ လက်မခံနိုင်ပေ။ မြိတ်မြို့သစ် ဇေယျာ ဝါဒီရုပ်ကွက်တွင် ကုန်စုံရောင်း၍အသက်မွေးသော ကိုထွန်းဝင်း+မ . ဤအနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ရှိ၏။ ကိုထွန်းဝင်းသည် လှူတိုင်းလှူတိုင်း မလှူမထိုက်သောဒါနဖြစ်အောင် ဉာဏ်ယှဉ်သောဒါနဖြစ်အောင် အား မသတ်ပြင်ဆင်လေ့ရှိ၏။ လောက(အလှူခံ) ကောင်းစားဖို့အဓိကထား၍ လှူဒါန်းလျှင် ပါရမီထိုက်သောဒါန ဖြစ်သည်။ လောကအတွက်၊ ဘာသာအတွက် တကယ်အကျိုးများမည့်နေရာကို ရွေးချယ်၍လှူ ချမ်းလျှင် ဉာဏ်ယှဉ်သော(အသင်္ခါရိက)ဒါန ဖြစ်သည်။

ငါ ကောင်းစားဖို့ ငါ ချမ်းသာဖို့ အဓိကထား၍ လှူဒါန်းသော ဒါနများသည် ပါရမီမထိုက်သောဒါနဖြစ်သည်။ ဗေဒင်ဆရာ ယတြာ ဝါဒီနှင့်သည့်အတွက်၊ သူတစ်ပါးတိုက်တွန်းသည့်အတွက် မလိုအပ်ဘဲ လှူသောဒါနမျိုးသည် ဉာဏ်မယှဉ်သော(သသင်္ခါရိက) ဒါနဖြစ် သည်။ ထိုတွင်ပါရမီထိုက်သောဒါနသည် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ ဖြစ်လည်းပေးသည်။ နိဗ္ဗာန်သို့လည်းပို့သည်။

ပါရမီမထိုက်သောဒါနကား လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကိုသာ ပေးသည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ မပို့။ အကြောင်းကား ပါရမီမထိုက်သောဒါနတွင် ကိလေသာအငွေအသက်အချို့ ပါနေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ သူသည် ကောင်းစားဖို့ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဒိဋ္ဌိကိလေသာ၊ ကောင်းစားဖို့ဟူသည့် လောဘကိလေသာ၊ ဒိဋ္ဌိကိလေသာနှင့် လောဘကိလေသာတို့ ဝင်ရှုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ပါရမီမထိုက်သောဒါနသည် ကိလေသာကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက် မှောင်မပို့နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဉာဏ်ယှဉ်သောဒါနသည် ဖြစ်ရာဘဝတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာပေါများ

ချမ်းသာစေသည့်အပြင် ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သူအဖြစ်သို့လည်း ပို့ပေး
သည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏တရားကို တစ်ကြိမ်နာရုံနှင့် ရဟန္တာ
အဖြစ်သို့ ရောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းတရား ဒါနကုသိုလ်
ပြုစဉ်ကတည်းက ကျေးဇူးများမည့်နေရာကို ဉာဏ်ဖြင့် ဆန်းစစ်ရွေး
ချယ်ကာ လှူဒါန်းခဲ့သောကြောင့် အကျိုးတရား ဘဝချမ်းသာကို
ရသောအခါတွင် ဉာဏ်ကောင်းခြင်းဖြစ်၏။

“ဉာဏ်မယှဉ်သောဒါနကား ဖြစ်ရာဘဝတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ
ပေါများကြွယ်ဝစေသော်လည်း အကြံတုံး၊ ဉာဏ်တုံးဘဝယ့် ရောက်စေ
သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏တရားကို နာယူကျင့်သုံးသော်လည်းမဂ်ဖိုလ်ကို
မရနိုင်တော့ပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။
အကြောင်းတရားကုသိုလ် ပြုစဉ်ကတည်းက ဉာဏ်မပါခဲ့သောကြောင့်
အကျိုးတရားခန္ဓာ လာဖြစ်ရာတွင်လည်း ဉာဏ်မပါခြင်းဖြစ်၏”

ထိုအချက်တို့ကို သေချာသိထားသော ကိုထွန်းဝင်းသည် လှူဒါန်း
တန်းဖို့ကြိုလှာလျှင် တကယ်လိုအပ်သောနေရာသို့သာ ရှာဖွေ၍လှူ
သည်။ သူတို့ရပ်ကွက်အစွန်ရှိ တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် နိဂြောဓာန်
အမည်ရှိ စာသင်တိုက်တစ်တိုက်ရှိ၏။ ထိုစာသင်တိုက်တွင် စာသင်
သားသံဃာတော် ငါးဆယ်ကျော်ရှိသော်လည်း နေထိုင်စရာကျောင်း
မလုံလောက်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းဝင်းသည် ဆရာတော်ကိုလျှောက်ပြီး ပေထိုက်
ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းကို မတည်ဖြင့်
ဆောက်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် သိန်းငါးဆယ်ခန့်မတည်၍ ဆောက်သော်
လည်း နောက်ကလိုက်မည့်သူများမရှိ၍ ထိုကျောင်းကြီးမှာ အုတ်မြစ်
ဆက်၍မတက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့ စာရေးသူနှင့် တွေ့
သောအခါ ကိုထွန်းဝင်းသည် ထိုအကြောင်းကိုလျှောက်၏။

“တပည့်တော်၊ ဆရာတော်စာထဲ ပါတဲ့အတိုင်း တကယ်လိုအပ်

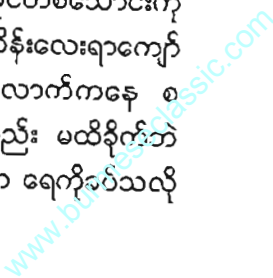
သာနာအတွက် တကယ်ကျေးဇူးများလို့ ဒီကျောင်းကြီးကို ဦးဆောင်
ဆောက်တာပါဘုရား။ တပည့်တော်ဟာ သိန်းပေါင်းရာနှင့်ချီပြီး
ပေးတာတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်တော်တတ်နိုင်သလောက် သိန်း
ပေါင်းမတည်ပြီး ဆောက်လိုက်တာ အုတ်မြစ်ထိတော့ပြီးသွားပါရဲ့။
တတ်ကထိထိရောက်ရောက် ပံ့ပိုးမယ့်သူကပါမလာဘူး ဘုရား။
ဆောက်အဦး ပြီးတဲ့အထိဆိုရင် သိန်းလေးရာကျော်တော့ကုန်
တတ်ဘုရား။ တပည့်တော် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူး”

ဗုဒ္ဓပေးသော ဒါနပြုနည်း

“ကိုထွန်းဝင်းကလည်း- ဘုရားရှင်က ဒါနပြုဆိုတဲ့နေရာမှာ
အိမ်နင်းလှူခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်စားမယ့်ထဲက တတ်နိုင်သ
အထက်ဖဲလှူလို့ ပြောတာပဲ။ မန္တလေးမြို့က မစိုးရိမ်တိုက်ကြီးကို
တည်ထောင်လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးသက်ရှည်ဟာ တစ်
ကြိမ်တည်း တစ်နှစ်တည်းနဲ့လှူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းရလာလိုက်၊ ဆောက်လိုက်၊ လုပ်ရင်းနဲ့
အိမ်ထဲတိုက်ကြီးပေါင်း ဆယ့်လေးလုံးလောက်ဟာ ပြီးသွားရတာပါ။
အတူပဲ လှူပုံတော်ပတ္တမြားသွေးဆေးတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးမောင်မောင်ဟာ
တည်း ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ၊ ဓမ္မာရုံကြီးတွေ၊ စေတီကြီးတွေကို
တည် အမြတ်ငွေအလိုက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆောက်ရင်းနဲ့ပြီးသွားတာ
ပဲ”

“ကိုထွန်းဝင်း- စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ ခရီးမိုင်တစ်သောင်းကို
အခြေလှမ်းတစ်လှမ်းက စရတာတဲ့။ ခုလည်း သိန်းလေးရာကျော်
ပေးမယ့်ကျောင်းကြီးကို တစ်နှစ်လေးသိန်းကုန်လောက်ကနေ စ
ဆောက်သွားပါ။ ကိုထွန်းဝင်း အရင်းအနှီးငွေကိုလည်း မထိခိုက်ဘဲ
ကျောင်းကြီး ပြီးသွားပါလိမ့်မယ်။ လက်ယက်တွင်းက ရေကိုအပ်သလို

ပေါ့ ကိုထွန်းဝင်းရယ်”

ကိုထွန်းဝင်းကား စာရေးသူ၏စကားကို နားထောင်ပြီး လုပ်ငန်းလည်းမထိခိုက်အောင် အမြတ်ငွေထဲမှ ခွဲခွဲပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆောင်လာရာ သိန်းပေါင်းလေးရာကျော်ကုန်ကျသည့် အဆောက်အဦးကြီးမှာ အချောပင်ကိုင်နေပေပြီ။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ကိုးလပိုင်းအတွင်းက အကုသိုလ်ကျောင်းကြီးထဲတွင် တရားပွဲတစ်ည ဟောပေးခဲ့ရသေးသည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအကြောင်းကို ပြန်ဆက်အံ့။ တစ်ခါတွင် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် အဆိုးလောကခံတစ်ခုကိုကြုံရ၏။ တခြားသူများက သူ့ထံမှငွေဆယ်ရှစ်ကုဋေချေးထား၏။ ထိုငွေများကို ပြန်မဆပ်ကြသဖြင့် ငွေအလွန်ကြပ်တည်းသွားလေသည်။ ထို့အပြင် သူ၏မိဘဘိုးဘွားများက သူ့အတွက်အရေးပေါ်ကိစ္စရှိလျှင် သုံးအောင် မြေတွင်မြှုပ်နှံထားသော ဆယ်ရှစ်ကုဋေတန်ဖိုးရှိသည့် ရတနာအိုးများမှာလည်း မြစ်ရေတိုက်စားရာတွင် ပါသွားလေသည်။

သို့သော် အနာထပိဏ်ကား သူ၏အလှူဒါနများကို ရပ်မပစ်ပေ။ တတ်နိုင်သမျှ လှူနေဆဲပင်ဖြစ်၏။ တစ်ခုကားရှိ၏။ ယခင်က သံဃာငါးရာ ဆွမ်းကပ်သည့်အခါ အသားဟင်းတို့ဖြင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကပ်လှူနိုင်၏။ ယခုအချိန်တွင်ကား ဆန်ကွဲထမင်းနှင့်ပုန်းရည်ဟင်းကိုသာ ကပ်လှူနိုင်တော့သည်။

အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး အဆင်မပြေ နေခြင်းသည် ကုသိုလ်ကံကြောင့်၊ တစ်နည်း စေတနာကောင်းဖြင့် ပြုလုပ်သည့် ကောင်းသောအလုပ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး အဆင်မပြေခြင်းသည် အကုသိုလ်ကံကြောင့်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်း စေတနာဆိုးဖြင့်ပြုလုပ်သည့် မကောင်းသောအလုပ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်သည် မီးနှင့်တူ၏။ ကုသိုလ်သည် ရေနှင့်တူလေသည်။

ထို့ကြောင့် အကုသိုလ်မီးလောင်၍ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေးသည် အဆင်မပြေသည့်အခါ ကုသိုလ်ကို များများပိုလုပ်ရသည်။ အကုသိုလ်မီးကို ကုသိုလ်ရေများများဖြင့် ငြိမ်းသတ်ရသည်။ ထိုအခါ သူ့အလှူဒါနများမှာ အမြစ်မှန်ကို ပိုင်နိုင်စွာသိထားသည့် သူဌေးကြီးသည် မည်သည့်အရာကိုမှ ဥပဒ်ရောက်မနေဘဲ ကုသိုလ်ကိုသာ ဆိုက်မတ်မတ် ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အကွက်ကောင်းကိုစောင့်နေသော တံခါးမုခ်စောင့်ဆီသည်ကိုယ်ထင်ပြုကာ သူဌေးကြီးကို ယခုလိုပြော၏။

“သူဌေးကြီး၊ သင်သည် ရတနာသုံးပါးကို အတိုင်းအဆမရှိ လှူဒါန်းသောကြောင့် ယခုလိုဆင်းရဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီနေ့မှစ၍ ရတနာသုံးပါးအား လှူဒါန်းကိုးကွယ်ခြင်းကို မပြုပါနှင့်။ အဲသလို ရတနာသုံးပါးကို စွန့်မယ်ဆိုရင် အကြွေးဆယ်ရှစ်ကုဋေ ပြန်ဆပ်အောင် အကျိုးဆောင်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ မြစ်ထဲပါသွားတဲ့ ဆယ်ရှစ်ကုဋေရှိတဲ့ ရတနာအိုးတွေကိုလည်း ပြန်ဆယ်ပေးမယ်။

သူဌေးကြီးအား ရတနာသုံးပါးနှင့် သုံးဆယ့်ခြောက်ကုဋေ ကြိုက်သလို ရွေးခိုင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူဌေးကြီးကားတစ်ဘဝစာ သုံးဆယ့်ခြောက်ကုဋေကို မရွေး။ တစ်သံသရာလုံး အားကိုးရမည့် ရတနာသုံးပါးကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့၏။ ထိုနတ်ကိုလည်း သူ့အိမ်ထဲတွင် မနေရန် ဆိုထုတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနတ်သည် သူ့အပြစ်နှင့်သူ့ သူဌေးကြီးအိမ်မှ ထွက်သွားရလေသည်။

ဘာသာခြားဆရာမတစ်ယောက်၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်

ရွှေပြည်သာမြို့တွင် ဘာသာခြားဘဝမှ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ပြောင်းဘာသော မိသားစုတစ်စုရှိ၏။ သူတို့မိသားစုတွင် မိခင်၏ မိဘ

နှစ်ပါးလုံးသည် ဘာသာခြားများ ဖြစ်သည်။ ဖခင်က ကပြားဖြစ်သည်။ အဖေ အခြားဘာသာဝင်၊ အမေ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူကား ဖခင်ဘက်လိုက်ပြီး အခြားဘာသာဝင်ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူ့အမေကား သူနှင့်လိုက်နေသည့်တိုင်အောင် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ ကိုးကွယ်လျက်ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ သူ့သားကို တစ်ကြိမ်လောက် ဒုလ္လဘရဟန်း ဝတ်စေချင်သည်။ သို့သော်သူ့ချွေးမက ခွင့်မပြု။ သူ့ချွေးမကား ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ဆရာမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယခုထိုအမျိုးသမီးကိုယ်တိုင် စာရေးသူအား ရင်ဖွင့်ပြောကြားသောစကားများကို အရင်းအတိုင်းဖောက်သည်ချလိုက် ရပေသည်။

“ဆရာတော်က ဘာသာတန်ဖိုးဆိုတဲ့အမည်နဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးဖို့ စီစဉ်နေတယ်။ အခု တစ်ဝက်လောက်တော့ ရေးပြီးနေပြီ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဘာသာခြားကနေ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုပြောင်းလာသူတွေနဲ့ အကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးမှာ။ ဒါယိကာမကြီးတို့က မိသားစု အကုန်လုံး ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပြောင်းလာကြတာဆိုတော့ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စား တယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ပြောင်းလာတယ်ဆိုတာကို သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ။”

“တပည့်တော်အပါအဝင် မိသားစုအားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ရောက်အောင်လုပ်ပေးသူဟာ လူလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရဟန်းသံဃာလည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတာလဲ”
“ပြိတ္တာဘုံ ရောက်နေတဲ့ တပည့်တော်မရဲ့ ယောက္ခမကြီးပါ”
“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ဆက်ပြောပါဦး”

“တပည့်တော်ရဲ့ယောက္ခမကြီးဟာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပါ။ သူ့ကျမှ ဘာသာခြားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရတာ။ ဒါပေမယ့်

ဗုဒ္ဓဘာသာကို မစွန့်ပါဘူး။ ဘာသာမပြောင်းဘဲအိမ်ထောင်ဖွဲ့ထား တစ်ယောက်ရမယ့်အခွင့်အရေးတွေကို ဘာမျှ မရခဲ့ပါဘူး။ သူ့ဟာ ဘာသာခြားမိသားစုအသိုက်အဝန်းထဲမှာ အစေခံမတစ်ယောက်လိုပဲ နေခဲ့ရပါတယ်”

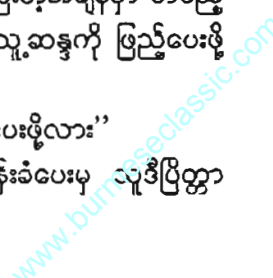
“တပည့်တော်မနဲ့ရတာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပါ။ သားလေး အရွယ်ရောက်တာနဲ့ သူ့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ ရှင်ပြုချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။ ယောက်ျားဘက်က ဘာသာအတိုင်းပဲ ရိုးရာပွဲတွေ လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီတုန်းကလည်း မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ပါပဲ။”

“တပည့်တော်မနဲ့ သူ့သား လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း သားကိုချစ်တဲ့ဇောနဲ့ တပည့်တော်မရဲ့အိမ်မှာ လိုက်နေတယ်။ ယောက္ခမကြီးဟာ တပည့်တော်မ စိတ်ကြည်လင်တဲ့အချိန်ကို အမြဲတမ်း ချောင်းနေတယ်။ တပည့်တော်မမျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိပြီဆိုတာနဲ့ အနားတိုလာပြီး သူ့သားကို ဒုလ္လဘရဟန်း ခုနစ်ရက်လောက် ဝတ်ခွင့်ပြုပါလို့ အနားအညွတ် တောင်းဆိုတော့တာပဲ”

“တပည့်တော်မကလည်း တဖွတ်ထိုး တယူသန်ဆိုတော့ တစ်ခါမှ ခွင့်မပြုပါဘူး။ သတိထားမိတာတစ်ခုကတော့ သူ့ဟာအဲဒီလို ခွင့်တောင်းလို့မရတဲ့အခါတိုင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျပြီး နှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကျွေးတာပါပဲ။ အဲဒီလိုအချိန်ကျရင် အသည်းမာတဲ့ တပည့်တော်မတောင် သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်”

“စိတ်ဆင်းရဲလို့ ထင်ပါတယ်။ အသက်မရှည်ရှာပါဘူးဘုရား။ ခုနစ်ဆယ်မပြည့်ခင်မှာဘဲဆုံးသွားတယ်။ သူ့ဆုံးပြီးတဲ့အချိန်မှာ တပည့်တော်မကို သုံးကြိမ်တိတ်ဝင်ပူးပြီး လူ့ဘဝက သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပြန်ပါတယ်”

“ဘာလဲ- သူ့သားကို ဒုလ္လဘရဟန်းခံပေးဖို့လား”
“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။ သူ့သားကို ရဟန်းခံပေးမှ သူ့ဒီပြိတ္တာ

ဘဝကလွတ်မယ်။ သူ့ကိုသနားရင်၊ မိခင်ချင်းကိုယ်ချင်းစာရင် သူ့ဆန္ဒကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ဖြည့်ပေးပါလို့ ငိုယိုပြီးပြောရှာပါတယ်။ ဒီလို သုံးကြိမ်တိတိ ဝင်ပူးပြောတဲ့အခါမှာတော့ သားတစ်ယောက်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ တပည့်တော်မဟာ မိခင်ချင်းကိုယ်ချင်းစာပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဒုလ္လဘရဟန်းခံခွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ရဟန်းခံပွဲမှာ အလှူပေးပြီး အမျှဝေတဲ့အတွက် ကျွတ်သွားတယ် ထင်ပါတယ်။ နောက်ထပ်ဘာမှ မပြတော့ပါဘူး။ ‘ရတနာသုံးပါးဟာ ပြိတ္တာဘဝရောက်နေသူကိုယ်တောင် ကျွတ်လွတ်နိုင်စွမ်းရှိပါလား’ ဆိုတာ တပည့်တော်မ ကိုယ်တွေ့သိလိုက်ရပါတယ်။ နောက်ရဟန်းခံပွဲမှာ ဟောတဲ့စာရားတွေကိုနာရပြီး တပည့်တော်မတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။”

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် မြို့ထဲမှာနေတုန်းကဖြစ်ခဲ့တဲ့ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာပါ။ ရွှေပြည်သာရောက်မှ ဆရာတော်စွန်ကြဲလိုက်တဲ့ မျက်ရည်မကျခင်သီစေချင်၊ မြန်မာတို့၏အသက်ဆိုတဲ့ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုဖတ်ပြီးမှ တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်ကြတာပါ။”

“လူတစ်ယောက်ဟာ အပြေးဘယ်လောက်မြန်မြန် တစ်ယောက်တည်းပြေးတာဆိုရင် မြန်မှန်းမသိသာပါဘူးဘုရား။ တခြားအပြေးသမားတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး ပြေးတဲ့အခါကျမှသာသူ့အပြေးမြန်တာဟာပေါ်လွင်လာပါတယ်ဘုရား။ ဒီဥပမာအတိုင်းပဲ မြန်မာအများစုဟာမွေးကတည်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လာကြပြီး တခြားဘယ်ဘာသာကိုမှလည်း မလေ့လာဖူးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့တန်ဖိုးကြီးပုံကို သိပ်မသိကြပါဘူးဘုရား။”

“တပည့်တော်တို့လို ဘာသာခြားကနေဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လာသူတွေကတော့ ဘာသာနှစ်မျိုးကို အလိုလိုယှဉ်ကြည့်ပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ တန်ဖိုးကြီးမားပုံ၊ မြင့်မြတ်ပုံတွေကို တကယ်သိနေပါ

တယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်ကို အသက်ထက်တောင် တန်ဖိုးထားပါတယ်ဘုရား”

ရတနာသုံးပါးနှင့် သိန်းနှစ်ဆယ်

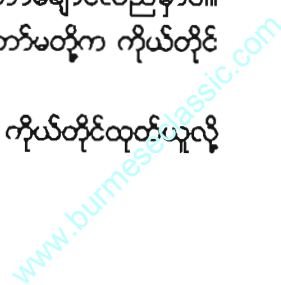
“တပည့်တော်တို့မိသားစု ရတနာသုံးပါးကို အသက်ထက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာကို ဘာသာခြားဖြစ်တဲ့ တပည့်တော်မရဲ့ညီမဟာ ဆီရှာပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း တပည့်တော်မကို ရတနာသုံးပါးနှင့် သိန်းနှစ်ဆယ် ကြိုက်တာရွေးခိုင်းခဲ့ဘူးတယ်။ ”

“ဪ... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ဘယ်လိုယှဉ်ပြီး ရွေးခိုင်းတာလဲ ပြောပြပါဦး”

“တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သွားကတည်းက ဆွေမျိုးအားလုံးက သေခန်းဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းတွေ ချီတလည်း ဘာအကူအညီမှ မရတော့ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ အလေ့အထကလည်း ကျောင်းကန်ဘုရားကိုသာ လှူတတ်ကြတာ။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်တဲ့သူကို စီးပွားရေး အကူအညီပေးတယ်ဆိုတာ ချီသလောက်ရှားပါတယ်ဘုရား။”

“ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ ရွှေပြည်သာမြို့သစ်ကို ရောက်တဲ့အခိုက်ကစပြီးဆင်းရဲကြပ်တည်းသွားပါတယ်။ တပည့်တော်မရဲ့သားလေးဘာ ညီမမိသားစုရဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့ မလေးရှားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေပါတယ်။ သားလေးပို့တဲ့ငွေနဲ့ဆိုရင် တော်တော်ချောင်လည်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်မသား ပို့တဲ့ငွေကို တပည့်တော်မတို့က ကိုယ်တိုင် ချိတ်ရိုက် ထုတ်ယူလို့မရဘူးဘုရား”

“ဟင်- ကိုယ့်သားက ပို့တဲ့ငွေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တိုင်ထုတ်ယူလို့ မရဘဲလဲ”

“တပည့်တော်မရဲ့ညီမက လမ်းစရိတ်ကအစ ကုန်ကျစရိတ် အားလုံးကို စိုက်ထားတာဆိုတော့ ကုမ္ပဏီက ငွေလွှဲပြီဆိုရင် ညီမ နာမည်နဲ့ပဲလွှဲပါတယ်။ အခု တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်တဲ့အချိန် ကစပြီး ညီမဖြစ်သူက သားလွှဲတဲ့ငွေတွေကို အပိုင်သိမ်းပစ်လိုက်ပါ တယ်။ တပည့်တော်တို့ကို မပေးတော့ပါဘူး”

“အို- တရားဥပဒေမရှိတဲ့ တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါယိကာမကြီး တို့က တရားမစွဲဘူးလား”

“တရားစွဲကြည့်ပါတယ်။ သားပို့တဲ့ငွေကို မရတဲ့အပြင် တပည့် တော်မတို့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ငွေလေးပါ ထပ်ကုန်သွားလို့ အခုတော့ ကိုယ့် ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကပ်ဆီပြီး ငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ တပည့် တော်မရဲ့ညီမက တပည့်တော်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပြောပါတယ်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာကိုစွန့်ပြီး အရင်ဘာသာထဲ ပြန်ဝင်ပါ။ သားပို့ထားတဲ့ သိန်းနှစ် ဆယ်ကျော်တစ်ခါတည်း ထုတ်ပေးမယ်တဲ့ဘုရား”

(မှတ်ချက်) ဤဖြစ်ရပ်သည် ၂၀၀၄ ခုနှစ်ကဖြစ်၍ သိန်းနှစ်ဆယ် ကျော်တန်ဖိုးသည် မသေးကြောင်း ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။

“ဒီတော့ ဒါယိကာမကြီးက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“သိန်းနှစ်ဆယ် မပြောနဲ့၊ သိန်းနှစ်ရာပေးလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို မစွန့်ဘူးလို့ပြောပြီး တစ်ခါတည်းပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်မဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အသက်ထက်တန်ဘိုးထားလို့ အခုလို ပြောနိုင်တာပါ။ တပည့်တော်တို့ မိသားစုဆင်းရဲနေတာ တပည့်တော်မ အသိဆုံးပါ။ သမီးနှစ်ယောက် အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာလုပ်တဲ့ လစာလေးနဲ့ပဲ မိသား စုငါးယောက် လောက်အောင်စားနေရတဲ့ ဘဝပါဘုရား”

“သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့လစာကလည်း ဆုကြေးရောဘာရောပေါင်းမှ တစ်လငါးသောင်းဆိုတာ အများဆုံးပါ။ တပည့်တော်နဲ့ အမျိုးသား ကလည်း အသက်ကြီးကြပြီဆိုတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ သမီး

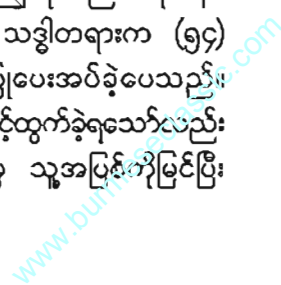
လေးနှစ်ယောက်ကလည်း တော်ရှာပါတယ်။ သူတို့လစာနဲ့တင် အိမ် စရိတ် မလောက်မှန်းသိလို့ ငွေလေးသိန်းချေးပြီး ဖိနပ်နဲ့အထည်စတွေ တို့ အလုပ်သမားချင်းလပေးနှင့် ရောင်းပါတယ်”

“ရောင်းတော့ ရောင်းရပါတယ်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ အတိုးပေးရတာ တ များတယ်ဘုရား။ တစ်ရာတစ်ဆယ်တိုးဆိုတော့ တစ်လပြည့်တိုင်း အတိုးက လေးသောင်းပေးနေရတော့ မြတ်တဲ့အမြတ်ကလေးက ကိုယ် ဆုံးရဘဲ အတိုးထဲပါသွားတာပေါ့ဘုရား”

ဒါယိကာမကြီးက စာရေးသူ မေးသဖြင့် သူ့ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း နှင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ အနာထဝိဏ်သူဌေးကြီး တဲ့သို့ ရတနာသုံးပါးကို ငွေထက်တန်ဖိုးထားသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ နဲ့ကြောင်း လက်တွေ့မြင်ရသည့်အတွက် အားတက်ဝမ်းမြောက်မိသည်။ အနားတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော ကပ္ပိယဖြစ်သူ ညီတော်မောင်စိုးတင့်အား ငွေလေးသိန်းထုတ်ခိုင်းပြီး သူတို့မိသားစုကို ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ယခု ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင်ကား သူတို့သည် ရွှေပြည်သာမြို့၌ ဆန်ဆီ တုန်ရုံဆိုင်ကြီးဖွင့်ကာ ရောင်းချနိုင်သောအဆင့်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ဆိုသို့ ဖွင့်နိုင်ရန်အတွက်လည်း စာရေးသူ၏ နဝကမ္မထံက ဆယ်သိန်း ကျပ်ကို အတိုးမဲ့စိုက်ထုတ်ကူညီခဲ့ပေသည်။ အပေါ်ယံကြည့်လျှင် ဆိုမိသားစု ငွေလေးသိန်းရသွားခြင်းသည် စာရေးသူကပေးခြင်းဖြစ် သည်။ နက်နဲစွာကြည့်လျှင်ကား ရတနာသုံးပါးကို ကြည့်ညိုသော သူတို့၏ စေတနာက ပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဤမိသားစုကဲ့သို့ပင် အနာထဝိဏ်သူဌေးကြီးကိုလည်း ရတနာ သုံးပါးကို ကြည့်ညိုသော သူ၏စေတနာနှင့် သဒ္ဓါတရားက (၅၄) ဘုဇ္ဇေသော အသပြာတို့ကို ပြန်လည်ဂုဏ်ပြုပေးအပ်ခဲ့ပေသည်။ အဲဒါးမှန်စောင့်နတ်သည်သူဌေးကြီးနှင့်ထုတ်သဖြင့်ထွက်ခဲ့ရသော်လည်း နောက်ထပ်နေစရာ အိမ်မရှိပေ။ ထိုအခါကျမှ သူ့အပြင်ကိုမြင်ပြီး

နောင်တရကာ မြို့စောင့်နတ်ကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်း၏။
မြို့စောင့်နတ်ကလည်း သူဌေးကြီးကို လိုက်မပြောရဲပေ။ တဖန်
စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးပါးထံ အကူအညီတောင်းပြန်၏။
သူတို့ကလည်း မပြောရဲကြပေ။ နောက်ဆုံး သိကြားမင်းထံသွား အကူ
အညီတောင်းသောအခါ အကြံကောင်းတစ်ခုကိုရခဲ့၏။ သိကြားမင်းက
တံခါးမှန်စောင့်နတ်အား အခုလိုအကြံပေး၏။

အပိုက်ဆုံးနတ်ဟူသည်

“မင်းဟာ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့နတ်ပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို အသက်
နဲ့ လဲပြီးကြည့်ညိုတဲ့ အရိယာသူတော်ကောင်းကိုမှ ရတနာသုံးပါးကို
သွားပြီးစွန့်ခိုင်းတာ ဘယ်လောက် မိုက်မဲရာရောက်သလဲ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်
လည်း သူဌေးကြီးကို လိုက်ပြီးမပြောရဲဘူး။ သို့သော် သူဌေးကြီးကျေနပ်
စေမယ့် အကြံတစ်ခုကိုတော့ပေးလိုက်မယ်။

“သူဌေးကြီး ရစရာရှိတဲ့ (၁၈)ကုဋေသော အသပြာတွေကို
ပြန်ဆပ်အောင် လုပ်ပေးပါ။ ပြီးရင် မြစ်ထဲမျောပါသွားတဲ့ (၁၈)
ကုဋေသော ရတနာပစ္စည်းတွေရယ်၊ ပိုင်ရှင်မဲ့နေတဲ့(၁၈)ကုဋေတန်သော
တခြားရတနာပစ္စည်းတွေရယ်ကို တန်ခိုးနဲ့ ဆယ်ယူပြီး သူဌေးကြီးရဲ့
ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲမှာ ထည့်ပေးပါ။ အဲဒါတွေအားလုံး လုပ်ပြီးပြီဆိုမှ
ရတနာသုံးပါးကို ဘယ်သောအခါမှ စော်ကားမော်ကားမပြောတော့ဘူး
ဆိုတာကို သူဌေးကြီးထံ တောင်းပန်လိုက်ပါ။ သူတော်ကောင်းဆိုတာ
တောင်းပန်ရင် ကြေအေးကြပါတယ်”

သိကြားမင်းပြောသည်အတိုင်းလိုက်နာခဲ့သည်အတွက် တံခါးမှန်
စောင့်နတ်သည် သူဌေးကြီးခြံဝင်းအတွင်း၌ ပြန်လည်နေထိုင်ခွင့် ရန်
သွားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အားလုံးသည်အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏

စိတ်ဓါတ်ကိုအတုယူသင့်သည်။ ရတနာသုံးပါးနှင့် (၃၆)ကုဋေကို
အောင်မြင်စဉ်က လောဘဘက်လိုက်ပြီး (၃၆) ကုဋေကိုရွေးခဲ့လျှင် တစ်
ဘဝစာသာချမ်းသာပြီး သံသရာတွင် အပါယ်သို့ကျမည်ဖြစ်သည်။
မှန်ကန်စွာရတနာသုံးပါးကိုရွေးချယ်ခဲ့သောကြောင့် (၅၄) ကုဋေထိ
အောင်ရပြီး သံသရာတွင်နိဗ္ဗာန်ထိရောက်ဦးမည်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓလက်
ထက်က အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးကား လူ့ဘဝကို နိဗ္ဗာန်ရဖို့အတွက်
အသုံးချခဲ့သူဖြစ်၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးကဲ့သို့ပင် လူ့ဘဝကို
နိဗ္ဗာန်ရဖို့အတွက်အသုံးချသူ မန္တလေးမြို့မှ ကျောက်တွင်းသူဌေးတစ်ဦး
အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်တင်ပြပါဦးမည်။

သူ့နာမည်ကို ‘မောင်စိုးနိုင်’ ဟုခေါ်နိုင်ပါသည်။ စစ်ကိုင်းမြို့နယ်
အင်းမရွာသားဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ နှစ်စဉ်ကျင်းပသော ကျောက်
မှတ်ရတနာ လေလံတင်ရောင်းချပွဲတွင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှ လာပြ
သောရတနာမျိုးစုံကို တာဝန်ခံတင်ပြသူမှာ ကျောက်တွင်းသူဌေး
ဦးစိုးနိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ရတနာကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်
သောသူဌေးဘဝသို့ လွယ်ကူစွာရောက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။

သာမန်ကျောက်တူးအလုပ်သမားလေးဘဝမှ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး
ကြီးဘဝသို့ ပို့ပေးသောအကြောင်းတရားများမှာ-

ဦးစိုးနိုင်၏ကြီးပွားကြောင်းတရားများ

အလုပ်ကိုစိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးကြာမြင့်စွာလုပ်ခြင်း။
စွမ်းအားကို အကုန်စိုက်ထုတ်ပြီးလုပ်ခြင်း။
မရပ်မနားတရစပ်လုပ်ခြင်း။
အလုပ်ကို လေးလေးစားစားလုပ်ခြင်း
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာလုပ်ခြင်း။

ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်းခြင်း။
 ပေးပြီးသားကတိကို ဘယ်သောအခါမှ မဖျက်ခြင်း။
 အလုပ်ရှင်အပေါ် သစ္စာရှိခြင်း။
 သူတစ်ပါး၏အလုပ်ကို မိမိအလုပ်လိုသဘောထားခြင်း။
 အလုပ်ကိုပိုကောင်းအောင် နေ့စဉ်ကြံစဉ်စိတ်ကူးခြင်း။
 အလုပ်သမားများကို မိမိသားစုလို သဘောထားပြီး တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း။
 မိမိနှင့်ပတ်သက်သမျှ အရောင်းအဝယ်သမားများ အပေါ် မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ထားခြင်း။
 ပတ်ဝန်းကျင်ရှိအပေါင်းအသင်းအားလုံးကို မိမိကဲ့သို့ ချမ်းသာအောင်နည်းကောင်းများကို လျှို့ဝှက်မထားဘဲရက် ရက်ရောရောပေးခြင်း။
 ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းသည် ဒါနရှိခဲ့သောကြောင့်ဟု နားလည်သဖြင့် တကယ်လိုအပ်သောနေရာများကို ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေ၍လှူဒါန်းခြင်း။
 အကျိုးများမည်စာအုပ်များကို ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်းဖတ်ရှုခြင်း။

ဒေသန္တရဗဟုသုတနှင့်နိုင်ငံတကာ ဗဟုသုတရှိခြင်း-
 တို့ပင်ဖြစ်၏။

ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းသည် အကျိုးတရားဖြစ်၏။ ထိုအကျိုးတရားသည် ဖော်ပြပါအကြောင်းတရားတို့ကြောင့် ရရှိလာခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းမဲ့ရရှိလာခြင်းမဟုတ်။ ကိုစိုးနိုင်ကိုစာရေးသူသဘောအကုဆုံးကား စာပေဗဟုသုတရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူမဋ္ဌေးအဓိပ္ပါယ်ကို အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တစ်ဦးက ယခုလိုရေးသားဖူးသည်။ ငွေမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမရှိသောသူကို သူဋ္ဌေးဟုခေါ်သည်။ များသောအားဖြင့်

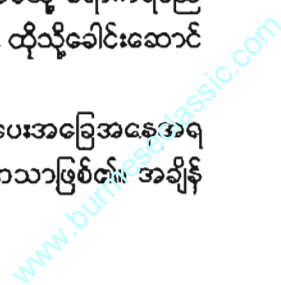
သူဋ္ဌေးအများစုမှာ ထိုအတွေးအခေါ် ပညာရှင် ပြောသလို ငွေမှတစ်ပါး အခြားအသိဉာဏ်ဘာမျှမရှိသူများပေသည်။ စာပေဗဟုသုတရှိသူသည် စာပေဗဟုသုတမရှိသူထက် အမြဲတမ်းခေါင်းတစ်လုံး မြင့်နေတတ်သည်။

အနောက်တိုင်းသားများက အရှေ့တိုင်းသားများထက် နေရာတိုင်းတွင် သာနေခြင်းမှာ စာဖတ်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်၌ ရပ်ကွက်တစ်ခုဖော်တိုင်း မဖြစ်မနေပါရသောအရာမှာစာကြည့်တိုက်ပင်ဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်စာကြည့်တိုက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုစာကြည့်တိုက်တွင် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်စာအုပ်အားလုံး ရှိနေရသည်။ ထိုစာပေဗဟုသုတအားကြောင့်လည်း ကျွန်းနိုင်ငံလေးတစ်ခုသာဖြစ်သော အင်္ဂလန်သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးနီးပါးကို သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစိုးနိုင်သည် ဂိုးကုတ်ကျောက်တွင်းတစ်တွင်းမှသာမန်ကျောက်ဆူးသမားလေးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် စာဖတ်သူဖြစ်သောကြောင့် 'မိမိကိုယ်ကို နိုင်အောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်သူသည် သူတစ်ပါးကိုအုပ်ချုပ်သော ခေါင်းဆောင်ကောင်းဘယ်သောအခါမှ ဖြစ်မလာနိုင်' ဟူသော ဒဿနလေးကိုအမြဲသတိရသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ပီပီ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးကို လိုက်စားချင်သော်လည်း မိမိကိုယ်ကိုနိုင်အောင်ထိန်းပြီး မလိုက်စားခဲ့ပေ။

ခေါင်းဆောင်စိတ်ရှိသူသည် ဘဝပေးအခြေအနေအရ နောက်ထိုဘဝသို့ ရောက်နေရသော်လည်း ခဏသာဖြစ်၏။ အချိန်ကျလာသောအခါ မိမိနှင့်ထိုက်တန်သည့် ခေါင်းဆောင်ဘဝသို့ ရောက်ရမည်သာ။ ပတ္တမြားအစစ် နွဲ့မနစ်ဟူသောစကားပုံသည် ထိုသို့ခေါင်းဆောင်စိတ်ရှိသူများကိုရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ဖန် နောက်လိုက်စိတ်ရှိသူသည် ဘဝပေးအခြေအနေအရ ခေါင်းဆောင်ဘဝသို့ ရောက်နေရသော်လည်း ခဏသာဖြစ်၏။ အချိန်

ကျလာသောအခါ မိမိနှင့်ထိုက်တန်သည့် နောက်လိုက်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်ရသည်သာ။ ခွေးရူးကောင်းစား တစ်ဖွန်းတည့်ဟူသော စကားသည် နောက်လိုက်စိတ်ရှိသူတစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်ဘဝသို့ ကြာကြာနေမရသည်ကို ပြဆိုလိုရင်းပင်ဖြစ်၏။

မခိုင်းဘဲလုပ်ခြင်း၊ အလုပ်ကိုအများကြီးလုပ်ပြီး အခွင့်အရေးကို အနည်းငယ်သာယူခြင်းတို့သည် ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်မည့်သူ၏ ထူးခြားသောအချက်များပင်ဖြစ်၏။ ခိုင်းမှလုပ်ခြင်း၊ အလုပ်ကို အနည်းငယ်သာလုပ်ပြီး အခွင့်အရေးကိုအများကြီး ယူခြင်းတို့သည် နောက်လိုက်ဖြစ်မည့်သူ၏ အင်္ဂါလက္ခဏာများပင် ဖြစ်၏။

အလုပ်ရှင်စိတ်မွေး၍ အလုပ်ရှင်ဖြစ်ရသူ

ကိုစိုးနိုင်သည် သာမန်ကျောက်တူးသမားလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သော်လည်း ကျောက်တူးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို မိမိအလုပ်လုပ်သဘောထား၏။ လစာရှစ်သောင်းခန့်သာရသော်လည်း ရှစ်သိန်းမက တန်အောင်အလုပ်လုပ်၏။ ငွေကိုအဓိကထားဘဲ အလုပ်ကို အဓိကထားခြင်းသည်လည်း ခေါင်းဆောင်ကောင်း၏အင်္ဂါတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် အလုပ်သမားမှန်သမျှသည် မိမိလစာကို မိမိကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ်ကို ငါးသောင်းတန်အောင်သာ လုပ်သူကို အလုပ်ရှင်သည် ငါးသောင်းသာပေးမည် ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကို ငါးသိန်းတန်အောင်လုပ်သူကိုကား အလုပ်ရှင်သည် ငါးသိန်းပေးမည်သာဖြစ်၏။ ကိုစိုးနိုင်သည် အလုပ်သမားဖြစ်သော်လည်းအလုပ်ရှင်စိတ်မွေး၏။

သူတို့ ကျောက်တွင်းမှ ကျောက်ကောင်းတွေထွက်အောင်၊ လေလွင့်မှုမရှိအောင်၊ ဈေးကောင်းရအောင် သူစွမ်းအားရှိသမျှ ကြိုးစား၏။

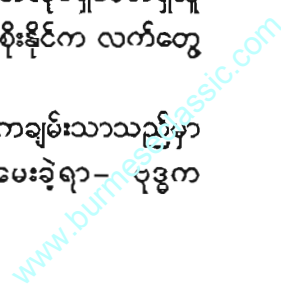
ထိုသို့ အလုပ်ကို ပိုလုပ်နေခြင်းသည် သူဌေးထံမှ အခွင့်အရေးရယူလို၍ ဟုတ်၊ လုပ်ချင်စိတ်ရှိသောကြောင့် လုပ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်စိတ်ရှိသူနှင့် ဖားသူသည် တခြားစီဖြစ်၏။

ခေါင်းဆောင်စိတ်ရှိသူသည် အလုပ်ရှင်၏ကွယ်ရာမှာဖြစ်စေ၊ သူ့မှာဖြစ်စေ အလုပ်ကိုပုံမှန်အတိုင်း ကြိုးစားလုပ်၏။ ဖားသူကား အလုပ်ရှင်ရှေ့မှာသာ ပင်ပန်းအောင်လုပ်ပြုပြီး အလုပ်ရှင်ကွယ်ရာတွင် အလုပ်လုပ်ဘဲ နေသူဖြစ်၏။ ထိုသူမျိုးသည် အကဲမခတ်တတ်သော အလုပ်ရှင်အချို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်ဘဝရောက်သော်လည်း လျှပ်စီးသက်သလိုခဏသာဖြစ်၏။ ထိုသူမျိုး၏လုပ်ရပ်ကား အားကျစရာ ဟုတ်။ ရှောင်ရှားစရာသာဖြစ်၏။

စိတ္တေန နိယျတေ လောကော- စိတ်သည် လောကကြီးကိုပင် အလိုရာသို့ဆောင်နိုင်သည်ဟု ဘုရားဟောရှိရာ အလုပ်ရှင်စိတ်ရှိသူသည် အလုပ်ရှင်ဘဝသို့ အဘယ်မှာ မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း။ မကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကိုစိုးနိုင်သည် သာမန်အလုပ်သမားဘဝမှ အလုပ်သမားများကို အုပ်ချုပ်ရသူဖြစ်လာသည်။

ထို့ထက် နှစ်ကြာလာသောအခါ သူဌေး၏မန်နေဂျာ(သို့မဟုတ်) မှတ်နာလွှဲထားရသူဖြစ်လာသည်။ ဤအချက်များကိုထောက်၍ အလုပ်သမားများသည် မိမိ၏လစာကို မိမိကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုခဲ့ဖြစ်၏။ အလုပ်ရှင်သူဌေးသည် တရုတ်ပြည်သို့ အပြီးပြန်သွားသောအခါ ကိုစိုးနိုင်ကို ကျောက်တွင်းကြီးတစ်တွင်းလုံး လွှဲအပ်လေသည်။ အလုပ်သမားပင်ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်ရှင်စိတ်ရှိသူသည် အလုပ်ရှင်ဖြစ်ရသည်ဟူသော စကားကို ဦးစိုးနိုင်က လက်တွေ့အသလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

လူချင်းတူပါလျက် တချို့ကဆင်းရဲပြီး တချို့ ကချမ်းသာသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်းဟု သုဘလုလင်က မေးခဲ့ရာ- ဗုဒ္ဓက

ဒါနရှိသူများသည်ချမ်းသာပြီး ဒါနမရှိသူများသည် ဆင်းရဲကြောင်း ဖြေဆိုတော်မူခဲ့သည်။ စာဖတ်များသော ဦးစိုးနိုင်က ထိုအချက်ကို သေသေချာချာ သိထားသောကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သာသနာအတွက်၊ လောကအတွက် ကျေးဇူးများမည် နေရာများသို့ ထက်နိုင်သမျှ ရှာဖွေလှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကျောက်တွင်းမှအလုပ်သမားများ နေထိုင်စေ ကောင်းဖြစ်လျှင် သူ့အိပ်ထဲမှ စိုက်ထုတ်ကုသပေးလေ့ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လမ်းပြလိုက်သောကြောင့် နောင်တွင်အလုပ်ရှင်သူဌေး လည်း မနေသာတော့ဘဲ စိုက်ထုတ်ကုသပေးသောအလေ့ကို ရရှိသွားခဲ့ သည်။

တစ်ခါတွင် ဦးစိုးနိုင်သည် ခရီးသွားရင်း စိတ်မကောင်းစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခွေးမကြီးတစ်ကောင်နှင့် ခွေးလေးသုံးကောင်တို့သည် အစာရေစာပြတ်ပြီး ချုံပုတ်ထဲတွင် ခွေလဲနေကြခြင်းပင်။ မမွေးချင်သဖြင့် ခွေးမကြီးရော ခွေးလေး သုံးကောင်ကိုပါ တောထဲလာပစ်ထားရာ လူနေအိမ်ခြေမရှိသဖြင့် အစာရေစာပြတ်ကာ လဲနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် အစာတစ်နပ်လောက်သာ စားရပါက လူနေ အိမ်ခြေများရှိသောနေရာသို့ သူတို့သားအမိတစ်တွေ သွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ဦးစိုးနိုင်သည် ဖြစ်ပေါ်လာသော သဒ္ဓါတရားကြောင့် ကားပေါ်သို့ အမြန်ပြေးကာ ကျွေးမွေးစရာများကို ရှာကြည့်သည်။ မည်သည့်အစာကိုမျှ မတွေ့ရ။ မျက်စေ့တစ်ဆုံး၊ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လှမ်းမျှော်ကြည့်သော်လည်း အိမ်ခြေယာခြေ မပြောနှင့် တဲအိမ်တစ်လုံး ပင်မတွေ့ရပေ။ ကျွေးမွေးချင်သော မေတ္တာစေတနာသည် ပြင်းထန် နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖက်သန့်သန့်များကိုခူးကာ ခွေးများရှေ့တွင် ဖြန့်ချလိုက်သည်။

ခွေးများကိုအန်ကျေးသော ကရုဏာရင်

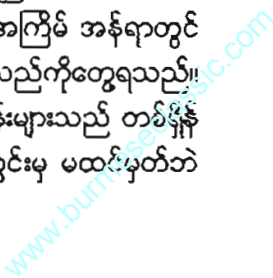
အရိုးပေါ်အရေတင်ဖြစ်ကာ ချိနဲ့နေသောခွေးမကြီးနှင့် ခွေးလေး သုံးကောင်သည် ဦးစိုးနိုင်ကို ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား ဟု မခွဲခြားနိုင် သောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ရန်သူဖြစ်နေပါက ထွက် ခြားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် အသေခံဖို့ရာသာရှိပေသည်။ ဦးစိုးနိုင် သည် သူ၏အာခေါင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ အသင့်ချထားသော ဖက် ခွက်ကြီးပေါ်သို့ ထိုးအန်ချလိုက်သည်။

ခွေးမကြီးနှင့် ခွေးလေးသုံးကောင်သည် အန်ဖတ်များကို အတင်း ထိုးဟပ်စားလိုက်ကြရာ ခဏနှင့်ကုန်သွားသည်။ ငါးရက်တိုင်တိုင် အစာနှင့်ပြတ်နေကြသော သူတို့၏ဝမ်းဗိုက်များသည် တစ်ကြိမ်စားရ ခဲ့နှင့် မတင်းတိမ်နိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏မျက်လုံးလေးစုံက ဦးစိုးနိုင်၏မျက်နှာကို တိုင်ပင်မထားဘဲ တစ်ပြိုင်တည်းစိုက်ကြည့် သျက်သား ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအဖြစ်ကို ရိပ်မိသွားသော ဦးစိုးနိုင်က ဒုတိယအကြိမ်အန်ချပြီး ကျွေးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင်လည်း မိသားစုလေးကောင် အလှ အယက်စားကြရာခဏနှင့် ကုန်သွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် တတိယအ ကြိမ် အာခေါင်ကိုလက်ညှိုးထိုးအန်ချလိုက်ပြန်ရာ ခွေးလေးကောင် စားကြပြန်သည်။ သို့သော် ဤအကြိမ်စားရာတွင်ကူခြေရသွားသည်။

အလှအယက်မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် သူတို့အားရတင်းတိမ်သွား ပြီကို ဦးစိုးနိုင်ရိပ်မိသွားသည်။ သူ့ဝမ်းထဲတွင်လည်း စားထားသော ဆမင်းများ တစ်စေ့မျှမကျန်တော့ပေ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် အန်ရာတွင် ခင်ပန်းလွန်းသဖြင့် သွေးစအနည်းငယ်ပင် ပါလာသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုကုသိုလ် ပြုပြီးသည်မှစ၍ ဦးစိုးနိုင်၏လုပ်ငန်းများသည် တစ်မှိန် ထိုး အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ သူပိုင်ကျောက်စိမ်းတွင်းမှ မထင်မှတ်ဘဲ

ပတ္တမြားများပင်ထွက်လာသဖြင့် စီးပွားရေးမှာထောင်တက်လာခဲ့သည်။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်(၁၄)ယောက်တွင် တိရစ္ဆာန်များလည်းပါသည်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကိုကျွေးလျှင် ၁၀တစ်ရာချမ်းသာကြောင်း ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော်၊ ဒက္ခိဏာဝိတက်သုတ်တွင် ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူထားသည်။

ဦးစိုးနိုင်၏ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သော အလှူများမှာ သိန်းပေါင်းထောင်နှင့်ချီ၍ရှိပါသည်။ ဦးစိုးနိုင်ကို စာရေးသူ အထူးလေးစားမိသည်မှာ လူမှုရေးနှင့်ပတ်သက်သော နေရာများတွင်ထိရောက်စွာ လှူတတ်မှုကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ မြန်မာပြည်အတွက် မဖြစ်မနေလိုအပ်နေသောလမ်းများ၊ တံတားများကို တတ်အားသမျှ လှူဒါန်းနေသည်မှာလည်း သိန်းတစ်ထောင်ထက် နည်းမည်မဟုတ်ပေ။

မန္တလေးမြို့ရှိ စိန်ပန်းဘက်သို့ တိုက်ရိုက်ပေါက်သော(၄၁)လမ်းလမ်းမကြီးကို ဦးစိုးနိုင်က သိန်းတစ်ရာ မတည်ပြီးလျှင်ဒါနိရာ ကတ္တရာလမ်းချောကြီးပြီးသွားသည်မှာ မကြာသေးပေ။ ဤဒါနမျိုးကား ပါရမီထိုက်သောဒါနမျိုးပင်ဖြစ်၏။

သူ၏ လူမှုရေးအလှူဒါနများစွာအနက်မှ မြန်မာတိုင်း အတုယူသင့်သည့် လေးစားကြည်ညိုအားကျဖွယ်ရာဒါနတစ်ခုကို ဖော်ပြပါဦးမည်။ စစ်ကိုင်းမြို့နယ်တွင် အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော နောက်ကြည်ကျွန်းအမည်ရှိ ရွာလေးတစ်ရွာရှိသည်။ ထိုရွာလေးသည် ပစ္စည်းဥစ္စာသာမက ကိုယ်ကျင့်သီလ စာရိတ္တပါ ဆင်းရဲသောရွာလေးဖြစ်သည်။

- ဥစ္စာစည်းစိမ်ဆင်းရဲလို့ အပါယ်မကျ၊
- ကိုယ်ကျင့်သီလဆင်းရဲမှ အပါယ်ကျသည်။
- ဥစ္စာစည်းစိမ်ဆင်းရဲလို့ ဘယ်ပညာရှိ
- သူတော်ကောင်းကမှ အထင်မသေး၊
- ကိုယ်ကျင့်သီလဆင်းရဲမှ အထင်သေးသည်။

စသော အဆုံးအမများကိုပေးမည့် ဆရာဘုန်းကြီးများသည် သူတို့

အတွင်းမရှိ။ အကြောင်းကား နှစ်အတန်ကြာက မြစ်ရေတိုက်စားပြီး ဘမ်းပါးများပြုရာ သူတို့ရွာဦးကျောင်းနှင့်စေတီများ ရေထဲပါသွားခြင်းကြောင့်တည်း။ သူတို့အားကိုးတကြီးလုပ်ကိုင် စားသောက်နေသော သယ်ယာကိုင်ကျွန်းများသည် ကမ်းပြိုသည့်ထဲပါသွားသဖြင့် ဘာသာဆုံး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအားလုံး အောက်တန်းကျသွားတော့သည်။ ကိုယ်ပိုင်လယ်ယာများမရှိသဖြင့် တခြားရွာမှလယ်များ၊ ကိုင်းများသို့ နေ့စားဝင်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြသော်လည်း ကရုဏာထားပြီး နှိုင်းမည့်လူကမရှိ။ ‘မရှိ၊ ခိုးနိုး’ဟူသောစကားကို ဘုရားဟောပမာထက်ကိုင်ပြုပြီး ရေနစ်သူကို ဝါးကူထိုးနေကြသည်။ သမ္မာအာဇီဝနည်းဖြင့် စားသောက်ရန်မလွယ်သောအခါ ခိုးဝှက်စားသောက်သော အဆင့်သို့ ရောက်လာကြသည်။

စွဲခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းတရား

ကောင်းသောအလုပ်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသောအလုပ်ဖြစ်စေ ကြာကြာလုပ်လျှင် စွဲတတ်၏။ အရက်စွဲခြင်း၊ ဆေးလိပ်စွဲခြင်း၊ ကွမ်းစွဲခြင်းတို့သည် ထိုအလုပ်ကို ကြာကြာလုပ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပရဟိတအလုပ်၊ မေတ္တာပွားသောအလုပ်၊ ဂုဏ်တော်ပွားသောအလုပ်များကို ကြာကြာလုပ်လျှင်လည်း စွဲသည်သာဖြစ်၏။

အာဖရိကတောနက်ကြီးထဲမှ ဆင်ခြေထောက်ရောဂါသည်၊ အနာကြီးရောဂါသည်တို့အား သေတပန်သက်တဆုံး ဘဝကိုဖြူပုံနံကာဆေးကုသပေးသည့် ကရုဏာရှင်‘အဲလ်ဘတ်ရွိုက်ဇာ’သည် ဂျာမဏီသွေးပါသည် ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ချမ်းသာသောနိုင်ငံတွင် လူဖြစ်ပါလျက် တောနက်ကြီးထဲတွင် ဒုက္ခသည်များကို စစ်သက်လုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်သည်မှာ ပရဟိတအလုပ်ကို

ကြာကြာလုပ်သောကြောင့် စွဲသွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးက လေးစားကြည်ညိုကြသော ရောဂါသည်အားလုံး၏ မိခင်ကြီးမာသာထရီဇာသည် အိန္ဒိယမှ လမ်းဘေးတွင် သေလုမျှော်ပါးဖြစ်နေသော ဒုက္ခသည်များကို အိမ်ထောင်ပင်မပြုဘဲ သက်တမ်းကုန်သည်အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်သည်မှာလည်း ကောင်းသောအလုပ်ကို နှစ်ရှည်လများ လုပ်သည့်အတွက် စွဲသွားခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်စွဲမည့်စွဲလျှင် မိမိ၊ သူတစ်ပါးနှစ်ဦးစလုံးအတွက် ကျေးဇူးများသောအလုပ်ကိုသာလျှင် စွဲအောင်လုပ်သင့်၏။ လောကကို ဖျက်ဆီးမည့် မကောင်းသောအလုပ်များကို စွဲသွားအောင် ကြာကြာမလုပ်သင့်ပေ။ နောက်ကြည့်ကျွန်းရွာသားများသည်လည်း ခိုးသောအလုပ်ကို ကြာကြာလုပ်သောအခါ စွဲသွားကြ၏။ ခိုးဝှက်သောအလုပ်မှ တစ်ပါး တခြားမည်သည့်အလုပ်မျှ မလုပ်တော့ပေ။

သူတို့အတွက် တစ်နယ်လုံးဒုက္ခရောက်လာသောအခါ မြို့နယ်အတွင်းရှိ ရဲများအားလုံးစုပေါင်းပြီး ထိုရွာထဲမှ အိမ်ထောင်ဦးစီး အမျိုးသား(၃၁)ယောက်ကို ဖမ်းဆီး၍ ထောင်ချလိုက်ရသည်။ မိသားစုချင်းကိုယ်ချင်းစာသော ဦးစိုးနိုင်သည် ကျန်ရစ်ခဲ့သောလူမမယ်ကလေးငယ်များ၏ အခြေအနေကိုလေ့လာရန် ထိုရွာထဲသို့ ညအချိန်တွင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ သူ၏ တွေ့မြင်ခံစားရမှုများကို ဦးစိုးနိုင်က ယခုလို ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့သည်။

“ဆရာတော်ဘုရား - တပည့်တော်ဘဝမှာ ဒီလောက်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့ရွာမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ အိမ်တွေကိုကြည့်လိုက်ရင် ယိုင်နဲ့နေတဲ့ သက်ကယ်မိုး၊ ထရီကာလေးတွေချည်းပဲ။ တချို့အိမ်လေးတွေဆိုရင် အကာနဲ့အခင်းတောင်မရှိဘူး။ လူမမယ်၊ ကလေးငယ်လေးတွေဟာ မြေကြီးပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းအိပ်နေကြတယ်။

“တချို့ကလေးတွေက အင်္ကျီပဲပါတယ်၊ ဘောင်းဘီမပါဘူး။

တချို့ကလေးတွေက ဘောင်းဘီပဲပါတယ်၊ အင်္ကျီမပါဘူး။ တချို့ကလေးတွေကတော့ ဘောင်းဘီရော၊ အင်္ကျီရော ဘာမှမပါဘူး။ တိုယ်လုံးတီးလေးတွေနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ အိပ်နေကြတယ်။ တပည့်တော်စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်ကျမိတယ်။ စုစုပေါင်း ကလေး(၄၅)ယောက်လုံးကို တပည့်တော်ရဲ့သားသမီးအဖြစ်မွေးစားလိုက်တယ်။ အခု ရန်ကုန်မှာသီးသန့်တိုက်နဲ့ထားပြီး ပညာသင်ပေးနေပါတယ်”

ကုသိုလ်တရားကို အမြန်လုပ်ဖြစ်ခြင်းအကြောင်း

ကျန်ခဲ့တဲ့ မိခင်နဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီးကလေးတွေအတွက်လည်း ထစဉ် ဆန်(၆)ပြည်နဲ့ ငွေငါးထောင် ပို့ပေးနေပါတယ်။ ငါအမြဲတမ်း ဆွေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မရဏာနုသတိဘာဝနာကို တပည့်တော် နေ့တိုင်း ဖွားများပါတယ်။ သေခြင်းတရားကို အမြဲပွားများပြီး အမြဲသေကြည့်နေတဲ့အတွက် တပည့်တော်ခံစားရတဲ့ လက်တွေ့ကောင်းကျိုးတွေကတော့ ကုသိုလ်တရားကို အချိန်မဆွဲဘဲ ချက်ချင်းလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

“အကုသိုလ် ဒုစရိုက်အလုပ်များကို ကြိလည်းမကြ၊ ပြောလည်းမပြော၊ လုပ်လည်းမလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ သေရမှာလည်း သုံးလုံးကြောက်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး။ တပည့်တော်များ ရုတ်တရက် ဆွေဆုံးသွားရင် ဒီကလေး(၄၅)ယောက်အတွက် ရင်လေးစရာကောင်းပါတယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သားမယားတွေက တပည့်တော်စိတ်မျိုးမရှိရင် သူတို့လေးတွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြမှာပါ။

“အစိုးရိမ်ဆုံးကတော့ သူခိုးသူဝှက်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားမှာကို ပီပဲ။ တပည့်တော် ဒီကလေးတွေ မွေးစားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဒီရွာမှာ သူခိုးမျိုးဆက်တွေ ပြတ်သွားစေချင်လို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကလေးတွေအတွက် ဘဏ်မှာသိန်းငါးရာ ကြိုတင်အပ်နှံပေးထားပါတယ်။ တပည့်

တော် ရုတ်တရက်သေသွားတောင် ဒီသိန်းငါးရာက သူတို့လေးတွေရဲ့ ဘဝခရီးကို အောင်မြင်အောင်ဆောင်ကြဉ်းပေးသွားမှာပါ။

“တပည့်တော် ဆရာတော်တို့မွေ့ကထိကတွေ ဟောတဲ့တရားကို အမြဲနာနေတော့ တချို့ပါဠိလေးတွေဆိုရင် အလွတ်ရနေတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော် အလွတ်ရနေတဲ့စာပိုဒ်တစ်ခုက- အဿဝနတာ မေဿ ပရိဟာယန္တိ- မကြားနာရခြင်းကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရားများဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးရသည်ဆိုတာပါပဲ။ ဒီရွာသူရွာသားတွေ ကိုယ်ကျင့်သီလပျက် သွားကြတာဟာ တရားမနာရလို့ပါပဲ။ သူတို့ဟာ အမည်ခံအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဖြစ်ပေမယ့် ဗုဒ္ဓတရားတွေကို တစ်ခါမှ မနာကြားဖူးကြ ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း သီလတွေပျက်ကုန်တာပါ။

“အခု တပည့်တော်သူတို့ရွာမှာ ဆရာတော်မျိုးစုံပင့်ပြီးတရားပွဲကြီး ကျင်းပဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ ချိတ်ဆိုတာ မီးပူအမြဲပေးနေမှ ပျော့ ပြောင်းတာပါ။ မီးနဲ့ဝေးတာနဲ့ မာသွားတာပါပဲ။ ထို့အတူ ပုထုဇဉ်တွေ ဟာ တရားဆိုတဲ့ မီးပူအမြဲပေးနေမှ စိတ်ဓာတ်တွေ ပျော့ပြောင်းပြီး သူတော်ကောင်း ဖြစ်ကြတာပါ။ တရားနဲ့ဝေးတာနဲ့ စိတ်တွေဟာ မာကျောခက်ထန်ပြီး မသူတော်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။

“ဒါကြောင့် သူတို့ရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတည်ထောင်ပေးဖို့ မြေကွက်ဝယ်ပြီးပါပြီ။ ဟောတတ်ပြောတတ်တဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးပါး ကို တောင်းပန်ပြီးပင့်ရမှာပဲ။ မိုက်နေတဲ့လူတွေကို လိမ္မာလာအောင် ဟောပြောဖို့ဆိုတာ တော်တော်တန်တန် ဟောပြောတတ်ရုံနဲ့ မအောင် မြင်ဘူးဘုရား”

(မှတ်ချက်) ယခုထို ကျောင်းတည်ထောင်ပြီးလျှင် လိုအပ်ပါက စာရေးသူကိုယ်တိုင် ဝါဆိုပြီး တရားဟော၊ တရားပြဖို့ တာဝန်ယူထားပါ သည်။ စေတီတစ်ဆူနှင့် တစ်ထပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းကား ဆောက် ပြီးပေပြီ။

ဤကား စိတ်ကို သခင်လုပ်သော သူဌေးနှစ်ဦး၏အကြောင်းကို နာဖွေဖော်ပြခြင်းဖြစ်၏။ ဤနေရာထိဖတ်ပြီးလျှင် စာရှုသူသည် လူ ဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်သည် ကုသိုလ်ပြုလုပ်ဖို့ဖြစ်ကြောင်း ထက်ခံနိုင်လောက်ပေပြီ။ ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့အတွက် ဗဟိဒ္ဓထက် မိမိ အရွတ္တသည် ပို၍အရေးကြီး၏။ သောတာပန်တည်ဖို့ အင်္ဂါလေးချက် တွင် ယောနိသောမနသီကာရ- သင့်တင့်အောင် နှလုံးသွင်းခြင်း (သို့မဟုတ်) ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်နှလုံးသွင်းခြင်း ဟူသော အချက်တစ် ချက်ပါရှိ၏။

ကုသိုလ်များများဖြစ်လိုသလား

ထို့ကြောင့် လူ့ဘဝနေရသခိုက် ကုသိုလ်များများဖြစ်လိုသူသည် သာနိသောမနသီကာရခေါ် အကောင်းမြင်ဝါဒ စိတ်ထားရှိဖို့ အလွန် အရေးကြီး၏။ ဗုဒ္ဓက အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်တွင် ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း၏ အနီးဆုံးအကြောင်းသည် ယောနိသောမနသီကာရ၊ အကုသိုလ်ဖြစ် ခြင်း၏ အနီးဆုံးအကြောင်းသည် အယောနိသောမနသီကာရဖြစ် ကြောင်း တိကျစွာဟောကြားထား၏။

မကောင်းကွက်ကိုသာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ပေါင်းနိုင်စရာ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ။

ကောင်းကွက်ကိုသာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် မပေါင်းနိုင်စရာ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ။

ဒေါသဓာတ်ဖြင့် သူတစ်ပါး၏ မကောင်းကွက်ကို ရွာကြည့်လျှင် -

အကုသိုလ်လည်းဖြစ်သည်၊ စိတ်လည်းဆင်းရဲသည်၊ အရပ်လည်းဆိုးသည်၊ အသက်လည်းတိုသည်၊ ဇီးပွား

www.burmeseclassic.com

လည်းပျက်သည်။ ငရဲသို့လည်းကျရသည်။
မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် သူတစ်ပါး၏ကောင်းကွက်ကို ရွာ
ကြည့်လျှင် -
ကုသိုလ်လည်းဖြစ်သည်။ စိတ်လည်းချမ်းသာသည်။
ရပ်လည်းလှသည်။ အသက်လည်းရှည်သည်။ စီးပွား
လည်းတက်သည်။ နိဗ္ဗာန်သို့လည်းရောက်သည်။

ဖော်ပြပါ ဓမ္မဒဿနအတိုင်း ကျင့်သုံးသော ဓမ္မပဒ၌လာရှိသည့်
သုမဂ်လအမည်ရှိ သူဌေးကြီးတစ်ဦးအကြောင်းကို တင်ပြပါမည်။
ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော် အခါကပင်ဖြစ်၏။ တစ်ခါတွင်
သူဌေးကြီးသည် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် မြို့ထဲသို့သွားရာ ဧရပ်တစ်ခုပေါ်တွင်
အိပ်နေသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် နောက်ကပါ
လာသော အခြွေအရံများကို ယခုလိုပြောလိုက်၏။

“ဒီလူဟာ ခိုးဝှက်စားသောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။
သူ့ခြေ ထောက်မှာ ရွှံ့တွေ၊ အမှိုက်တွေ ပေကျဲနေတာဟာ ခိုးဝှက်စား
သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေတယ်”

ထိုစကားကိုကြားသည်နှင့် ခိုးသူသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
ရာ သူဌေးကြီးကိုမြင်သွား၏။ သူခိုးဖြစ်သော်လည်း ခိုးသည်ဟုပြော
ခြင်းကို မကြိုက်ပေ။ ထို့ကြောင့်သူဌေးကြီး၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကိုဖျက်ဆီး
ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူဌေးကြီးကား မှန်သော်လည်း
အကျိုးမရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်မိသောကြောင့် ဥစ္စာ
စည်းစိမ်များ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။

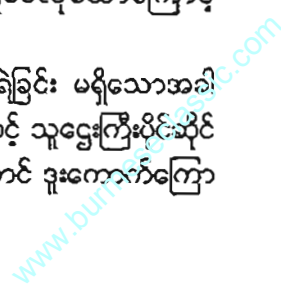
မဖြစ်မနေ စကားပြောရတော့မည်ဆိုလျှင် မှန်လည်းမှန်၊ အကျိုး
လည်းရှိ၊ သူတစ်ပါးလည်းနှစ်သက်သောစကားမျိုးကိုသာရွေးချယ်ပြော
နိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်က ရာဟုလောဝါဒသတ်
တွင် - ‘ချစ်သားရာဟုလာ၊ စကားပြောတော့မည်ဆိုလျှင် မစဉ်းမ

စား မပြောအပ်။ ပြောတော့မည်စကားသည် မိမိကိုယ်ထိခိုက်
မည်လား။ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်မည်လားဟု တွေးတောအပ်၏။
မိမိ၊ သူတစ်ပါးနှစ်ဦးသားတို့တွင်တစ်ဦးဦးကို ထိခိုက်မည်စကား
ဖြစ်ပါက မပြောအပ်။ မိမိ၊ သူတစ်ပါးနှစ်ဦးသားလုံးကို မထိ
ခိုက်သောစကားကိုသာ ပြောကြားအပ်၏’

-ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူထားသည်။ စကားပြောသူတိုင်း သတိ
ထားသင့်သော အချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ ထိုသူခိုးသည် နောက်ရက်မှ
စ၍ သူဌေးကြီး၏ ဥစ္စာပစ္စည်းများပျက်စီးရန် ကြိုးစားအားထုတ်
တော့၏။ ပထမအနေဖြင့် သူဌေးကြီးပိုင်ဆိုင်သော ရင့်မှည့်နေပြီဖြစ်
သည့် ငှက်များစွာသော စပါးခင်းများကို မီးတိုက်ပစ်၏။ ငှက်
ရာနှင့်ချီသော စပါးခင်းများသည် နာရီပိုင်းအတွင်း မီးလောင်ပြာကျ
သွား၏။ သူဌေးကြီးကား စပါးခင်းသာသဘာဝမီးအလောင်ခံ၏။
သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ကိလေသာဒေါသမီးအလောင်မခံပေ။ နောက်
အဖန် စပါးများကိုပြန်စိုက်စေသည်။

ဒုတိယအကြိမ်စိုက်ပြီးသောစပါးများ ရင့်မှည့်ချိန်ရောက်သည်နှင့်
သူခိုးသည် မီးတိုက်ပြန်လေသည်။ စပါးခင်းများအားလုံး ပြာကျသွား
ပြန်၏။ သူဌေးကြီးကားဥစ္စာပစ္စည်းသာအပျက်စီးခံ၏။ စိတ်ဓာတ်
တိုက်ား အပျက်အစီးမခံပေ။ တတိယအကြိမ်ပြန်စိုက်သည်။ ထိုသို့
စပါးခင်းများ မီးလောင်အပျက်အစီးခံရသည်မှာ ခုနစ်ကြိမ်တိတိ
ဖြစ်၏။ သူခိုးသည် ယခုလိုစပါးခင်းများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးရခြင်း၏
ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူဌေးကြီးကို စိတ်ဆင်းရဲစေလိုသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ယခု သူထင်သလို သူဌေးကြီးကစိတ်ဆင်းရဲခြင်း မရှိသောအခါ
သူ့ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးပိုင်ဆိုင်
သော လယ်ထွန်သည့်နွားများ လယ်မထွန်နိုင်အောင် ဒူးကောက်ကြော

များကိုဖြတ်ပစ်ပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်လေသည်။ သူ့ဌေးကြီးက စိတ်ဆင်းရဲခြင်းမဖြစ်ဘဲ နောက်ထပ်ခွားများကို ထပ်ဝယ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခွားများ၏ ခူးကောက်ကြောများကို ဖြတ်လိုက်၊ နောက်ထပ်အသစ်ဝယ်လိုက်နှင့် ခုနစ်ကြိမ်တိတိရှိလေသည်။

ထိုမျှနှင့် သူ့ဌေးကြီး စိတ်ဆင်းရဲသည်ကို မတွေ့ရသောအခါ သူ့ခိုးသည် သူ့ဌေးကြီးနေသည့်အိမ်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်လေသည်။ သူ့ဌေးကြီးက အိမ်ကိုလောင်သည့်သဘာဝမီးကို ဂရုမစိုက် စိတ်ကို လောင်သည့် ဒေါသခေါ် သောကမီးကိုသာ မလောင်အောင် ဂရုစိုက်လေသည်။ မှန်၏။ သဘာဝမီးလောင်ခြင်းသည် တစ်ဘဝ၊ တခဏသာ ဆင်းရဲစေနိုင်၏။ ဒေါသကိုလေသာ မီးလောင်ခြင်းကား အပါယ်ကျပြီး သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲစေနိုင်သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် သူ့ဌေးကြီးသည် ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲဖြစ် မနေဘဲ ဒုတိအကြိမ်အိမ်ကို ပြန်ဆောက်လေသည်။ အိမ်ဆောက်ပြီးသည်နှင့် သူ့ခိုးက မီးရှို့ပြန်သည်။ ထိုသို့ မီးရှို့လိုက်၊ ပြန်ဆောက်လိုက်နှင့် ခုနစ်ကြိမ်တိတိရှိလေသည်။ သူ့လုပ်သမျှ သူ့ဌေးကြီး၏ စိတ်ကို မည်သို့မျှ မထိခိုက်သောအခါ ပြုလုပ်သူသူခိုးသည်သာလျှင် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရ၏။

ညွှန်သည်က မစားလျှင် အိမ်ရှင်အတွက်ပြန်ဖြစ်သည်ဟူသော စကားပုံ အသစ်လေးတစ်ခုကို စာရှုသူအား မျှဝေချင်၏။ တစ်ခါက ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားအား မကြားဝံ့မနာသာအောင် လာရောက်ဆဲရေးနေ၏။ ဆဲရခြင်းအကြောင်းမှာ သူ့ညီတစ်ယောက်ကို အကျွတ်တရားရအောင် တရားဟောသောကြောင့်ဟူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သူ့ဆဲဆိုသမျှ တစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ သီတင်းသုံးနေသည်။ ပုဏ္ဏားဆဲ၍ မောသွားသောအခါတွင်မှ ယခုလို မိန့်ကြားသည်။

“ပုဏ္ဏား သင့်အိမ်သို့ ညွှန်သည်များလာသောအခါ စားစရာ သောက်စရာများကို ချကျွေးဖူးပါသလော”

“ကျွေးဖူးပါသည်”

“ညွှန်သည်များ မစားဆာပြန်သွားသောအခါ ထိုစားစရာများသည် ညွှန်သူ့အတွက် ဖြစ်သွားသနည်း”

“အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အတွက်သာ ဖြစ်သွားသည်”

“ထိုဥပမာအတိုင်းပင်၊ သင်သည် ငါ့အား ဒေါသနဲ့ ဆဲရေး၏။

ငါသည် သင်၏ဆဲရေးခြင်းကို လက်မခံ။ ဒေါသမဖြစ်။ ထို့ကြောင့် သင်ဆဲရေးသမျှ အကုသိုလ်ကံများသည် သင်အတွက်သာဖြစ်သွား၏”

ထိုစကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် ဆဲရေးတတ်သည့်အတွက်အကြောသက ဘာရဒ္ဒါဖေမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ယခုဖြစ်ရပ်၌လည်း သူ့ခိုးပြစ်မှားသမျှကို သူ့ဌေးကြီးက ဒေါသမဖြစ်သောအခါ၊ လက်မခံသောအခါ ပြစ်မှားသမျှအား ချုံးသည် ပြစ်မှားသူသူခိုးအတွက်သာဖြစ်နေ၏။

ဝိပဿနာတရားသဘောဖြင့်ကြည့်လျှင် ပြစ်မှားဆဲရေးသူ၏ ရုပ်နာမ်သည် ပြစ်မှားဆဲရေးပြီးသည်နှင့် မရှိတော့ပေ။ ချုပ်ချောက်ပျက် စီးသွားလေပြီ။ မိမိကိုဆဲရေးပြစ်မှားသော ရုပ်နာမ်သည် မရှိတော့သည်အတွက်မည်သူ့ကိုသွား၍ စိတ်ဆိုးတော့မည်နည်း။ နောက်ထပ်အသစ် ဖြစ်သည်ရုပ်နာမ်ကို စိတ်ဆိုးမည်၊ ဘုန်းပြန်မည်ဆိုလျှင် မိဘနှင့်ဖြစ်သောပြဿနာအတွက် သားသမီးကို သွားရန်ရှာသလိုသာ ဖြစ်ပေမည်။

www.burmeseclassic.com

ခြင်္သေ့လိုကျင့်မှ နိဗ္ဗာန်ရ

တစ်ဖန် ဆဲရေးခံရသောရုပ်နာမ်သည် ဆဲရေးခံရပြီးသည်နှင့် မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မည်သူ့အတွက် နာကြည်းတော့မည်နည်း။ ဝိပဿနာပညာရှိသူသည် ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ကျင့်၏။ ဝိပဿနာ ပညာမရှိသူသည် ခွေးကဲ့သို့ကျင့်၏။ ရန်သူက တုတ်၊ ဓား၊ လက် နက်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်သောအခါ ခွေးသည် အကျိုးတရားဖြစ်သော တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်တို့ကိုသာ လိုက်လိုက်၏။ အကြောင်းတရားဖြစ်သော ရန်သူကို ကိုက်သတ်ခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် တုတ်၊ ဓား၊ လက် နက်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်မှုကို အမြဲတမ်းခံရ၏။

ခြင်္သေ့သည် ရောက်ရှိလာသော အကျိုးတရားဖြစ်သည် တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်တို့ကို ဂရုမစိုက်။ အကြောင်းတရားဖြစ်သော တုတ်၊ ဓားတို့ ပစ်ခတ်သူအားသာလျှင် ပြေးဝင်ကိုက်သတ်ပစ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့်တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်တို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မလာတော့ပေ။ ထိုအတူ မိမိကို ဆဲရေးစော်ကားသူသည် တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်နှင့်တူသော အကျိုးတရားသာဖြစ်၏။

မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသကိလေသာကား အပါယ်ပိုမည် အဓိကအကြောင်းရင်းတရားဖြစ်သည်။ ပညာမဲ့သည် အကျိုးတရားဖြစ်သော ပညတ်ရန်သူကိုသာ လိုက်လံဖြေရှင်းနေသဖြင့် သံသရာမဆုံးနိုင်တော့ပေ။ ပညာရှိကားအကြောင်းတရားဖြစ်သည် ဒေါသကိလေသာကိုသာ ဘာဝနာဖြင့် ပယ်သက်လိုက်သောကြောင့်အနှောင်အယှက်များသည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကင်းရှင်းသွားလေသည်။

ဆဲရေးသောရုပ်နာမ်က ဆဲရေးပြီးသည်နှင့် မရှိတော့ပေ။ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေသောဒေါသက ငါ့ကိုဆဲရေးသည်၊ ငါ့ကိုဆဲရေးသည်ဟု အဖန်ဖန်ဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့် ငရဲသို့ကျရခြင်းဖြစ်သည်။

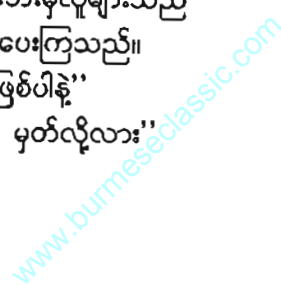
ဆိုကြောင့် ပယ်သတ်ရှင်းလင်းရမည့်တရားသည် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်၊ ဒေါသကိလေသာ သာဖြစ်ကြောင်း ပညာရှိတိုင်း သတိပြုသင့်၏။

သူဌေးကြီးသည် ပစ္စည်းဥစ္စာသာ ချမ်းသာသည်မဟုတ်၊ အတွေးအခေါ်ပညာပါ ချမ်းသာသူဖြစ်၏။ အကျိုးတရားဖြစ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကို ပယ်သတ်ခြင်းမပြုဘဲ အကြောင်းတရားဖြစ်သည့် ဒေါသကိလေသာကိုသာ အဖြစ်မခံသောအားဖြင့် ပယ်သတ်နိုင်သောကြောင့် သည်းခံနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ သူခိုးသည် သူဌေးကြီး မည်သည့်အရာကို ဘန်ဖိုးထားနိုင်သနည်းဟု လေ့လာရင်းဖြင့် ကဿပဘုရားရှင်၏ ဆျာရှင်းဒကာကြီးဖြစ်ကြောင်း သိသွားပြန်လေသည်။

သူလှူသောကျောင်းကြီးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလျှင် ဧကန်မုချ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆပြီး ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးသည့် ကျောင်းတော်ကြီးကို မီးတင်ရှို့လိုက်လေသည်။ အလွန်ကြီးသော ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်သဖြင့် နာရီအတော်ကြာအောင် လောင်နေလေသည်။ မြို့ထဲမှာရှိသည့် ရဟန်းရှင်လူအားလုံးတို့သည် မီးလောင်နေသော ကျောင်းတော်ကြီးကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ထိုဝိုင်းကြည့်သူများထဲတွင် ကျောင်းဒကာ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင်ပါဝင်၏။ ကျောင်းကြီးမီးလောင်ပြာကျပြီးသွားသည်နှင့် ကျောင်းဒကာကြီးသည် လက်ပမ်းပေါင်းထခတ်ပြီး 'ငါလိုလူဇမ္ဗူမှာ ရှိသေးရဲ့၊ ဘေး'ဟု အားပါးတရဟစ်ကြွေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘေးမှလူများသည် ဟိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး သူဌေးကြီးကိုသတိပေးကြသည်။

“သူဌေးကြီး သတိထားပါ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့”
“ဘာလဲ၊ ကျုပ်ကိုစိတ်ဖောက်ပြန်သွားတယ် မှတ်လို့လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“တကယ်တော့ ကျုပ် လက်ပန်းပေါက်ခတ်တာဟာ စိတ်ဆင်
ရဲလို့မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာလို့ပါ”

“သူဌေးကြီး မိမိအမြတ်တန်းလှူထားတဲ့ ကျောင်းဆောင်ကြီးတစ်
ဆောင် မီးလောင်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာအချက်ရှိတယ်ဆို
တာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်နိုင်ပါတယ်၊ အကောင်းမြင်ဝါဒခွဲကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘယ်
ရာကိုကြည့်ကြည့်ကုသိုလ်ဖြစ်စရာ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာဆိုတာရှိပါတယ်”

“သူဌေးကြီး မိမိလှူတဲ့ကျောင်းကြီး မီးလောင်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ
ကုသိုလ်ဖြစ်စရာ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာဆိုတာ ဘယ်အချက်တွေပါလဲ”

“မိတ်ဆွေတို့၊ ကျွန်ုပ်ကား ကျောင်းကြီးမီးလောင်သောစိတ်ဆင်
ရဲစရာအကြောင်းကို မကြည့်ပေ။ ကျောင်းကြီးမီးလောင်သွားသည့်
အတွက် ဒုတိယအကြိမ် ကျောင်းလှူခွင့်ရပေသည်ဟူသော အချက်ကို
သာ ကြည့်သည်။ ရခဲလှသော မြတ်စွာဘုရားသာသနာတွင် ဘုရားရှင်
အတွက် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျောင်းလှူခွင့်ရခြင်းမှာ နံနံနောနေ
အခွင့်အရေး မဟုတ်ပေ။ ထိုအချက်များကြောင့် ကျောင်းဆောင်ကြီး
မီးလောင်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဝမ်းသာစရာ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်စရာဟု
မှတ် ယူခြင်းဖြစ်၏”

သူဌေးကြီးသည် ဘုရားရှင်အတွက် ကျောင်းတော်ကြီးကို ဒုတိယ
အကြိမ် ပြန်လည်ဆောက်လုပ်သည်။ ကျောင်းတော်ကြီး ပြီးသွားသော
အခါ ရေစက်ချအလှူပွဲကြီးကိုလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပ
သည်။ ထောင်နှင့်ချီနေသော ပရိသတ်ထဲတွင် သူဌေးကြီးကို ဘဝပျက်
အောင်ဖျက်သော သူခိုးလည်းပါနေသည်။ သို့သော် ကျောင်းတော်သို့
သူလာခြင်းက ကောင်းသောလာခြင်းမဟုတ်။

သူမကောင်းကြောင်းကို သူဌေးကြီးက လူကြားထဲတွင် ထုတ်ဖော်
ပြောပါက ဓားနှင့်ထိုးသတ်မည်ဟူသောအကြံဖြင့် ဓားမြှောင်ခါးကြား

ထဲထိုးပြီး လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် ကျောင်းအနု မောဒနာတရား
ဟောပြီးသည်နှင့် ရေစက်မချမီအချိန်လေးတွင် သူဌေးကြီးသည် လက်
အုပ်ချီပြီး မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ရာ ပရိသတ်အားလုံး၏ မျက်လုံးများ
သည် သူဌေးကြီးထံသို့ ရောက်သွားကြသည်။ သူခိုး၏ညာလက်သည်
ဓားမြှောင်အရိုးပေါ်သို့ လှစ်ခနဲရောက်သွားခဲ့သည်။ သူမကောင်း
ကြောင်းပြောသည်နှင့် သူဌေးကြီးကို အဆုံးစီရင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်
ခြင်းပင်။ သူဌေးကြီးက သူ့ခံစားချက်များကို ဘုရားရှင်အား တစ်ခုချင်း
လျှောက်ထားနေသည်။

“မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်
ကိုမျှ ပြစ်မှားစော်ကားခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်
ဘဝကို ဖျက်ဆီးမည့်ရန်သူ ရှိမည်ဟုလည်း မထင်ခဲ့ပါ။ ယခုအခါ
တပည့်တော်၏ဘဝကို မှုန်မှုန်ညက်ညက်ဖျက်ဆီးမည့် ရန်သူရှိနေ
ကြောင်းသိရပါပြီ။ ထိုရန်သူသည် တပည့်တော်၏ လယ်များကို
ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့ပါသည်”

ကျောင်းကိုမီးရှို့သူအား ကျေးဇူးတင်ရခြင်းအကြောင်း

“တပည့်တော်နွားများကို ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဒုက္ခိတဘဝသို့
ရောက်စေခဲ့ပါသည်။ တပည့်တော်နေအိမ်ကို ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်
မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့ပါသည်။ ထိုမျှနှင့်အားမရသေးဘဲ တပည့်တော် လှူ
ထားသည့် ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးကိုပင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့ပါသည်။
သို့သော်တပည့်တော် သည်သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါ။ ကျောင်းတော်ကြီးကို
မီးရှို့ခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးပင်တင်ပါသေးသည်”

“အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားရှင်၏ကျောင်းတော်ကြီးကို နှစ်
ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခွင့်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကျေးဇူးကိုထောက်ထား၍ ယခုကျောင်းအလှူကို အမျှပေးဝေ
သည်အခါ ကျောင်းကိုမီးရှို့သောရန်သူအားဦးတည်၍ အမျှပေးဝေ
လိုပါသည်ဘုရား”

ဘုရားရှင်သည် သူဌေးကြီး၏ဆန္ဒအတိုင်း ကျောင်းကိုမီးရှို့သူ
ရန်သူအား အဓိကထား၍ အမျှပေးဝေလေသည်။ ရေစက်ချပွဲကြီး
ပြီးဆုံးသောအခါ တခြားသူများ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်သွားကြသော်လည်း
မပြန်နိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကျွေးနေသူမှာ ရန်သူသူခိုးကြီးပင်ဖြစ်
၏။ ဘုရားရှင်ကိုလည်းကန်တော့၏။ သူဌေးကြီး၏ ခြေဖမိုးပေါ် မျက်
နှာအပ်ကာကန်တော့ရင်း တရှုပ်ရှုပ်ငိုကျွေး၏။

သူ၏အပြစ်များကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ရန်အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်၏။
သူသည် အဖြူစင်ဆုံးသူတော်ကောင်းကြီးကိုမှ အကြီးမားဆုံးသော
အပြစ်များကို ကျူးလွန်မိခြင်းမဟုတ်ပါလော။

နူးညံ့သောမို့ပွင့်သည် ခက်မာသောမြေပြင်ကို ဖောက်
ထွက်လာနိုင်စွမ်းရှိ၏။ အကောင်အထည်ရှာမရလောက်
အောင် သိမ်မွေ့လှသည် ရေလှိုင်းလေးများသည် မာ
ကျော တောင့်တင်းလှသော ကျောက်တောင်ကျောက်
စောင်းများကို သဲမှုန်လေးများဖြစ်သွားအောင် တိုက်
စားနိုင်စွမ်းရှိ၏။

ထို့အတူ သူတော်စင်များ၏မေတ္တာ၊ ကရုဏာဖြင့်
ထုံမွမ်းသည် နူးညံ့သောနုလုံးသားသည် မသူတော်
များ၏ ခက်မာသောနုလုံးသားကို ပျော့ပျောင်းစေနိုင်
စွမ်းရှိပေသည်။

ယခုလည်း သူဌေးကြီး၏ နူးညံ့သောနုလုံးသားသည် သူခိုးကြီး၏
ခက်မာသောနုလုံးသားကို ပျော့ပျောင်းစေခဲ့လေပြီ။ သူခိုးကြီး၏အပြစ်
ကို သူဌေးကြီးက ခွင့်လွှတ်သော်လည်း သူပြုသောအကုသိုလ်ကံ

အကုသိုလ်ကံ (အခြေအခံ)

ခွင့်မလွှတ်ပေ။ သေသောအခါ အဝီစိငရဲသို့ကျရသည်။ အဝီစိငရဲမှ
ထွတ်သောအခါ မီးလောင်ခံနေရသော(၂၅)ယူဇနာရှိ မြေပြိတ္တာကြီး
အသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သူဌေးကြီးကား သူပြုခဲ့သောကုသိုလ်များ
အတိုင်းလူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာများကို ခံစားရ
ဆဲသည်။

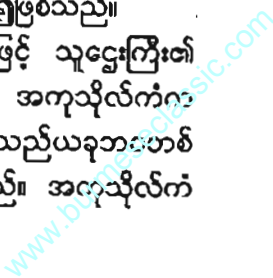
(ဓမ္မပဒ၊ ဒဏ္ဍဝဂ် ခြောက်ခုမြောက်စပါးကြီးမြေပြိတ္တာဝတ္ထု)
သူဌေးကြီးနှင့် သူခိုးကြီးတို့၏ ဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်၍ စာရှုသူများသည်
ကံအကျိုးပေးနှင့် စစ်မှန်သောအနိုင်ရမှုတို့ကို သတိပြုသင့်သည်။
သူတို့တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အနာထဝိဏ်သူဌေးကြီး၏ ဝတ္ထုအဆုံးတွင်
ဒွက္ခက ဤဂါထာနှစ်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ ပထမဂါထာ
မှာ-

ပါပေါပိ ပဿတိ ဘဒ္ဒါ၊
ယာဝပါပံ န ပစ္စတိ။
ယဒါ စ ပစ္စတိပါပံ၊
အထ ပါပေါ ပါပါနိ ပဿတိ။ ဟူ၍ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပါယ်မှာ-

‘အကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးချိန် မရောက်သေးလျှင်
မကောင်းမှုပြုသူသည် ကောင်းကျိုးကို ခံစားနိုင်၊
တွေ့မြင်ရနိုင်သည်။ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးချိန်
ရောက်လျှင်ကား မကောင်းမှုပြုသူသည် မကောင်း
ကျိုးကိုသာတွေ့မြင်ခံစား ရတော့သည်’ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ယခုဖြစ်ရပ်၌ ခိုးသူကြီးသည် စေတနာဆိုးဖြင့် သူဌေးကြီး၏
အာစည်းစိမ်များကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ သို့သော် အကုသိုလ်ကံ
အကျိုးပေးချိန် မရောက်သေးသောကြောင့် သူသည်ယခုဘဝတစ်
ဘဝလုံး ကောင်းကျိုးတွေကို ခံစားနေရသေးသည်။ အကုသိုလ်ကံ

မကောင်းကျိုးပေးချိန် ရောက်သောအခါတွင်ကား သူသည် မြေပြိုတွဲကြီးဘဝဖြင့် နှစ်သိန်းပေါင်းများစွာ မီးလောင်ခံနေရလေပြီ။

ဤသာဓကကိုထောက်၍ အကုသိုလ်ဖြင့် စီးပွားလမ်းဖြောင့်နေသူများကို အားမကျအပ်။ သူပြုသောအကုသိုလ် အကျိုးမပေးခင်သာ စီးပွားလမ်းဖြောင့်ပြီး ကောင်းကျိုးကိုခံစားနေခြင်း ဖြစ်၏။ အကုသိုလ်အကျိုးပေးချိန်ရောက်လာလျှင်ကား မကောင်းကျိုးကိုသာ ခံစားရမည်ဖြစ်၏။ ဒုတိယဂါထာမှာ-

ဘဒြောပိ ပဿတိ ပါပံ၊

ယာဝ ဘဒြ န ပဿတိ။

ယဒါ စ ပစ္စတိ ဘဒြ၊

အထ ဘဒြော ဘဒြာနိ ပဿတိ။ ဟူ၍ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပါယ်မှာ-

‘ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးချိန် မရောက်သေးလျှင် ကောင်းမှုပြုသူပင်ဖြစ်သော်လည်း မကောင်းကျိုးကိုတွေ့မြင်ရ ခံစားရနိုင်သည်။ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးချိန်ရောက်လျှင်ကား ကောင်းမှုပြုသူသည် ကောင်းကျိုးကိုသာတွေ့မြင်ခံစားရတော့သည်’ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ယခုဖြစ်ရပ်၌ သူဌေးကြီးသည် စေတနာကောင်းဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကိုသာ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ သို့သော် ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးချိန် မရောက်သေးသောအခါ ဥစ္စာစည်းစိမ်ပျက်စီးခြင်းဟူသော မကောင်းကျိုးများကို ခံစားရသည်။ ကုသိုလ်ကံကောင်းကျိုးပေးချိန်ရောက်သောအခါတွင်ကား သူဌေးကြီးသည် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာများကို ခံစားနေရပြီဖြစ်သည်။ ဤသာဓကကိုထောက်၍ ကုသိုလ်ကံကောင်းမှုလုပ်ပါလျက် ဒုက္ခရောက်နေသူ၊ စီးပွားပျက်နေသူများကို အထင်မသေးအပ်။ သူပြုသော ကုသိုလ်ကံကောင်းကျိုး မပေးခင်သာ

ကုသိုလ်အကျိုးပေးချိန်ရောက်လျှင်ကား ကောင်းကျိုးကိုသာ ခံစားရမည်ဖြစ်၏။

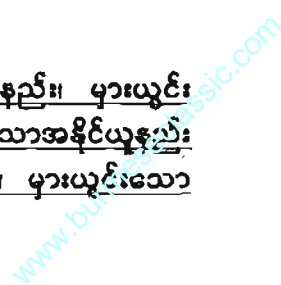
အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး စေတီပျက်တစ်ဆူကိုပြုပြင်ရာမှ ရောဂါပျက်ခဲ့ခြင်း သေဆုံးသွားသည်။ ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိန္ဒြိ အမြင်မှန်သူများက စေတီပျက်ကိုပြင်သောကြောင့် သေရသည်ဟုသတင်းရရှိကြ၏။ ထိုအတိုင်း စေတီပြင်လို့ သေရသည်ဟူသော အယူအဆ မမှန်ကို စာရေးသူအားမေးမြန်းဖူး၏။ မမှန်ဟုသာဖြေရမည်။

စေတီပြင်ခြင်းသည် ကုသိုလ်ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ဖြစ်လျှင် ကောင်းကျိုးကိုသာ ပေးရမည်ဖြစ်၏။ တခြား အကုသိုလ်ကံ ဝင်အကျိုးပေးသောကြောင့်(သို့မဟုတ်) အနေအထိုင်မဆင်ခြင်သောကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ကံက ကောင်းကျိုးပေးရန် စောင့်နေတုန်းသာ ပျက်၏။ ကုသိုလ်ကံသည် ကောင်းကျိုးပေးရုံသာမက အကုသိုလ်အကျိုးများကိုလည်း ပယ်ဖျောက်ပေးနိုင်စွမ်းရှိ၏။

ထိုအမျိုးသားကြီးတို့မိသားစုသည် စေတီပြင်သော ကုသိုလ်ကိုသာ မြင်လျှင် မိသားစုအားလုံး သေရမည်အကုသိုလ်တွေရှိနေ၏။ သို့သော် အထက်ကုသိုလ်အမျိုးအစားတွင်ပါဝင်သော စေတီပြင်သည့်ကုသိုလ်ကို မျှော်လင့်မိပြုလုပ်လိုက်သောကြောင့် တစ်ဦးသာသေဆုံးခြင်း ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ဝင်လိုက်သောကြောင့် အကုသိုလ်အကျိုးပေးလျော့နည်းသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်အပ်၏။

နိဗ္ဗာန်ရမည့် အနိုင်ယူနည်း

အနိုင်ယူနည်းသည် စစ်မှန်သောအနိုင်ယူနည်း။ မှားယွင်းသော အနိုင်ယူနည်းဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ စစ်မှန်သောအနိုင်ယူနည်းသည် နိဗ္ဗာန်ရမည့်အနိုင်ယူနည်းပင်ဖြစ်၏။ မှားယွင်းသော

အနိုင်ယူနည်းဟူသည် အပါယ်ကျမည်အနိုင်ယူနည်းပင် ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးနှင့် ယှဉ်လာလျှင် ပုထုဇဉ်တိုင်း အနိုင်ယူချင်ကြ၏။ သို့သော် မှားယွင်းသော အနိုင်ယူနည်းဖြင့်သာ အနိုင်ယူတတ်ကြခြင်းကြောင့် သံသရာတစ် လျှောက်တွင် အပါယ်ကျလို့မဆုံးနိုင် ဖြစ်ရတော့၏။

ဗုဒ္ဓက မေဗဒတွင် နိဗ္ဗာန်ရမည်အနိုင်ယူနည်း လေးမျိုးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ယင်းတို့ကား-

အမျက်ဒေါသဖြစ်သူကို မေတ္တာဖြင့် အနိုင်ယူ
အကျင့်ယုတ်သူကို အကျင့်ကောင်းဖြင့် အနိုင်ယူ
နုမြောစေးနဲသူကို ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူ
လိမ်ညာပြောဆိုသူကို အမှန်ပြောခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူ ဟူ၍ဖြစ်၏။
ဤစစ်မှန်သောအနိုင်ယူနည်းဖြင့်သာ အနိုင်ယူကြမည်ဆိုလျှင် နိဗ္ဗာန်သို့ အလျင်မြန်ရောက်ကြမည်ဖြစ်၏။ ဤစစ်မှန်သော နည်းဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအနိုင်ယူကြမည်ဆိုလျှင် နိုင်သူ လည်းစမ်းသာ၊ ရှုံးသူလည်း သံဝေဂဖြစ်ကာ နှစ်ဦးလုံးကုသိုလ် တရား တိုးပွားကြမည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ...

အမျက်ဒေါသကြီးသူကိုရန်ငြိုးအာယာတဖြင့်အနိုင်ယူလျှင်
အကျင့်ယုတ်သူကို အကျင့်ဆိုးဖြင့်အနိုင်ယူလျှင်
နုမြောစေးနဲသူကို တွန့်တိုခြင်းဖြင့်အနိုင်ယူလျှင်
လိမ်ညာပြောဆိုသူကို မုသားစကားဖြင့် အနိုင်ယူလျှင်
နိုင်သူမှာလည်းရန်များရှုံးသူမှာလည်းကြေကွဲပြီးနှစ်ဦးစလုံး
အကုသိုလ်ဖြင့် ဇာတ်သိမ်းကြရပေမည်။

ယခုဖြစ်ရပ်၌ သူဌေးကြီးသည် သူခိုးကြီးအပေါ် နိဗ္ဗာန်ရမည် စစ်မှန်သောအနိုင်ယူနည်းဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူခိုးကြီးက အမျက်ဒေါသဖြင့် ပြစ်မှားဖျက်ဆီးသည်ကို သူသည် မေတ္တာဖြင့်အနိုင် ယူခဲ့သည်။ သူခိုးကြီးက အကျင့်ယုတ်လာသည်ကို သူသည်အကျင့်

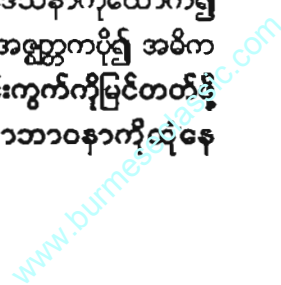
ကောင်းဖြင့်အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ထို စစ်မှန်သောအနိုင်ယူနည်းဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့သောကြောင့် နိုင်သူသူဌေးကြီးလည်း စမ်းသာ၊ ရှုံးသူ သူခိုး ကြီးလည်း သတိသံဝေဂရပြီး ကုသိုလ်တရားများ တိုးပွားခဲ့ရလေသည်။

ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းရင်း

သောတာပန်တည်ဖို့ အင်္ဂါလေးချက်လိုအပ်၏။ ယင်းတို့ကားပညာ ချီလူတော်ကောင်းကို ဖိုဝဲဆည်းကပ်ခြင်း၊ ထိုသူတော်ကောင်း ဟော သောတရားကိုနာကြားခြင်း၊ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်း၊ ဆရာနှင့် လျော်စွာကျင့်သုံးခြင်းတို့ပင်ဖြစ်၏။ ထိုလေးချက်တွင် ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်းဟူသော အချက်တစ်ချက် ဝါရှိ၏။

ထိုအချက်သည် လောကီကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့အချက်ရော၊ လောကုတ္တရာ မဂ်ကုသိုလ်၊ ဖိုလ်ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့အတွက်ပါ အရေးကြီးသောအချက်ပင် ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓကအင်္ဂုတ္တို(ရ်)ပါဠိတော်တွင် ကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း၏အနီးဆုံး အကြောင်းသည် ယောနိသောမနသီကာရ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း၏ အနီးဆုံးအကြောင်းသည် အယောနိသောမနသီကာရဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားထား၏။

နားရင်းအောင်ရေးရလျှင် အကောင်းမြင်ဝါဒရှိသူသည် ကုသိုလ် နည်း အမြဲတမ်းဖြစ်၍ မကောင်းမြင်ဝါဒရှိသူသည် အကုသိုလ်ချည်း အမြဲတမ်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤဒေသနာကိုထောက်၍ ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့ အကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့တွင် ဗဟိဒ္ဓထက် အဇ္ဈတ္တကပို၍ အဓိက ဘျေကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ သို့သော် ကောင်းကွက်ကိုမြင်တတ်၍ သူ့အလိုလိုအလကားရသည်မဟုတ်၊ မေတ္တာဘာဝနာကို သို့နေ အောင်ပွားများသူသာရသည်။

စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ၌ မေတ္တာ၏ဌာန်လေးချက်ကို ဤသို့ ဖွင့်ပြထား၏။

ဟိတာကာရ ပဝတ္တိလက္ခဏာ မေတ္တာ
ဟိတူပ သံဟာရ ရသာ၊ အာဇာတ ဝိနယရသာဝါ
သောမ္မကာဝ ပစ္စုပဋ္ဌာနာ၊ သတ္တာနံ မနာပ ပဘာဝ
ဒဿန ပဒဋ္ဌာနာ

မေတ္တာသည် သတ္တဝါတို့၏အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ဆောင်
သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ ဤကား
မေတ္တာ၏ လက္ခဏာ-မေတ္တာသည် သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို
ကပ်၍ ဆောင်ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ တစ်နည်း- မေတ္တာသည် ရန်ငြိုး
အာဇာတကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းကိစ္စရှိ၏။

ဤကား မေတ္တာ၏လုပ်ဆောင်ချက်ကိစ္စ။ မေတ္တာသည် အေးမြ
ငြိမ်းချမ်းသော စိတ်သဘောလျှင် ဉာဏ်အား ရှေးရှုထင်လာတတ်သော
အခြင်းအရာရှိ၏။ ဤကားမေတ္တာ၏ ပစ္စုပဋ္ဌာန်။ မေတ္တာသည် သူ
တစ်ပါး၏ နှစ်သက်ဖွယ်သောဂုဏ်ကိုသာ ရှုမြင်တတ်သော ယောနိ
သောမနသီကာရလျှင် နီးစွာသော အကြောင်းရှိ၏။ ဤကားမေတ္တာ၏
ပဒဋ္ဌာန်။

ဤ၌ မေတ္တာ၏ဌာန် လေးချက်တွင် ယောနိသော မနသီကာရ
ဟူသော အင်္ဂါတစ်ချက် ပါနေသည်ကို အထူးသတိပြုသင့်ပါသည်။
နောက်ချေးပုံကြီးကို တွေ့တာချင်းတူသော်လည်း အကောင်းမြင်ဝါဒရှိ
သူက ကုသိုလ်ဖြစ်၍ မကောင်းမြင်ဝါဒရှိသူက အကုသိုလ်ဖြစ်ရပုံ
သာဓကကို ထင်ရှားအောင်ထုတ်ပြအံ့။

ကျောက်ဆည်မှ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီး ထင်ရှားစဉ်အခါက
ပင်ဖြစ်၏။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဆရာ
တော်ကြီးကို နေ့စဉ် လူအုပ်ကြီးရာထောင်ချီ၍ လာရောက်ဖူးမြော်

နေချိန်ပင်ဖြစ်၏။ တစ်ခါတွင် မိသားတစ်စုသည် နွားလှည်းကြီးဖြင့်
သာရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။ ပြန်သောအခါ သူတို့နွားများ ယိုချခဲ့သော
နွားချေးများကို ကျုံးပစ်ချိန် မရခဲ့ပေ။

မကောင်းမြင်ဝါဒရှိသော ကပ္ပိယတစ်ယောက်က ထိုနွားချေးပုံကြီး
တို့ မြင်လိုက်သောအခါ-

“အလကားလူတွေ၊ ဆရာတော်ကြီးကိုတော့ လာဖူးချင်ကြတယ်။
သူတို့နွားတွေက ယိုချတဲ့မစင်တွေကိုတော့ မသိမ်းချင်ကြဘူး”

ဟု မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်သည်။ ထိုအခါ အကောင်းမြင်ဝါဒ
ရှိသော ဆရာတော်ကြီးက ထိုအသံကိုကြားသွားသောအခါ ယခုလို
ချက်ချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ-ဒကာကြီးနယ်၊ အဲဒါ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ မစင်ပုံကို သူတို့ကျုံးပစ်ရင် သူတို့ ကုသိုလ်ရမယ်။
တိုယ်ကျုံးတော့ ကိုယ်ကုသိုလ်ရမယ်။ ကိုယ်ကုသိုလ်ရအောင် ထားပစ်
ခဲ့တာလို့မှတ်ပြီး သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်စမ်းပါ။ ဖယ်ပါ။ ဖယ်ပါ။
ဒကာကြီးမကျုံးချင်ရင် ဘုန်းကြီးကျုံးလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဆရာတော်က နောက်ချေးပုံနားသို့ ကြွလာရာ
ထိုအခါမှ ကပ္ပိယမှာ သူ၏ မကောင်းမြင်ဝါဒကို သတိထားမိသွားကာ
အညံ့တော်မှားပါတယ်ဘုရား’ ဟုလျှောက်ပြီး နွားချေးပုံကို ချက်ချင်း
ထကျုံးလိုက်လေတော့သည်။ ကိုယ့်နွားကယိုချတဲ့ နွားချေးကိုတောင်
ကျုံးမသွားဘူးဟု နှလုံးသွင်းခြင်းသည် မကောင်းမြင်ဝါဒဖြစ်သည်။
အယောနိသောမနသီကာရဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် နွားချေးပုံကို မြင်ရသောကာလမှာ အကုသိုလ် ဖြစ်ရ
သည်။ နွားချေးပုံကို ငါကျုံးခွင့်ရတော့ ငါပဲကုသိုလ်ရမှာပါလားဟု
နှလုံးသွင်းခြင်းသည် အကောင်းမြင်ဝါဒဖြစ်သည်။ ယောနိသောမန
သီကာရဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နွားချေးပုံကိုမြင်ရသော ဆရာတော်မှာ

ကုသိုလ်ဖြစ်ရသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်ခန့်ကပင်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က စာရေးသူမှာ ရွှေပြည်သာတွင် စာသင်တိုက်တည်ထောင်ခါစဖြစ်သည်။ (၂၈)နှစ်ရှစ်ဝါသာ ရသေ့သည်။ တစ်ခါတွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်အတွင်းရှိဆည်ကြီးရွာသို့ ဝတ်ဆောက်တည်ကြွသည်။ ဝတ်ဆောက်တည်ခြင်းဟူသည် ရဟန်းများဆင့်ရောက်သော အာပတ်ခုနစ်မျိုးအနက်ဒုတိယအကြီးဆုံး အာပတ်ကိုပြေပျောက်အောင် ပိနည်းနှင့်အညီကုစားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ပြည်လုံးမှကြွလာသော ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးများမှာ အပါးတစ်ရာနီးပါးခန့်ရှိသည်။ နေ့စဉ် အခက်အခဲတွေ့ရသည်မှာ ကုဋီ(အိမ်သာ)သုံးရေ မပြည့်စုံခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကိုရင်၊ ကျောင်းသားတို့မှာလည်း ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်သောကြောင့် သတိရသည့်အခါ ရေခပ်ထည့်ဖော်ရသော်လည်း သတိမရသည့်အခါ ရေခပ်ထည့်ဖော် မရပေ။

သန့်သက်ရေ မရှိသောအိုးကို မြင်ရတာချင်း တူသော်လည်း မကောင်းမြင်ဝါဒရှိသော ဘုန်းကြီးအချို့မှာ ကုဋီရေတောင် ပြည့်ရအောင် လုပ်မပေးကြဘူးဟု အပြစ်မြင်ကာ အကုသိုလ်ဖြစ်ကြသည်။ စာရေးသူကား ထိုကဲ့သို့ မမြင်။ ငါကုသိုလ်ရဖို့ အခွင့်အရေး ကြုံလာတာပဲဟု သဘောပိုက်ပြီး ရက်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကုဋီရေများကို ခပ်ထည့်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရက်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကုသိုလ်ချည်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သူတစ်ပါးမလုပ်ချင်သော ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ကိုလုပ်သူများသည် သူတစ်ပါးမရနိုင်သော ကောင်းကျိုးများကို ရသည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးမရသောဘဝအောင်မြင်မှုအချို့ကို စာရေးသူရသည်မှာ သူတစ်ပါးမလုပ်ချင်သော ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်များကို ပြုလုပ်ခဲ့သောကြောင့်ဟု ယုံကြည်နေပါသည်။

ချိုမာလွင်နဲ့ ဝေမာလွင်

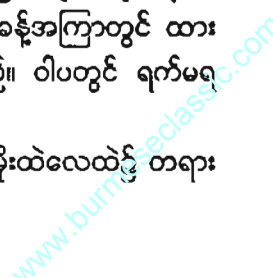
သူတို့သည် ညီအစ်မမဟုတ်ပါ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိပင်မသိကြပါ။ ချိုမာလွင်က တနင်္သာရီတိုင်း ထားဝယ်မြို့တွင် နေထိုင်ပြီး ဝေမာလွင်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယောက်မြို့တွင်နေထိုင်ပေသည်။ အသက်အားဖြင့်လည်း ထက်ဝက်ခန့်ကွာပေသည်။ ချိုမာလွင်က အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး ဝေမာလွင်က နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်သာရှိပေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးတွင် တူတာဆို၍ စာရေးသူဟောသောတရားကို နာဖူးတာတစ်ခုသာရှိသည်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုကား မြန်မာပြည်မှာနေသောချိုမာလွင်က စာရေးသူ၏တရားကို အသက်လေးဆယ်နားရောက်မှနာဖူးပြီး အမေရိကန်မှာနေသော ဝေမာလွင်က အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မှာပင် အင်တာနက်မှတစ်ဆင့် နာရခြင်းဖြစ်သည်။

ချိုမာလွင်ကို ၂၀၀၃ ခုနှစ်ခန့်က စတင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ချိုမာလွင်သည် ငွေရာဖို့တစ်ခုအတွက် လူလာဖြစ်ခြင်းဟု ခံယူထားသူဖြစ်သည်။ ကော့သောင်းမြို့သို့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့်လာရင်း ကော့သောင်းမြို့မှ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအမျိုးသားသည် စာရေးသူ၏တရားပွဲများကို ကော့သောင်းတွင် ကမကထပြု၍ ကျင်းပခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသားနှင့်ပတ်သက်ပြီး စာရေးသူကျောင်းသို့ ချိုမာလွင်ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ဖို့ရန်ပင်မလွယ်ပေ။ ထိုမှ နောက်လေးနှစ်ကျော်ခန့်အကြာတွင် ထားဝယ်မြို့သို့ စာရေးသူ တရားပွဲကြွရောက်ရသည်။ ဝါပတွင် ရက်မရသဖြင့် ဝါဆိုလမှာပင် ဝါပန်ပြီးကြွခဲ့ရသည်။

ထားဝယ်မြို့ ဘုရားကြီးဝင်းအတွင်းမှာပင် မိုးထဲလေထဲ၌ တရား

ပွဲကြီး သုံးညအောင်မြင်စွာ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ မွှားရုံကြီးအတွင်းနှင့် ဘုရားတန်ဆောင်၊ နတ်လမ်းများတွင် တရားနာပရိသတ်များ အပြည့် အကျပ် နာယူခဲ့ကြသည်။ တရားပွဲဒုတိယရက်ညနေမှာပင်ထားဝယ်သူ ချိုမာလွင်တစ်ယောက် စာရေးသူထံ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာတော် တပည့်တော်ကို မှတ်မိပါသလား”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ ကော့သောင်းမှာတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ချိုမာလွင် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ အခုသံဝေဂဉာဏ်တွေ့ သွားလို့ ငွေတင်မကဘူး၊ ကုသိုလ်တရားတွေပါ ရှာမှီးနေပါပြီဘုရား”

“ဘယ်လိုအတွေ့အကြုံကြောင့် သံဝေဂဉာဏ်တွေ့ရသွားတာလဲ”

“အမျိုးသားနဲ့ လက်ထပ်စဉ်က သူ့ရောတပည့်တော်ရော အသက် သုံးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိကြသေးတာဆိုတော့ သေခြင်းတရားနဲ့ အဝေးကြီး လို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်ဘုရား။ အနောက်တိုင်း စကားပုံအရ အသက်လေး ဆယ်ကျော်မှ လူ့ဘဝစတယ်ဆိုတာမမှန်ပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော် အမျိုးသားဟာ အသက်သုံးဆယ်ငါးမှာပဲ ဆုံးပါးသွားပါတယ်”

“ကိုယ့်အမျိုးသားဆုံးတာကို လက်တွေ့ကြုံရတော့မှပဲ ကွေးသော လက် မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက် မကွေးခင် သေခြင်းတရားဟာ ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့တရားကို လက်ခံမိတော့တာပါ။ ဆရာတော် ရဲ့ တရားခွေတွေနာရ၊ စာအုပ်တွေကိုဖတ်ရစေတဲ့ အသိဉာဏ်တွေဟာ ပိုပြီးတော့ ရင့်ကျက်လာပါတယ်။ လူမှုရေးအလုပ်၊ စီးပွားရေးအလုပ် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြီးတယ်လို့မရှိဘူး။ သေတဲ့အထိ လုပ်ကြရတာ”

“ဒါကြောင့် လူမှုရေးအလုပ်တွေ၊ စီးပွားရေးအလုပ်တွေပြီး ကုသိုလ်ရေးကိုလုပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးအလုပ်တွေကြားထဲကပဲ ကုသိုလ်ရေးကို ရသ လောက် လုပ်ယူရတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့တရားခွေထဲက အဆုံးအ

ကြောင့်လည်း တပည့်တော်မဟာ စီးပွားရေးအလုပ်တွေကြားထဲက ကုသိုလ်ရေးအလုပ်တွေကို လုပ်နိုင်နေပါပြီဘုရား”

ငါးမိနစ်တရား

“ပြီးတော့ ဆရာတော်ရဲ့ တရားခွေတစ်ခွေထဲက ငါးမိနစ်နဲ့ အပြီး ဟောတဲ့တရားလေးဟာလည်း တပည့်တော်ရဲ့ဘဝကို အကြီး အကျယ် ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့ပါတယ်”

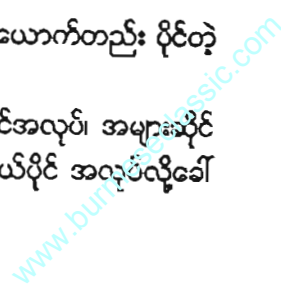
(မှတ်ချက်) ထိုတရားမှာ ရွှေပြည်သာမြို့တွင် စက်ရုံကြီးသုံးခု တည်ထားသော သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦးကို ဟောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူဌေး ကြီးသည် စီးပွားရေးတစ်ခုကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး ကုသိုလ်ရေးကို လုံးစိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ တစ်ရက်တွင် သူမိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဗာရေးသူ တို့ပင့်သွားပြီး သတိသံဝေဂရစေမည့် လိုရင်းတိုရှင်းတရားတစ်ပုဒ်ကို ဟောပေးဖို့တောင်းပန်ခဲ့သည်။

ဗာရေးသူကို အအေးတစ်ခွက်ကပ်ထားပြီး သူဌေးကြီးသည် သူ မိတ်ဆွေနှင့် စီးပွားရေးဈေးကွက်အကြောင်းတွေကိုသာ ဆက်တိုက် ပြောနေသဖြင့် ဗာရေးသူအလှည့်ကိုရောက်မလာခဲ့ပေ။ ပြန်ခါနီး သူ ဦးလာချသောအချိန်မှပင် တရားဟောခွင့်ရခဲ့သည်။ ငါးမိနစ်တာ အချိန်တွင် ဗာရေးသူဟောခဲ့သောတရားမှာ-

“ဒကာကြီး ဘုံဆိုင်အလုပ်တွေချည်း လုပ်မနေပါနဲ့၊ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်တွေကိုလည်း တွဲလုပ်ပါ”

“ဒီစက်ရုံတွေအားလုံးဟာ တပည့်တော်တစ်ယောက်တည်း ပိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေပါဘုရား”

“ဒကာကြီး၊ စီးပွားရေးအလုပ်မှန်သမျှ ဘုံဆိုင်အလုပ်၊ အများဆိုင် အလုပ်ချည်းပါ။ ကုသိုလ်ရေးအလုပ်ကိုသာ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်လို့ခေါ်

ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လှူပြီးတဲ့ကုသိုလ်မှန်သမျှ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သွားပြီး မလှူရသေးတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းမှန်သမျှကို ဘုံဆိုင်ပစ္စည်းလို့မှတ်ပါ။ ဒကာကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းအားလုံးဟာ မိသားစုပိုင် ဘုံဆိုင်ပစ္စည်းချည်းပါ။ ဒါကြောင့် မိသားစုဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံးစုပေါင်းပြီး သုံးစွဲနေကြတာပါ”

“ဒကာကြီး သေဆုံးသွားပြီဆိုတာနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးဟာ ဒကာကြီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ပါဘူး။ ကျန်တဲ့မိသားစုနဲ့သာ ဆိုင်ပါတော့တယ်။ ဒီအချိန်ကျမှ ဘုံဆိုင်ပစ္စည်းဆိုတာ ပိုသေချာသွားပါတယ်။ ဘုံဆိုင် ပစ္စည်းမှန်သမျှ မိမိကလည်း ပစ္စည်းကို စွန့်ရပါတယ်။ ရုတ်တရက်သေရတာမျိုးပေါ့။ ပစ္စည်းကလည်း မိမိကို စွန့်ပါတယ်။ မီး၊ ရေ၊ မင်း၊ ခိုးသူ၊ အမွေခံဆိုးကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားရတာမျိုးပါ”

“၂၀၀၈ ခုနှစ်က ကမာရွတ်မှာ ဓားပြမှုဖြစ်သွားတယ်။ အိမ်ရှင်သူဌေးလင်မယားရော၊ သားသမီးတွေရော၊ အစေခံမလေးပါ၊ စုစုပေါင်း ငါးဦးအသတ်ခံရတယ်။ ခေါင်းကို သေနတ်နဲ့ချည်း အပစ်ခံရတာ။ ဓားပြတိုက်မှုကတော့ တိုးတက်လာတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒီအိမ်ရှင်တွေဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်အနည်းငယ်က တိုက်တစ်လုံးပါတဲ့ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုကို ရောင်းခဲ့တယ်။

သိန်းပေါင်းတစ်သောင်းလေးထောင်နဲ့တဲ့။ အဲဒီထဲက သိန်းပေါင်းလေးထောင်ကို အကုန်ယူလာခဲ့တယ်။ အခု ဓားပြအတိုက်ခံရတော့ အဲဒီသိန်းပေါင်းလေးထောင် အကုန်ပါသွားတယ်။ ရတနာပစ္စည်းတွေလည်းကုန်တာပဲ။ သူတို့ဟာ ဒီသိန်းပေါင်းလေးထောင်ထဲက သိန်းပေါင်းလေးဆယ်လောက်များ လှူထားရင်သူတို့အတွက် သံသရာမှာပါသွားမှာပါ။ အခုတော့သံသရာကိုတစ်ပြားမှ ပါမသွားတော့ဘူး”

“ရွှေမန်းတင်မောင်နဲ့ တွဲကခဲ့တဲ့ အောင်သန်းတင်ဆိုတဲ့ မင်းသမီး

ကြီးဟာ အရွယ်ကလည်းတင်၊ ပညာကလည်း ကောင်းတဲ့အတွက် ဝင်းဗိုလ်၊ ဆန်းဝင်းတို့လက်ထက်ထိ တွဲပြီးကတုန်းပဲ။ သူဟာ ရသမျှ ဆွေတွေကို ရွှေတိုရွှေစလုပ်ပြီး မူးတစ်ဦးနဲ့ သေချာစုထားတယ်။ ရွှေတွေစုဖို့က အဓိက၊ ကုသိုလ်လုပ်ဖို့က သာမညလို့ သဘောထားခဲ့တာပေါ့။ ဘစ်ရက်တော့ ရွှေမန်းသဘင်ဇာတ်စင်ကြီး မီးလောင်လိုက်တာ အောင်သန်းတင် မစားရက်၊ မဝတ်ရက်၊ မလှူရက် စုထားတဲ့ရွှေတွေဟာ မီးထဲပါသွားတယ်။ နဲနဲမှကို ပြန်ရှာလို့မရတော့ဘူး”

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး မင်းသမီးကြီး အောင်သန်းတင်ဟာ ရသမျှကို ဘျူဖို့အဓိကထားတော့တယ်။ ဒါကတော့ ပစ္စည်းက ကိုယ့်ကိုစွန့်သွားတဲ့သဘောပေါ့။ ဒီနေ့အတွက် ဒကာကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအစစ်ဟာ ဆရာတော်ကို အခုကပ်လှူခဲ့တဲ့ ငါးရာတန်အအေးတစ်ခွက်ပဲ။ ဒီငါးရာတန်ကုသိုလ်ဟာ ဒကာကြီး ကိုယ်ပိုင်အစစ်ပဲ။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီငါးရာတန်ကုသိုလ်ကို မီးလောင်လို့မရဘူး။

“ရေမျောလို့ မရဘူး။ မင်းကသိမ်းလို့ မရဘူး။ သူ့ခိုးက ခိုးယူဖို့ မရဘူး။ သားဆိုးသမီးဆိုးက ဖျက်ဆီးလို့ မရဘူး။ မိမိသေရင်လည်း သံသရာတစ်လျှောက် နောက်ကလိုက်ပြီး ကောင်းကျိုးတွေ ပေးပါဆိုမယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ဒေသနာအရ ဥစ္စာက လေးမျိုးရှိပါတယ်။ ဆွ၊ ပြောင်းလို့ မရနိုင်တဲ့ တိုက်တာခြံမြေ စတာတွေကို ထာဝရဥစ္စာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ရွှေငွေစတဲ့ ရွှေပြောင်းလို့ရတဲ့ ဥစ္စာကိုတော့ ဖော်မဥစ္စာလို့ခေါ်ပါတယ်။

“ပန်းရံ၊ လက်သမား၊ စာရေးစတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အတတ်ပညာမှန်သမျှကိုတော့ အင်္ဂုဏ်မဥစ္စာလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဆိုတဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေကိုတော့ အနုဂါမိကဥစ္စာလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာနဲ့ သားတွေ၊ မယားတွေရှိနေသော ဥစ္စာ သုံးမျိုးကိုလည်း ရှာရပါမယ်။ နောက်ဘဝ နောက်ခန္ဓာနဲ့

အနာဂတ်သံသရာ ရှိနေသေးတဲ့အတွက် ကုသိုလ်ဥစ္စာကိုလည်း ရှာရပါမယ်”

ချိုမာလွင်ပြောသော ငါးမိနစ်တရားဆိုသည်မှာ ဖော်ပြပါတရားလေးပင်ဖြစ်၏။ နောက်တွင် ထိုသူဌေးကြီးသည် ကုသိုလ်တရားကိုလည်း စိတ်ဝင်တစားလုပ်လာကြောင်း သိရပေသည်။ နောက်နေ့မနက် အရှင်ဆွမ်းစားပင်ရန် လျှောက်ထားပြီး ချိုမာလွင် ပြန်သွားသည်။ စာရေးသူအပါအဝင် သံဃာ့အဖွဲ့ဝင်များ ပင့်ထားပြီး သင်္ကန်းအကောင်းစား ခုနစ်စုံကပ်လျှာဖြစ်ကြောင်းလည်း အထူးလျှောက်ထားသွားသည်။

ထားဝယ်မြို့က လေဆင်နာမောင်း

နောက်တစ်နေ့မနက် အာရုံဆွမ်းစားကြွရန် သင်္ကန်းရုံပြီး ကားပေါ်အတက်မှာပင် မိုးနှင့်အတူ လေပြင်းပါကျရောက်လာသဖြင့် ကားဆရာက အန္တရာယ်ရှိနိုင်သဖြင့် ခဏနေမှကြွရန် လျှောက်ထားပြီး ကားပေါ်မှာပင် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ထိုင်နေလိုက်သည်။ နာရီဝက်နီးနီးကြားမှ လေငြိမ်သွားသဖြင့် ကားကို ကျောင်းထဲမှ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ချိုမာလွင်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် စိတ်မကောင်းစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရတော့သည်။ ချိုမာလွင်တို့၏ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်အမိုးသည် လေဆင်နာမောင်းဒဏ်ကြောင့် တစ်ခြမ်းမှာ ပွင့်ထွက်သွားသည်။ အထက်ထပ် အောက်ထပ်နှစ်ခုလုံး ရေတွေစိုရွဲနေသည်။ ကြွလာသော ရဟန်းခုနစ်ပါးမှာလည်း ထိုင်စရာနေရာ မရှိသဖြင့် မိုးတိုးမတ်တပ်ဖြစ်နေသည်။

မဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသော ချိုမာလွင်၏မျက်နှာက ခဏကြာလျှင် ခနဲပွဲချပြီး ငိုတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနေသည်။ စာရေးသူ ကူညီပေးဖြစ်တော့မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် စိတ်ချမ်းသာပြီး ကုသိုလ်ဖြစ်ရမည်ပွဲက

စိတ်ဆင်းရဲပြီး အကုသိုလ်ပွဲဖြစ်ရမည်ပွဲ ဖြစ်အံ့အားပေလိမ့်မည်။

“ချိုမာလွင် မင့်နဲ့- ကုသိုလ်ပြုတဲ့ပွဲမှာ အကုသိုလ်မေ့ ဘိမဇဇာ ဆေချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အစိုးမရတာ ဒီရာသီဥတုကိုဘယ်လို ဆုပ်ပြီး အစိုးရနိုင်မှာလဲ။ နာကြားရှုပွားထားတဲ့ ဝိပဿနာတရားဆိုတာ သောက(ဒေါသ) ဖြစ်စရာနေရာမှာ သောက(ဒေါသ)မဖြစ်အောင်လောဘဖြစ်စရာနေရာမှာလောဘမဖြစ် အောင်အသုံးချတတ်မှ နာကြားရကျိုး၊ ရှုပွားရကျိုးနပ်မှာပေါ့”

“လောလောဆယ် အထက်ထပ်၊ အောက်ထပ် ရေတွေရွဲနေတာ ဘယ်နေရာမှာ ဆွမ်းကပ်ရမုန်းမသိအောင်ဖြစ်နေတယ် ဘုရား”

“မပူပါနဲ့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကပ်မရရင် စားပွဲအမြင့်မှာ ထိုင်ခုံအမြင့်နဲ့ ကပ်မှာပေါ့။ ဟိုမှာထိုင်ခုံခုနစ်လုံးတွေ့တယ်။ ရေတွေခြောက်သွားအောင်အဝတ်နဲ့သုတ်ပါ။ ပြီးတော့စားပွဲအမြင့်တစ်လုံး ဒီထောင့်မှာချပါ။ ဒီနေရာကမိုးလုံတယ်”

စာရေးသူ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် အခက်အခဲကြားမှာပင် ဆွမ်းကပ်ပွဲမှာ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မိုးလည်းတိတ်သွားသဖြင့် ဘေးအိမ်မှ တရားနာပရိသတ်များပင် ရောက်လာသဖြင့် ဆွမ်းကျွေးပွဲမှာလည်း ပြန်လည်အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသဖြင့် ချိုမာလွင်၏မျက်နှာလေး ပြန်လည်ကြည်လင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စိတ်တွင်းတရားပွဲကား စလေပြီ။ စိတ်ဆင်းရဲသည့်ဘက်ရောက်နေသာသူအား (၁၅)မိနစ်အတွင်း စိတ်ချမ်းသာသည့်ဘက်ရောက်အောင် ဟောပြောရသည့်အလုပ်ကား ခဲယဉ်းသောအလုပ်တစ်ခုသာဖြစ်ပါ၏။

“ချိုမာလွင်၊ ပုထုဇဉ်တွေ့ရဲ့သဘာဝက- စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ကုသိုလ် ဖြစ်စရာက ဆယ်ခုရှိတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်စရာက တစ်ခုရှိတယ်ဆိုရင်တောင် စိတ်ချမ်းသာစရာဆယ်ခုကို မလွှေးဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတစ်ခုကိုပဲတွေးပြီး အမြဲတမ်း စိတ်ဆင်းရဲနေ

တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရောဂါများတဲ့သူ၊ အသက်တိုတဲ့သူ အပါယ်ကျတဲ့သူတွေက များနေတာပေါ့။

“စိတ်ဆင်းရဲရင် ကိုယ်ဆင်းရဲတာပဲ။ ကိုယ်ဆင်းရဲရင် ရောဂါများ ပြီး အသက်တိုတာပဲ။ စိတ်ချမ်းသာရင် ကိုယ်ချမ်းသာတယ်။ ကိုယ်ချမ်းသာရင် ရောဂါကင်းပြီး အသက်ရှည်တာပဲ။ ကမ္ဘာ့ဘိုးသက်ရှည်၊ ဘွားသက်ရှည်ကြီးတွေရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းကို လေ့လာကြည့်တဲ့အခါ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေခြင်းဟာ အသက်ရှည်ခြင်းရဲ့အဓိကအကြောင်း ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

“သက်တော် (၁၀၂) နှစ်နေသွားရတဲ့ စစ်ကိုင်းရွှေဟင်္သာတောင် ဆရာတော်ကြီးက အသက်ရှည်အောင်နေနည်း ခဏခဏမေးမြန်း လွန်းလို့ ‘နည်းနည်းစား များများလျှောက်၊ ခေါင်းကြည့်အောင်ထား ဆိုပြီး သက်ရှည်ကျန်းမာခြင်းရဲ့ အဓိကအချက်သုံးချက်ကို ဟောပြော ထားတယ်။ ခေါင်းကြည့်အောင်ထားဆိုတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကုသိုလ်ဖြစ်စရာကိုသာတွေးပါ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ ကို မတွေးပါနဲ့လို့ ပြောလိုရင်းပါပဲ။

“ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ချိုမာလွင်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်စရာက တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ကုသိုလ် ဖြစ်စရာကတော့ အများကြီးရှိနေပါတယ်”

မြန်မာဖြစ်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းသာစရာများ

ထိုစကားအရောက်တွင် ချိုမာလွင်ရော၊ ပရိသတ်များပါ စာရေး သူကိုတပြိုင်နက် တအံ့တဩမော့ကြည့်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူက တရားကိုပြန်ဆက်လိုက်သည်။

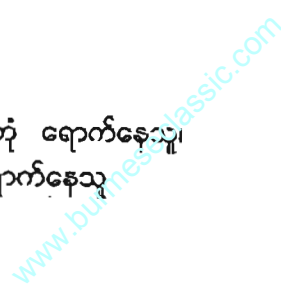
“စိတ်ဆင်းရဲစရာ အကုသိုလ်ဖြစ်စရာကတော့ မုန်တိုင်းကြောင့်

အိမ်အမိုးတစ်ခြမ်း လန်သွားတာပါပဲ။ ဒါကလည်း နောက်နှေ့ပြင်လိုက် ရင် ပြီးသွားမှာပါပဲ။ အခု ချိုမာလွင်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ကုသိုလ်ဖြစ် စရာတွေကို ပြောပါတော့မယ်။ ပထမဆုံး စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ဘုသိုလ်ဖြစ်စရာကတော့ လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်ရတာပါပဲ။ ဒီလူ့ဘဝ အစဉ်ပဲ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ သမထဘာဝနာကုသိုလ်၊ ဒီပဿနာ ဘာဝနာကုသိုလ် ၊ မဂ်ကုသိုလ်၊ ဖိုလ်ကုသိုလ် ဆိုတဲ့ ဘုသိုလ်ခြောက်မျိုးလုံးကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် အရယူနိုင်တာပါ။ ဘခြားဘယ်ဘုံမှ ဒီကုသိုလ်တွေကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် အရယူ နိုင်ပါဘူး။

“ဒုတိယဝမ်းသာစရာ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်စရာကတော့ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးက တွတ်ပြီး မြန်မာပြည်မှာ လူလာဖြစ်ရတာပါပဲ။ မရောက်သင့်တဲ့ အရပ် ရှစ်ပါးကို ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးလို့ခေါ်တယ်။ မဖြစ်သင့်တဲ့ဘဝမျိုးမှာ ဖြစ်ရတာ ကိုလည်း ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲမှာပဲ ထည့်ထားပါတယ်။ လင်္ကာလေး စ ချွတ်ပြမယ်- ဘုရားပွင့်ရာ၊ ပယ်သုံးရွာနှင့်၊ ဒီဃာယုနတ်၊ ရောက်လတ်ပစ္စန်၊ မိစ္ဆာဉာဏ်ရှိ၊ ဉာဏ်မရှိသား၊ ဉာဏ်ရှိငြားလည်း၊ ဘုရားမဖြစ်၊ ကျန်းဂန်လှစ်သည်၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး သရုပ်တည်း- တဲ့။

အဓိပ္ပါယ်က မရောက်သင့်တဲ့ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးဆိုတာဘုရားပွင့်သော ဘာလဖြစ်သော်လည်း

- (၁) ငရဲဘုံ ရောက်နေသူ
- (၂) တိရစ္ဆာန်ဘုံ ရောက်နေသူ
- (၃) ပြိတ္တာဘုံ ရောက်နေသူ
- (၄) ရုပ်သာရီသော အသညသတ်ဗြဟ္မာ့ဘုံ ရောက်နေသူ၊ နာမ်သာရီသော အရူပဗြဟ္မာ့ဘုံ ရောက်နေသူ

- (၅) ရတနာသုံးပါးမရှိသော နိုင်ငံသို့ ရောက်နေသူ
 - (၆) အယူမှားသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘဝသို့ ရောက်နေသူ
 - (၇) ဉာဏ်မပါသော ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေသူ
 - (၈) ဉာဏ်ရှိသော်လည်း ဘုရားမပွင့်သောအခါ၌လူဖြစ်သူ
- ဒီရစ်မျိုးကို ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကစာ စုံဖတ်တယ်။ နိုင်ငံတကာဝတ္ထုဘာသာပြန်တွေကိုလည်း အများကြီးဖတ်တယ်။ အဲဒီလိုဖတ်တဲ့အခါ ဘာသွားတွေ့သလဲဆိုတော့ အမေရိကန်တို့ အင်္ဂလန်တို့လို အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ပြိတ္တာဘဝရောက်သွားသူတွေဟာ လွတ်လမ်းကျွတ်လမ်း မရှိတော့တာကို သွားတွေ့ရတာပဲ။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာက ပြိတ္တာဘဝရောက်နေသူကို ကျွတ်အောင်လွတ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့အတွက်ပဲ။ အခု လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြောပြပါဦးမယ်။ ၂၀၀၈ခုနှစ်၊ မေလလောက်က အမေရိကန်နိုင်ငံ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့မှာနေတဲ့ မြန်မာမိသားစုတစ်စုက ဘုန်းကြီးဆီ စာတစ်စောင်နဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနဲ့ လိုက်တယ်။

“ဓာတ်ပုံကတော့ သူတို့ဝယ်လိုက်တဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်ပုံပါပဲ။ စာထဲမှာ ဘာရေးထားလဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ ဈေးသက်သာတဲ့အတွက် အဲဒီတိုက်ကို ဝယ်လိုက်ကြတာတဲ့။ တိုက်ဝယ်ပြီး နေကြည့်တဲ့အခါကုန်အိတ်တိုက်ဟာ ဘာကြောင့် ဈေးသက်သာတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ဒီတိုက်ကို စတင်ဆောက်ခဲ့တဲ့ မိသားစုသုံးယောက်ဟာသေပြီး မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေကြတယ်။

“နှစ်ကလည်း တော်တော်ကြီးကို ကြာနေပြီ။ ပုထုဇဉ်တွေဆိုတာ ကိုယ်နေတဲ့နေရာ၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို သိပ်စွဲလမ်းတယ်။ ဒီလင်မယားဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူလို့ထင်နေကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အရင်အတိုင်း အလုပ်သွားချိန်သွားကြတယ်။ အလုပ်ပြန်ချိန် ပြန်လာ

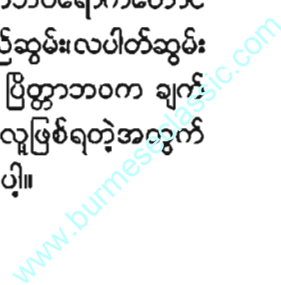
ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဆယ်နှစ်အရွယ်လောက် ရှိတဲ့သားလေးကလည်း သူတို့လိုပဲ။ ကျောင်းသွားချိန်သွားတယ်။ ပြန်လာချိန်ပြန်လာတယ်။ ခြောက်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ဦး လုပ်နေကျအလုပ်ကို သူ့ဘဝကအတိုင်း လုပ်နေကြတာပဲ။

“ဒီတိုက်ကို ဝယ်လိုက်တဲ့ မြန်မာမိသားစုမှာလည်း ဆယ်နှစ်အရွယ် သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီကလေးက အမေရိကန်မှာပဲ နားတာဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စကားကတော့ မွတ်နေတာပေါ့။ ကလေးတစ်ယောက်တွေ့တဲ့အခါ အပြင်မှာလူအချင်းချင်းတွေ့သလို အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေကြတာပဲတဲ့။

သာဓုမခေါ်တတ်သောပြိတ္တာများ

“ဒီမိသားစု ကျွတ်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဘုရားလို့ ဘုန်းကြီးကို မေးကြတယ်။ ဘုန်းကြီးလည်း ဘယ်လိုမှအကြံမပေးတတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဆိုရင်လည်း သူတို့ကိုယ်က ကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှပေးဝေလိုက်ရင် သာဓုခေါ်လိုက်တာနဲ့ ကျွတ်သွားမှာပါ။ အခုတော့ ဘာသာခြားတွေဖြစ်နေတော့ အမျှပေးလည်း သာဓုခေါ်ရမှန်းမသိတော့ ကျွတ်လမ်းလွတ်လမ်းဟာ မရှိသလောက်ဖြစ်သွားတာပေါ့။

“အခု ချို့မာလွင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားတဲ့ မြန်မာပြည်မှာ ဘာဖြစ်ရတော့ တစ်စုံတစ်ခုစွဲလမ်းပြီး သေလို့ပြိတ္တာဘဝရောက်တောင် ညီပူစရာမရှိပါဘူး။ သက်ပျောက်ဆွမ်း၊ ရက်လည်ဆွမ်းလပါတ်ဆွမ်းတစ်ခုခုမှာ အမျှပေးတာကို သာဓုခေါ်လိုက်တာနဲ့ ပြိတ္တာဘဝက ချက်ချင်းကျွတ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါ မြန်မာပြည်မှာ လူဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဖိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်စရာတစ်ကွက်ပေါ့။

“မြန်မာပြည်မှာ လူဖြစ်သော်လည်း ဘာသာခြားဖြစ်နေပြီ ဆိုရင် တော့ကျွတ်လွတ်ဖို့ခဲယဉ်းပြန်တာပဲ။ မအူပင်မြို့နယ်၊ လေးအိမ်စုရွာမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာရော၊ ခရစ်ယာန်ရော နှစ်မျိုးလုံးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်မှ မသန်ကြဘူး။ ဘာသာမတူပေမယ့် အားလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြတာပဲ။ ကရင်တွေဆိုတော့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ပွင့်လည်းပွင့်လင်ကြတယ်။”

“တစ်ခါတော့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အမျိုးသားတစ်ယောက် ဆုံးသွားတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအလိုဆိုရင်တော့ အိမ်မှာပြိတ္တာ ပြန်ဖြစ်နေတာပေါ့။ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေတာကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့နေရတာဆိုတော့ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ရောက်သွားပါတယ်လို့ ဘယ်လိုမှငြင်းထင်မရတော့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ရိုးသားပွင့်လင်းတဲ့ သူတို့ရွာသား ဓမ္မဆရာက သူတို့ဘာသာနည်းအတိုင်းကုသိုလ်ပြုအမျှဝေတယ်။ ဒါပေမဲ့မကျွတ်ဘူး။”

“မကျွတ်တာကို သူတို့ဓမ္မဆရာကိုယ်တိုင်သိတယ်။ ဘယ်ဘာသာနည်းနဲ့လုပ်လုပ်၊ သူတို့လူ ပြိတ္တာဘဝက ကျွတ်သွားဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ သုံးသပ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးတွေပင့်ပြီး ကုသိုလ်ပြုအမျှဝေကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွတ်သွားတယ်။ ဒီအခါ သူတို့ဓမ္မဆရာက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ စောသာထူးမကျွတ်တာလည်း အဆိုးမဆိုသာဘူးပေါ့။ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ စောသာထူးခါနဲ့ကအတူ အရက်သောက်ဖော်သောက်ဖက်တွေကိုးတဲ့”

“အဲဒီလို ရေထဲမိုးထဲအဆင့်မျိုး ရောက်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာကို အထင်မသေးအောင် သေချာလုပ်ပေးရတယ်။ တမလွန်က ပုဂ္ဂိုလ်ကျွတ်လွတ်ဖို့အတွက် လှူမယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးကိုတောင် ရွေးပင့်ရတယ်။ ကိုယ်နဲ့ဘယ်လောက်ခင်ခင်၊ ဘယ်လောက်ဆွေမျိုးတော်တော် သီလမရှိတဲ့ ဗရုတ်သုတ်ခနေတဲ့ ဘုန်းကြီးဆို မပင့်ရဘူး။”

“သီလမရှိတဲ့ဘုန်းကြီးမျိုး ပင့်ပြီးလျှင် မကျွတ်ဘူးဖြစ်နေတတ်

တယ်။ ဒါ့ကြောင့် တမလွန်ကပုဂ္ဂိုလ်ကျွတ်လွတ်ဖို့အတွက် လှူဒါန်းနည်းအင်္ဂါတွေက-

ကျွတ်လွတ်အောင် အမျှပေးနည်း အစီအစဉ်

(၁) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးပါး ပြည့်စုံတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။ လူထဲမှာလည်း ငါးပါးသီလ လုံအောင်စောင့်သူဆိုရင် အလှူခံနေရာမှာ ပါဝင်နိုင်တယ်။ ဘုန်းကြီးမရှိတဲ့နေရာဆိုရင် အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ ပေတဝတ္ထုပါဠိတော် ခလ္လာဋိယပေတဝတ္ထုမှာ ပင်လယ်ထဲ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေတဲ့ ပြိတ္တာမတစ်ယောက် အဝတ်အစားရဖို့အတွက် ငါးပါးသီလလုံတဲ့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ဆို အဝတ်တွေလှူပြီး အမျှပေးလိုက်တာ အဝတ်အစားတွေရသွားခဲ့တယ်။

(၂) အစိစိတဲ့ဆွမ်းတို့၊ သက်န်းတို့၊ ဆေးတို့ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလို အလှူပွဲမှာ ငွေတွေမလှူသင့်ဘူး။ အလှူခံမယ့်ရဟန်းမှာ ကပ္ပိယဒကာ မိမယ်ဆိုရင်တော့ လှူကောင်းပါတယ်။

(၃) ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်နှစ်နာရီမှာ အမျှပေးမယ့်အကြောင်း သေသူကိုတိတိကျကျပြောဆိုပြီး ဖိတ်ကြားရမယ်။

(၄) ဖြစ်နိုင်ရင် အလှူရှင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ တရားပေးမယ့်ဆရာတော်ကဖြစ်စေ အိမ်စောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့ကို အခုလိုမေတ္တာရပ်ခံပန်ကြားရမယ်။

“အိမ်စောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းတို့ သေဆုံးသူမောင်နီတစ်ယောက် ပေးဝေသောအမျှကို သာဓုခေါ်နိုင်ရန် ဤမြို့တွင်း၊ ဤအိမ်တွင်းသို့ လာခွင့်ပြုကြပါ။ ဤနိပ်တို့ ပေးဝေသောအမျှကို မောင်နီတစ်ယောက် သာဓုခေါ်နိုင်

အောင် ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊ သံဃာ့ဂုဏ်ကို ဦးထိပ်ထားပြီး အသင်တို့ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ကြားပေးကြပါ။ အသင်တို့ကိုယ်တိုင်အသိပေးပေးကြပါ။

“ဒီလေးချက်နဲ့ညီအောင်လုပ်ပေးရင် ပြိတ္တာဘဝက ကျွတ်လွတ်သွားမှာ အသေအချာပါ။ ချိုမာလွင်အတွက် တတ်ယဝမ်းသာစရာ အချက်ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ခွင့်ရတာပါပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ရတဲ့ အတွက် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကိုသာမက နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိ ယူနိုင်တာဟာ တွေးကြည့်လိုက်တိုင်း ဘယ်လောက်ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသလဲ။

ဘာသာခြားတို့၏ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်

“ချင်းလူမျိုး ဘွဲ့ရစေ့ဆရာတစ်ယောက်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ဝင်ရံတင်မကဘူး၊ ရဟန်းပါဝတ်လိုက်တယ်။ သူဟောတဲ့တရားတွေထဲမှာ ဘာပါလဲဆိုတော့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေရဲ့နောက်ဆုံး ပန်းတိုင် ကောင်းကင်ဘုံနန်းဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာအရ နတ်ပြည်ပါပဲတဲ့။ အစွလာမ်ဘာသာဆိုတာကလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာကို မဏ္ဍိုင်ထားပြီး ဖိုရိုအက်စတားဘာသာထဲက အချက်အလက်အနည်းငယ်နဲ့ ရောစပ်ထားတာဆိုတော့ အစွလာမ်ဘာသာဝင်တွေရဲ့ နောက်ဆုံး ပန်းတိုင်ဟာလည်း နတ်ဘုံပါပဲ။

“ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တွေရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဆိုတာ ဗြဟ္မစိတ်ဆိုတာကတော့ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒီတော့ အကျဉ်းချုပ်ပြောရင် ဗုဒ္ဓဘာသာမှတစ်ပါး ကျန်ဘာသာဝင်တွေရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဟာ နတ်ပြည်နဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည်ပါပဲ။ နိဗ္ဗာန်မပါပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကိလေသာကုန်ရာ၊ ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိ အရယူ

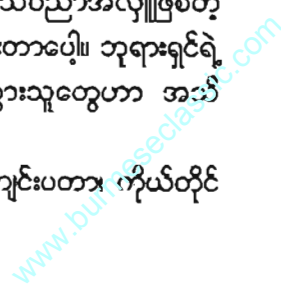
နိုင်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ရတာဟာ ချိုမာလွင်အတွက် တတ်ယမြောက်ဝမ်းသာစရာပေါ့။”

“စတုတ္ထဝမ်းသာစရာကတော့ ရဟန်းတော်ခုနစ်ပါးကို အခုလို ခံယူညီညီဖူးမြော်ကြည်ညိုခွင့်ရတာပဲ။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်မှာ ဟောထားတယ်။ သီလရှိတဲ့ရဟန်းတော်များ အိမ်ကိုကြွလာရင် ဒကာ၊ ဒကာမတွေမှာ ကောင်းကျိုးများစွာရရှိတယ်တဲ့။ တစ်အချက်ကတော့ ရဟန်းတော်တွေကိုမြင်ရရင် ကြည်ညိုတဲ့သဒ္ဓါဓာတ်တွေ ပေါ်ထွန်းလာတယ်။ ဒီသဒ္ဓါဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်ရာဘဝမှာ ရုပ်ရည်ချောမောလှပတဲ့ အကျိုးကို ရတယ်။

“ရဟန်းတော်တွေကြွလာရင် ခရီးဦးကြိုတယ်၊ နေရာထိုင်းခင်းခင်းပေးတယ်၊ ရှိခိုးဦးချတယ်၊ ဒါကိုဂါရဝ၊ နိဝါတလို့ခေါ်တယ်။ ဂါရဝ၊ နိဝါတဆိုတာ မာနကိလေသာကို အလုပ်နဲ့ပယ်သတ်တာပဲ။ ဒီအချက်ကြောင့် ချိုမာလွင်တို့ မိသားစုဟာ ဖြစ်ရာဘဝမှာ အမျိုးမြတ်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးကိုခံစားရတယ်။ ရဟန်းတော်များကြွလာရင် တတ်နိုင်သမျှ ထူးဒါန်းကြတာပဲ။ ဒီလိုလှူဒါန်းတဲ့အတွက် ဖြစ်ရာဘဝမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာပေါများချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားကို ခံစားရတာပေါ့။

“ပဉ္စမ ဝမ်းသာစရာအချက်ကတော့ ဓမ္မကထိကဆရာတော်ကို ဖင့်ပြီး တရားအလှူကိုလှူခွင့်ရတာပဲ။ ညတရားပွဲကြီးလုပ်နိုင်မှ တရားအလှူလို့ ခေါ်နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အခုလို ကိုယ့်အိမ်အတွင်းမှာ လူ့အစိတ်သုံးဆယ်နဲ့ တရားပွဲလုပ်တာဟာလည်း တရားအလှူပါပဲ။ တရားအလှူဆိုတာ အသိပညာအလှူပါပဲ။ အသိပညာအလှူဖြစ်တဲ့ အတွက် ဖြစ်ရာဘဝမှာ အသိဉာဏ်ပညာကြီးမားတာပေါ့။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါနာရုံနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားသူတွေဟာ အသိဉာဏ်ပညာလှူခဲ့သူတွေပေါ့။

“တရားစာအုပ်တွေလှူတာ၊ တရားပွဲတွေ ကျင်းပတာ ကိုယ်တိုင်

တရားဟောပေးတာတွေဟာ အသိပညာအလှူတွေပါပဲ။ ဒီအချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ ဒေသနာတစ်ခုရှိတယ်-

- အနွှဲဒေါ် ဗလဒေါ် ဟောတို၊
- ဝဏ္ဏဒေါ် ဟောတို ဝတ္ထဒေါ်၊
- ယာနဒေါ် သုခဒေါ် ဟောတို၊
- ဒီပဒေါ် ဟောတို စက္ခုဒေါ်၊
- သောစ သဗ္ဗ ဒဒေါ် ဟောတို၊
- ယောဒဒေါ် ဥပဿယံ။
- အမတ်ဒဒေါ် စ သောဟောတို၊
- ယော ဓမ္မ အနုသာသတိ။

နားလည်အောင်ပြောရရင်-

ထမင်းအဖျော်ကိုလှူတာ ခွန်အားကိုလှူရာရောက် တယ်။ အဝတ်ကိုလှူတာကအဆင်းလှူခြင်းကိုလှူရာရောက်တယ်။ စီးစရာယာဉ်ကိုလှူတာဟာချမ်းသာကိုလှူရာရောက်တယ်။ ဆီစီးကိုလှူတာက မျက်စေ့ကိုလှူရာရောက်တယ်။ ကျောင်းကိုလှူတာကတော့ အားလုံးကိုလှူရာရောက်တယ်။ အဆုံးအမ၊ အသိပညာဓမ္မကိုလှူတာကတော့ မသေရာ နိဗ္ဗာန်ကိုလှူရာရောက်တယ်တဲ့။

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဖိနာတိ- အလှူအားလုံးထဲမှာ တရားအလှူဟာ အအောင်နိုင်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးလို့ ဘာကြောင့်ပေးကြားရတာလဲဆိုရင် ဒီတရားကိုနာ ရယူဒါနပြုဖြစ်တာ၊ သီလဆောက်တည်ဖြစ်တာ၊ ဘာ ဝနာပွားများဖြစ်တာ၊ တရားနာကြားခွင့်မရရင် ဘာ ကုသိုလ်မှ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်အလှူအားလုံး ထဲမှာတရားအလှူဟာ အမြတ်ဆုံးလို့ ဟောထားတာပါ။

မတစ်လုံးကျေရခြင်းအကြောင်း

“ပုဂံခေတ်၊ ပင်းယခေတ်၊ အင်းဝခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် ဆိုတဲ့ မြန်မာ့သမိုင်းခေတ်လေးခေတ်ထဲမှာ မကာရလောပ- မတစ်လုံး ဆာဟု မသိတာမရှိဆိုတဲ့ ပညာရှင်တစ်ဦးတည်းပဲရှိတယ်။ အမည် ကတော့ မကာရလောပအကျော် ခင်ကြီးပျော်တဲ့။ မောင်ပျော်ဆိုတာ ထူးနာမည်ပေါ့။ ရှေးခေတ်က ဘုန်းကြီးကို ခင်ကြီးလို့ သုံးတတ်ကြ တယ်။ ရဟန်းဘွဲ့ကတော့ အရှင်ဉာဏဝရလို့ခေါ်တယ်။

ခင်ကြီးပျော်ကို ၁၀၈၆ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့မှာ မွေးဖွား တယ်။ ဇာတိက တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်၊ ပုတီးကုန်းရွာပေါ့။ ဖခင်က ဆီသုကာဆရာကြီး ဦးပြေ၊ မိခင်က ဒေါ်ကြာလို့ခေါ် တယ်။ ခင်ကြီးပျော် ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းတော်ကို ကြားသိကြည်ညိုတော်မူတဲ့အတွက် နောင် ဆော်ကြီးမင်းက ရွှေဘိုကိုပင့်ပြီး ရတနာရွှေဘိုတုလွတ်ကျောင်းတော် ကြီးကို တင်လှူကိုးကွယ်တော်မူတယ်။

“မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၂၂ ခုနှစ်မှာ အလောင်းမင်းတရားကြီးရဲ့ အနိုက်အရာကို နောင်တော်ကြီးမင်းက ဆက်ခံယူတော်မူတယ်။ နောင် ဆော်ကြီးမင်းဟာ စစ်ကိုင်းမင်းဆိုတဲ့အမည်နဲ့လည်း ထင်ရှားတယ်။ သူကိုးကွယ်တဲ့ ခင်ကြီးပျော်ဆရာတော်ဟာ မကာရလောပ-မတစ်လုံး ဆာဟုတယ်။ မသိတာမရှိဘူးဆိုတာ နောက်တော်ကြီးမင်းက လက်တွေ့ စမ်းသပ်ချင်တယ်။

မင်းကြီးယူဆထားတာက မသိတာမရှိဆိုရင်လည်း လောကုတ္တရာ အပေကျန်းဂန်များမှာဆိုရင် ဟုတ်ချင်ဟုတ်နိုင်တယ်။ လောကီကိစ္စ ဆွဲမှာတော့မသိတာ၊ မတတ်တာတွေ ရှိဦးမှာပဲပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဆရာ ဆော်ရဲ့ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ ဆိုင်းသွားတီးခိုင်းတယ်။ ရဟန်းဖြစ်တဲ့ အတွက် အတီးအမှုတ်နဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ဘာမှမသိနိုင်ဘူးလို့ ယူဆ

ထားလိုပေါ့။

ဆရာတော်ဟာ ဆိုင်းတီးတာကို တစ်ခဏကြည့်ရုံနဲ့ အကုန်တတ် ကျွန်သွားတယ်။ ဆိုင်းဆရာတွေ လက်စွမ်းကုန်တီးပြီးတဲ့အခါ ဆရာတော်က အနားလာပြီး ဒီအလုံးနဲ့ ဒီအလုံးပေါင်းစပ်၊ တီးတဲ့လက် တို့ထယ်လိုထား၊ ငုံ့များကို အဘယ်ကဲ့သို့ညှိ စသဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်တဲ့အခါ အင်မတန် သုတိသာယာတဲ့ တီးကွက်တစ်ကွက် တို့ရသွားကြတယ်။ အဲဒီတီးကွက်ဟာ သမ္မာဒေဝနတ်ချင်းတီးကွက်လို ခေါ်သတဲ့။ အံ့ဩလွန်းလို့ ဆိုင်းသမားတွေရော၊ စီစဉ်ပေးရတဲ့ တောဒါနဝန်ပါ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်။

နောင်တော်ကြီးမင်းလည်း အတော်ကို အံ့ဩသွားသတဲ့။ ငုံ့တွေ ဝတ်လုံးတွေရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ အသံသာအောင်လုပ်ရတဲ့ ပတ်စာလုပ် နည်းတောင် ခင်ကြိုပျော်ပေးခဲ့တာလို့ တစ်ဆင့်စကားနဲ့ မှတ်သားရဖူး ထယ်။ နောင်တော်ကြီးမင်းက မကျေနပ်သေးဘူး။ ဉာဏ်အလုပ် အတွက်အချက်အလုပ်ဖြစ်တဲ့ စစ်တုရင်ကစားနည်းကိုတော့ ဆရာ တော်မသိနိုင်ပါဘူးလို့ပြောပြီး အတော်ဆုံးစစ်တုရင်သမားတစ်ယောက် တို့ ဆရာတော်ထံလွှတ်လိုက်တယ်။

ဆရာတော်ဟာ စစ်တုရင်ကို အခုမှ မြင်ဖူးတာပါ။ ထို့ကြောင့် ပထမပွဲစကစားတဲ့အခါမှာ ဆရာတော်ကရှုံးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက် ဆက်ကစားတဲ့ပွဲအားလုံး ဆရာတော်ကချည်းပဲနိုင်ပါတယ်။ နောက် ဆုံးတော့ စစ်တုရင်ချန်ပီယံဟာ ဘယ်လိုမှနိုင်အောင် မထိုးနိုင်တော့ ကြောင်းဝန်ခံပြီး စစ်တုရင်ထိုးနည်းကိုပေးဖို့ တောင်းပန်လျှောက်ထား ပါတယ်။ ဆရာတော်က စစ်တုရင် ကစားတယ်ဆိုတာအတွက်ပဲ အတွက်ကို နားလည်သဘောပေါက်ရင် နိုင်ရမည်သာလို့ အမိန့်ရှိင် စစ်တုရင်ထိုးနည်းလင်္ကာကို ရေးပေးတော်မူတယ်။

ကွန်ပစ်သောဆရာတော်

တစ်ခါတော့ ဆရာတော်ဟာ လေမိုးသာတာနဲ့ မြစ်ဆိပ်သို့ လမ်း လျှောက်ကြွတော်မူတယ်။ ဒီအချိန်မှာ တံငါတစ်ယောက်ဟာ ပိုက်ကွန် ပစ်ပြီး ငါးဖမ်းလျက်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်တွေသာ ကြာသွားတယ်။ ငါးကတစ်ကောင်မှပါမလာဘူး။ နောက်ဆုံး တံငါသည်ဟာ စိတ်ပျက် ပြီး အိမ်ပြန်သွားတယ်။ ဆရာတော်ဟာ တံငါသည် ကွန်ပစ်တာကို တစ်ခဏ ရပ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အကုန်ကျွမ်းကျင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် အနားက ဒကာတစ်ယောက်အား ပိုက်ကွန်တစ်ခု ရှာခိုင်းလိုက်တယ်။

ထိုဒကာ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ဆရာတော်က ကွန်ပစ်နည်းကို လက်တွေ့သင်ပေးတယ်။ ပိုက်ကွန်ကို ဒီလိုဖြန့်၊ ဒီလိုကိုင်၊ ရေထဲကို ဒီလိုပစ်ချ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ဒကာဟာ ဆရာတော်သင်ပြတဲ့အတိုင်း ပိုက်ကွန်ကို မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြန်ဆွဲတင်တဲ့အခါ ငါးကြင်း၊ ငါးသိုင်းစတဲ့ ငါးကြီးငါးကောင်းတွေ ပိုက်ကွန်ထဲမှာ အများကြီးပါလာ တယ်။ ဆရာတော်ဟာ လောကီပညာကို မတတ်တာမရှိဆိုတာကို လက်တွေ့ပြသခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မိလာတဲ့ငါးတွေအားလုံး မြစ်ထဲပြန်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ စစ်ကိုင်းမြို့မှာ ဆင်းသည်လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ညအိပ်တဲ့အခါ ထင်ပုံကို ခေါင်းဆိုက်ပြီးအိပ်လေ့ရှိကြတယ်။ တစ်ည သန်းခေါင်အချိန်မှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် လူသူတော်တစ်ယောက်ပေါ် ဆာပြီး 'အသုခ'ဆိုတဲ့စကားသုံးခွန်းကိုပြောကာ ပျောက်သွားတယ်။ စကားသုံးလုံးအဓိပ္ပါယ်ကို သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှစဉ်း စားလို့မရဘူး ဖြစ်နေကြတယ်။

နီးစပ်ရာ ပညာရှိတွေကို မေးကြည့်တော့လည်း ကျေနပ်လောက် ဆုံးအဖြေကို မပေးနိုင်ကြဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး နာမည်ကြီးနေတဲ့

ခင်ကြီးပျော်ဆီကို ရောက်လာတယ်။ ဆရာတော်ကတော့ ချက်ချင်း အဝီပွါယ်ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

- အ- အဗ္ဗမူလေ = သရက်ပင်ရင်း၌
- သု- သုဝဏ္ဏကုမ္မံ = ရွှေအိုးကို
- ခံ- ခဏာဟိ = တူးယူလော့- တဲ့။

ဒါကြောင့် ဒကာရဲ့အိမ်ဝိုင်းထဲက သရက်ပင်ခြေရင်းမှာတူး ရွှေအိုး ရလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒကာလည်း တစ်ချက်တော့တွန့်သွား တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ သရက်ပင်မရှိတာ သူသိနေလို့ပေါ့။ ဒါနဲ့ ဒီတစ်ခါလည်း အဟောလွှဲပြန်ပြီထင်တယ်လို့ စိတ်ပျက်သွားတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ မရှာဘဲနဲ့ကို သရက်ပင်တစ်ပင် ကိုသွားတွေ့တယ်။

သူပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဇနီးဖြစ်သူက ထင်းပုံကြီးကို ရောင်း ပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ပြောင်ရှင်းသွားတယ်။ အဲဒီထင်းပုံကြီးအောက်မှာ ရောက်နေတဲ့ သရက်စေ့က အပင်သေးသေးလေး ထွက်နေတာကိုတွေ့ ကြရတာပဲ။ အဲဒီ သရက်ပင်လေးအောက်က မြေကိုတူးလိုက်တဲ့အခါ ရွှေအိုးတစ်အိုးကိုရသွားတယ်။ အထဲမှာ ရွှေသုံးပိဿာလောက် ပါတယ်။ ထင်းသည်လင်မယားလည်း သူဌေးဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဆရာတော်ဟာ အခုလို မသိတာ မရှိလောက်အောင် ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားရခြင်းဟာ အတိတ်ဘဝတစ်ခုက အံ့သိပညာလို့ခေါ်တဲ့ ဓမ္မ အလှူကိုလှူခဲ့ရတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ။ ဆရာတော်ဟာ ဘဝတစ်ခုတုန်း က ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ဖူးသတဲ့။ အဲဒီဘဝတုန်းက ကျောင်းသားတွေ ကိုရင်တွေကို သင်ပုန်းကြီးတို့၊ ပရိတ်ကြီးတို့ကို စေတနာအပြည့်နဲ့ သင်ပေးခဲ့တယ်။

အဲဒီကုသိုလ်ကြောင့် ဒီဘဝမှာ မသိတာမရှိအောင် ဉာဏ်ကောင်း တာ။ ချို့မာလွင်ဟာဆရာတော်ကိုပင့်ပြီး တရားပွဲလုပ်တာဖြစ်တဲ့

အတွက် ဉာဏ်ပညာအလှူကို လှူပြီးသားဖြစ်ပြီလို့တွေးပြီး ဝမ်းသာ ခမ်းပါ။”

(မှတ်ချက်)

ဆရာတော်ပြုရခဲ့သော ဓာတ်ကျမ်း(၁၇)ကျမ်း

- (၁) လောကီကျမ်း
- (၂) အာဒိကပ္ပကျမ်း
- (၃) ဒွါဒရာသီကျမ်း
- (၄) ဓာတုဗေဒကျမ်း
- (၅) ဓာတုဝိဘာဂကျမ်း
- (၆) နေမိတ္တကကျမ်း
- (၇) နရတန်ဆောင်ကျမ်း
- (၈) နရမာလာကျမ်း
- (၉) လက္ခဏ သဂြိုဟ်ကျမ်း
- (၁၀) နရသုခိကျမ်း
- (၁၁) ဝေနေယျသုခကျမ်း
- (၁၂) မဟာနရိကွန်ချာကျမ်း
- (၁၃) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဓာတ်ကျမ်း
- (၁၄) ဓာတုသင်္ဂဟကျမ်း
- (၁၅) ဓာတုဒီပနီကျမ်း
- (၁၆) အရသာကျမ်း
- (၁၇) အင်္ဂဝိဇ္ဇာကျမ်း

ဆေးကျမ်း(၁၅)ကျမ်း

- (၁) ကဝေသာရကျမ်း
- (၂) လက္ခဏဒီပကျမ်း

- (၃) ဆနုဝတိကျမ်း
- (၄) ဝါနုန္ဒီကျမ်း
- (၅) မဏိဇောတိရသ်ကျမ်း
- (၆) ပရမိသွာကျမ်း
- (၇) စူဠဇောတိရသ်ကျမ်း
- (၈) ဘေသဇ္ဇကျမ်း
- (၉) ဇေမ္ပကျက်သရေကျမ်း
- (၁၀) သာသနာသိုက်ကျမ်း
- (၁၁) သဗ္ဗသာရနရကျမ်း
- (၁၂) ယောမနကျမ်း
- (၁၃) ပဉ္စာပုဒ်ကျမ်း
- (၁၄) သြဠာရိက သုခုမဓာတ်ကျမ်း
- (၁၅) သဗ္ဗမဉ္ဇရီ ဆေးကျမ်း

ပိဋကတ်ဆိုင်ရာကျမ်းများ

- (၁) ဂဏိပဗ္ဗ သမ္ဗန္ဓုဆက္က သံဝဏ္ဏနာကျမ်း
- (၂) ပုဒ်စစ်၊ သဒ္ဒါစစ်၊ သံဝဏ္ဏနာနည်းလေးဆယ်ကျမ်း
- (၃) သုတ္တမာလာ၊ ဝုတ္တိမာလာကျမ်း
- (၄) သဒ္ဒါငယ် ကစွာယန သာရအရကောက်ကျမ်း
- (၅) ဉာသ်ကောက်ကျမ်း
- (၆) နေတ္တိဟာရအရကောက်ကျမ်း
- (၇) ဝိထိလက်ရိုးကျမ်း
- (၈) အဘိဓမ္မ ဂမ္ဘီရတ္ထဒေသနာကောက်ကျမ်း
- (၉) သဒ္ဒဗျူဟာကျမ်း
- (၁၀) မြန်မာသဒ္ဒါဟောမှတ်စု(မြန်မာဝစ္စဝါစက)

လူပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်ရေးသောကျမ်းများ

- (၁) ကပ္ပိလင်္ကာရကျမ်း
- (၂) သုတဝဋ္ဌနာဘုရားရှိခိုး
- (၃) ကပ္ပဝဏ္ဏနာကျမ်း
- (၄) လက်ရိုးဗေဒင်ဋီကာ

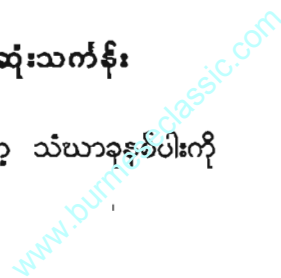
ကိုရှင်ဉာဏ ငယ်စဉ်က အလွန်အစားကြီး၏။ ရလာသော ဆွမ်း သပိတ်တစ်လုံးကို ကုန်အောင်စားသောဟူ၏။ ထို့ကြောင့် ပထမကျော် အောင်စံထားဆရာတော်ကြီးက ယခုလိုခေါ်ယူ၍ ဆုံးမတော်မူသည်။

“ငါ့ရှင်... ဉာဏ၊ ငါ့ရှင်သည်ကားပညာဉာဏ်အရာ၌ သူတကာ ဆက်သာလွန်ထူးကဲလှပေ၏။ အံ့ဖွယ်ရှိလှပေ၏။ သို့တစေ ငါ့ရှင်ကား ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ဟူသည်နှင့်အညီ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာတွင် လွန်ကျူး ဆုပေ၏။ သို့ မဖြစ်စကောင်းချေ။ သို့အတွက်ကြောင့်ပင် ငါ့ရှင်သည် အသက်လေးဆယ်အရွယ်ထိ နေရလိမ့်မည်မဟုတ်” ဆရာတော်ကြီး ခန့်တော်မူသည်အတိုင်းပင် အရှင်ဉာဏသည် ၁၁၂၄ ခုနှစ်၊ သက်တော်(၃၈)နှစ်အဝင်တွင် လေနာရောဂါဖြင့် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။ ဆုရားရှင်က ဓမ္မပဒတွင် အစားကြီးသူများသည်ရောဂါများသည်၊ အရွယ်ကျသည်၊ အသက်တိုသည်၊ အစားကို ပုံမှန်မျှတအောင် မှီဝဲ သူများသည် ရောဂါနည်းသည်၊ အရွယ်တင်သည်၊ အသက်ရှည်သည် ဟု ဟောကြားတော်မူထားသည်။

(ရွှေမင်းစန်ဦးဆုန်းမြင့်ရေး- တောင်တွင်းဆရာတော်ခင်ကြီးပျော် လောကီလောကုတ္တရာ အမေးအဖြေကျမ်းမှ)

အကောင်းဆုံးဆွမ်းနှင့် အဟောင်းဆုံးသက်န်း

“ဆဋ္ဌမမြောက် ဝမ်းသာစရာအချက်ကတော့ သံဃာ့အနုစပါးကို

သက်န်းနှင့်ဆွမ်းလှူဒါန်းခွင့်ရတာပဲ။ များသောအားဖြင့် ဒကာ ဒကာမအများစုဟာ ဆွမ်းကိုတော့အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီမံလှူဒါန်းတတ်ကြပေမယ့် သက်န်းကိုတော့ဖြစ်သလို လေးငါးခြောက်ထောင်တန်သက်န်းကို ဝယ်လှူကြတာများပါတယ်။ လေးငါးခြောက်ထောင်တန်သက်န်းဆိုတာ အဟောင်းတွေပဲများပါတယ်။

“ချိုမာလွင်ကတော့ ဆွမ်းရော၊ သက်န်းရော အကောင်းဆုံးတွေကို ဝယ်လှူခဲ့တယ်။ သက်န်းဆိုရင် တစ်စုံကိုသုံးသောင်းလောက်ပေးရတာဆိုတော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဆွမ်းလှူရင် ဘဝအဆက်ဆက် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ ခွန်အားဗလကြီးမားခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးမားခြင်းဆိုတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေကို မထင်တောင်ဘဲခွဲရတယ်။ ဗုဒ္ဓလက်ထက်က ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ ရဟန္တာကြီးဟာ သက်န်းလှူခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကြောင့် ယောက်ျားတွေ ရှားလောက်အောင်လှပတဲ့ ဥမ္မာဒန္တီဆိုတဲ့အမျိုးသမီးဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။

“ဒါ့အပြင် ဒီဘုရားသာသနာကျတော့လည်း ရဟန္တာမကြီးလားဖြစ်ပါတယ်။ သတ္တမမြောက် ဝမ်းသာစရာအချက်ကတော့ သရဏသုံးခုနဲ့သီလဆောက်တည်ရင်း ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာတွေကို ပွားများပြီးသာဖြစ်သွားတာပဲ။ နမောတဿဟာ အကောင်းဆုံး၊ အတိုဆုံး၊ အနာမဝါရ အပြည့်စုံဆုံး ဘုရားရှိခိုးပဲ။ အမည်သုံးမျိုးရတဲ့ ဘုရားရှိခိုးလို့ခေါ်တယ်။ သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် ဘုရားထံလာတိုင်း ဒီနမောတဿနဲ့ ရှိခိုးလေ့ရှိတဲ့အတွက် သိကြားမင်းရဲ့ ဘုရားရှိခိုးလို့ခေါ်တယ်။

“နောက်တစ်ဖန် အရိယာဖြစ်သွားကြတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးတွေဟာ ဘုရားရှင်ကိုသတ်ရတိုင်း ဘုရားရှိရာလက်အုပ်ချီပြီး ဒီနမောတဿနဲ့ပဲ ရှိခိုးလေ့ရှိတဲ့အတွက် အရိယာဘုရားရှိခိုးလို့လည်းခေါ်တယ်။ နောက်တစ်ဖန် ဒီနမောတဿဘုရားရှိခိုးထဲမှာ ဘဂဝါဂုဏ်တော်အရဟံဂုဏ်တော်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ရယ်လို့ ဂုဏ်တော်သုံးပါး

တဲ့အတွက်ကြောင့် ဂုဏ်တော်သုံးပါး ဘုရားရှိခိုးလည်းခေါ်တယ်။

“ဗုဒ္ဓလက်ထက်က သုဘူတိလို့ခေါ်တဲ့ ရဟန္တာတစ်ပါး ပေါ်ထွန်းခဲ့တယ်။ သူဟာ တစ်ခုသောဘဝတုန်းက ဂုဏ်တော်ပွားခဲ့တယ်။ အဲဒီဘုရားလိုကြောင့်-

နတ်ပြည်မှာ နတ်သားဘဝနဲ့ အကြိမ်သုံးသောင်း နတ်စည်းစိမ်ခံစားရတယ်။

သိကြားမင်းဘဝ အကြိမ်ရှစ်ဆယ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

စကြာမင်းဘဝ အကြိမ်ပေါင်းတစ်ထောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

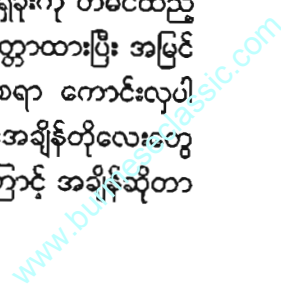
ရိုးရိုးဧကရာဇ်ဘုရင်ဘဝ အကြိမ်ပေါင်းများစွာဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး အပါယ်တံခါးပိတ်ခဲ့တယ်။

ဖြစ်ရာဘဝစည်းစိမ်တွေဟာတိုးတက်လာတယ်။ မလျော့ဘူး။

အခု နောက်ဆုံးဘဝမှာလည်း ဘုရားရှင်ပြီးရင် အဘိညာဉ်ဝင်စားတဲ့နေရာမှာ အပြစ်ကင်းစွာနေတဲ့နေရာမှာ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကြီးရပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံခဲ့ရတဲ့ကောင်းကျိုးတွေဟာ ဘဝတစ်ခုက ဂုဏ်တော် ပွားခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကြောင့်ပါပဲ။ အခု သီလဆောက်တည်ပြီး သွားတာနဲ့ ဒီဂုဏ်တော်သုံးပါးကို ချိုမာလွင်က သုံးကြိမ်တောင် ခုတ်ဆိုပွားများ ပြီးသွားပါပြီ။ ခုထက်များများပွားရင် များများကောင်းကြီးတွေရမှာပေါ့။”

“သီလယူတဲ့ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ဂုဏ်တော်ပွားတဲ့ ကုသိုလ်တစ်ခါတည်းရသွားစေချင်တဲ့အတွက် ရှေးဆရာတော်ကြီးများက သီလပေးတဲ့အစီအစဉ်ထဲမှာ ဒီနမောတဿဘုရားရှိခိုးကို တမင်ထည့်ပေးထားတာပါ။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာထားပြီး အမြင်အာရုံစူးစူးလှတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေကို ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ၊ နေ့၊ ရက်၊ လ၊ နှစ် ဒီအချိန်တိုလေးတွေအင်းစုထားတာကိုပဲ အသက်လို့ခေါ်တာပါ။ ဒါ့ကြောင့် အချိန်ဆိုတာ

အသက်၊ အသက်ဆိုတာ အချိန်ပါပဲ။

“လူသားအများစု တန်ဖိုးအထားဆုံးအရာဟာအသက်ပါ။ အသက်မသေဖို့အတွက်ဆိုရင် ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း အကုန်ခံနိုင်ပါတယ်။ ခြေလက်အင်္ဂါတွေဖြစ်ကုန်မှ အသက်ရှင်မယ်ဆိုရင်လည်းဖြစ်ပစ်ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ခြေလက်အင်္ဂါထက် အသက်ကိုပိုပြီး တန်ဖိုးထားတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါပဲ။

မိမိအသက်ကို ဖြုန်းတီးနေသူများ

“ဆုံသြဇာကောင်းတာက အသက်ကိုသိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့လူသားဟာ အချိန်ကျတော့ တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းမသိဘဲ အလကား ဖြုန်းတီးပစ်နေတဲ့အချက်ပါပဲ။ မိမိအသက်ကိုတန်ဖိုးထားရင် အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားရပါမယ်။ အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားတယ်ဆိုရင်အချိန်မှန်သမျှထဲကကုသိုလ်သော်လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာသော်လည်းကောင်း၊ ပညာသော်လည်းကောင်း တစ်မျိုးမျိုးကို အမြဲတမ်းရအောင်ယူရပါမယ်”

“အချိန်တိုင်း မိမိကိုယ်ကိုမေးပါ။ အခုအချိန်မှာ ငါဘာရနေသလဲ။ ကုသိုလ်လား၊ ဥစ္စာလား၊ ပညာလားပေါ့။ ဒီသုံးခုတစ်ခုမှ ရမနေဘူးဆိုရင် အဲဒါအချိန်ကိုဖြုန်းတာပဲ။ အချိန်ကိုဖြုန်းတယ်ဆိုတာ မိမိလူ့ဘဝနေရမယ့်အသက်တွေကို ဖြုန်းတီးရာရောက်တယ် ဆိုတာကို လူသားတိုင်းသတိထားသင့်တယ်”

“ဘုရားဂုဏ်တော်ပွားတယ်ဆိုတာ စိပ်ပုတီးကြီးပါမှ၊ ဘုရားရုပ် ပွားရှေ့မှာထိုင်နိုင်မှ ပွားရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ အချိန်ရရင်လည်း အဲဒီလိုပွားပေါ့။ အဲဒီလိုအချိန်ရတယ်ဆိုတာက တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်လောက်ပဲရှိမှာပါ။ အဲဒီလို အချိန်မရတဲ့သူတွေက သွား

ရင်း၊ လာရင်း၊ စားရင်း၊ သောက်ရင်း၊ ချက်ရင်း၊ ပြုတ်ရင်း၊ ရောင်းရင်း၊ ဝယ်ရင်းနဲ့ စိတ်ထဲကနေ နမောတဿလေး ရွတ်နေမယ်ဆိုရင် အချိန်ထဲက ကုသိုလ်တွေ ထုတ်ယူနေတာပါပဲ”

“ဒီလို စိတ်ထဲကရွတ်တဲ့အခါ နမောတဿရဲ့ ပြန်မာပြန်လေးကို သိထားရင် ကောင်းကျိုးတွေ ပိုရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် နမောတဿရဲ့ ပြန်မာပြန်လေးလိုက်ဆိုပါ”

လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ပုဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော၊ အလုံးစုံသောတရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိမြင်တော်မူသော ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးသခင် ဘုရားရှင်ကို ချီးမွမ်းပါ။

အဋ္ဌမမြောက် ဝမ်းသာစရာအချက်က သရဏဂုံသုံးပါးကို ရွတ်ဆိုဆောက်တည်လိုက်ရတာပဲ။ ဝိမာနဝတ္ထုအဋ္ဌကထာမှာ ဘာသာခြားလူသွယ်တစ်ယောက်ဟာ သေခါနီးကပ်ပြီးတော့ ဆောက်တည်တဲ့ သရဏအကြောင့် အပါယ်တံခါးပိတ်ပြီး နတ်ပြည် ရောက်သွားဖူးတယ်။ သူဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ သေတဗျုတ္တိကပဲ။ ဗြဟ္မဏဘာသာဝင်ပေါ့။ ရတနာသုံးပါးကို မကိုးကွယ်ဘူး။ ခုခေတ်လိုပြောရရင်တော့ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်လို့ပြောရမှာပေါ့။ သူနာမည်ကို မောင်ဆတ္တလို့ခေါ်တယ်။

“တစ်ရက်သူဟာ ဆရာကန်တော့ရအောင် ငွေတစ်ထောင်ယူပြီး ဆာလမ်းတစ်ခုကလာခဲ့တယ်။ သူဖြတ်သွားမယ့် တောအုပ်ထဲမှာ သွားဝားပြငါးရာက အဆိပ်လူးမြားတွေနဲ့ အသင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေကြတယ်။ သူကတော့မသိရှာဘူး။ ဘယ်သူကသိသလဲဆိုတော့ ဘုရားရှင်ကသိတယ်။ ဘယ်လောက်ထိသိသလဲဆိုတော့ မောင်ဆတ္တဟာ အတိတ်ဘဝက သူတစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ကံရှိတယ်။

“ဒါကြောင့် ဒီဘဝမှာ သူတစ်ပါးသတ်လို့သေရမယ်။ ဘယ်သူမှ အယ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ သူ့မှာအားကိုးရမယ့် ဘုရား။

တရား၊ သံဃာလည်းမရှိဘူး။ သေရင်အပါယ်ကျလိမ့်မယ်။ ဒါကို လည်းသိတယ်။ နောက်ဆက်သိတာက မောင်ဆတ္တဟာ အခုလော လောဆယ် ဘာသာခြားဖြစ်နေသော်လည်း ပါရမီအနည်းငယ်ရှိတယ်။ ငါဘုရားထံမှာ သရဏဂုံသုံးပါးဆောက်တည်ပြီးမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီးမှ သေရင်တော့နတ်ပြည်ကို ရောက်လိမ့်မယ်။ ဒီအထိ ဗုဒ္ဓကသိမြင် တော်မူတယ်။ “ဒါကြောင့် တောအုပ်မရောက်ခင် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာကနေ မောင်ဆတ္တကိုစောင့်ကြိုပြီး သရဏဂုံတည်တဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ ဟောပြုလိုက်တော့ မောင်ဆတ္တဟာ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုသွားပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ် ခံယူလိုက်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ အဖြစ် ခံယူလိုက်တယ်ဆိုတာ သရဏဂုံသုံးပါး ဆောက်တည်လိုက် တာပါပဲ။ သရဏဂုံဆောက်တည်ပေးပြီးတာနဲ့ ဗုဒ္ဓလည်း ပြန်ကြွသွား တယ်။ မောင်ဆတ္တလည်း ခိုးသားတွေရှိရာ တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွား တယ်။

“တောအုပ်ထဲရောက်တော့ ခိုးသားတွေပစ်တဲ့မြားထိပြီး ကွယ်လွန် ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ သေခါနီးဆောက်တည်ခဲ့တဲ့ တစ်ခဏတာ သရဏဂုံကုသိုလ်ကြောင့် လူသက်နဲ့ဆိုရင်သုံးကုဋေနဲ့ အနှစ်ခြောက် သန်းအသက်ရှည်တဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တစ်ခဏတာတည်တဲ့ သရဏဂုံရဲ့ကောင်းကျိုးပါ။

“တစ်ခဏတာ သရဏဂုံတည်တာတောင်းဒီလောက်ကောင်းကျိုး တွေရရင် တစ်ဘဝတာတည်တဲ့ သရဏဂုံဆိုရင် ကောင်းကျိုးတွေ ဘယ်လောက်ထိရနိုင်တယ်ဆိုတာ ချို့မာလွင်တို့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ အပါဒါန်ပါဠိတော်မှာ တစ်ဘဝတာသရဏဂုံတည်တဲ့အတွက် ကောင်း ကျိုးများစွာရပြီး ခုနစ်နှစ်သားနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ ရဟန္တာတစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာလွန်ခဲ့တဲ့ (၉၁) ကမ္ဘာကပွင့်တော်မူတဲ့ အနောမဒဿိ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်အခါတုန်းက စန္ဒဝတီနေပြည်တော်မှာ

ဖျက်မမြင်မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးခဲ့တဲ့ သားလိမ္မာတစ်ယောက်ဖြစ် ခဲ့တယ်။

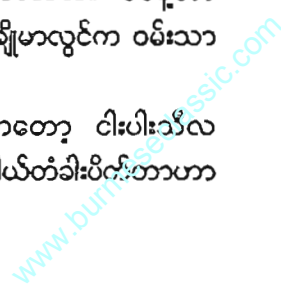
တစ်ဘဝတာ သရဏဂုံ၏ကောင်းကျိုး

“အဲဒီဘဝတုန်းက တစ်ဘဝလုံး သရဏဂုံတည်ခဲ့တယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာမှတစ်ပါး ဘာကိုမှ မကိုးကွယ်ဘူး။ အဲဒီ တစ်ဘဝတာ သရဏဂုံတည်တဲ့ကုသိုလ်ကြောင့် (၉၁)ကမ္ဘာ အပါယ်တံခါးပိတ်တယ်။ အကြိမ်(၈၀) သိကြားမင်းဖြစ်တယ်။ (၇၅)ကြိမ် စကြာမင်းဖြစ်တယ်။ ခိုးရိုးကေရာဇ်ဘုရင်ဘဝ အကြိမ်ပေါင်းများ စွာဖြစ်တယ်။

“ဒီဘုရားသာသနာကျတော့ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ သူဌေးသား လာဖြစ် တယ်။ သူ့ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ရဟန်းတစ်ပါး ဆောက်တည်ပေးတဲ့ သရဏဂုံကိုလိုက်ဆိုရင် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေအဆင့်ဆင့်တက်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ဘွဲ့ကို သရဏဂုံအဆုံးမှာရဟန္တာဖြစ်ခဲ့လို့ ‘တိသရဏဂမနိယမထေရ်’ လို့ခေါ်တယ်”

“ဒါကအကျိုးရင်းပေါ့။ သရဏဂုံတည်သူဟာအကျိုးဆက်အနေနဲ့ ဘယ်ဘုံဘဝရောက်ရောက် တစ်ခြားသူများထက် ကောင်းကျိုးရှစ်မျိုး တို့ရတယ်။ အဲဒီကောင်းကျိုးတွေကတော့ အပူဇော်ခံရတယ်၊ ဉာဏ် ကောင်းတယ်၊ မိမိအလိုသို့ အများကလိုက်ရတယ်၊ အားလုံးကနှစ် သက်တယ်၊ အားလုံးကချစ်ခင်တယ်၊ ရွှေအဆင်းလိုလှပတယ်၊ ကျော် ဇောထင်ရှားတယ်၊ စီးပွားဥစ္စာ ပေါများချမ်းသာတယ်။ ဒီနေ့ဟာ ဒီကောင်းကျိုးတွေရအောင် ဆည်းပူးတဲ့နေ့မို့လို့ ချို့မာလွင်က ဝမ်းသာ စရာ အကောင်းဆုံးနေ့လို့ မှတ်ရမယ်။

“နဝမမြောက် စိတ်ချမ်းသာစရာအချက်ကတော့ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ခွင့်ရတာပဲ။ သောတာပန်တွေ အပါယ်တံခါးပိတ်တာဟာ

ငါးပါးသီလလိုလိုပဲ။ ဝိပဿနာစကားနဲ့ပြောရင် ကမ္မဝင်္ဂချုပ်လို့ ဝိပါက ဝင်္ဂချုပ်ရတဲ့သဘောပါ။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော်လည်း ငါးပါးသီလလိုရင် အပါယ်တံခါးပိတ်တာပါပဲ။ ဒီနေ့ဟာ ငါးပါးသီလကုသိုလ်ကြီးကိုလည်း အရယူတဲ့နေ့ပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကုသိုလ်ဖြစ်စရာ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာကိုးခု ထဲက တစ်ခုခုကိုတွေးပြီး ကုသိုလ်တွေအရယူပါ။

“အကုသိုလ်ဖြစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ တစ်ခုလေးကိုချည်းတွေး ပြီး အကုသိုလ်ဖြစ်မနေပါနဲ့။ စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့။ ဘုရားအလောင်း သုဝဏ္ဏသာမဟာ မျက်စိကွယ်သွားတဲ့ အဖေနဲ့အမေကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရရယ်ဖူးတယ်။ မိဘမျက်စိကွယ်တာ ဝမ်းသာစရာလားလို့ မေးလာရင် ဝမ်းသာစရာကို ရှာတွေ့လို့ ရယ်တာလိုပဲ ဖြေရမှာပါ။ သုဝဏ္ဏသာမက မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးချင်တယ်။ မိဘနှစ်ပါးက လက်မခံဘူး။ ငါတို့ ငယ်သေးတယ်။ ငါတို့ကြီးမှ မင်းကလုပ်ကျွေး အခုအချိန်မှာ မိဘဖြစ်တဲ့တို့က မင်းကို လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးဦးမယ်တဲ့။

မိဘမျက်စိကွယ်တာ ဝမ်းသာစရာ

“မိဘနှစ်ပါး မျက်စိကွယ်သွားပြီးဆိုရင်တော့ သားဖြစ်တဲ့ သုဝဏ္ဏ သာမဟာ တစ်သက်လုံး ပြုစုလုပ်ကျွေးခွင့်ရသွားပြီ။ အဲဒီအချက်ကို မြင်အောင်ကြည့်နိုင်ခဲ့လို့ ဝမ်းသာတာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကြည့်တတ်မယ်ဆို ရင် မိဘမျက်စိကွယ်တာတောင် ကိုယ့်အတွက် ကုသိုလ်ဖြစ်စရာ၊ ဝမ်းသာစရာဖြစ်ရပါတယ်။ ကဲ... ရေစက်ချ အမျှဝေကြပါစို့။

ဒဿနပါသော ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ဖတ်ဖူးသည်။ ငါးဖမ်းပြီး အသက်မွေးရသော တံငါသည်မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ် ယောက်ကလုပ်ငန်းအဆင်ပြေသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က အဆင် မပြေ။ တစ်ခုသော ဥပုသ်နေ့တွင် အဆင်ပြေသောတံငါသည်သည်

ဥပုသ်သွားစောင့်သည်။ အဆင်မပြေသော တံငါသည်သည်ကား ငါးကို သာဆက်ဖမ်းနေရသည်။

သို့သော် ဥပုသ်စောင့်သော တံငါသည်သည် ခန္ဓာကိုယ်ကသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်နေသည်။ သူ့စိတ်ကား ငါးဖမ်းသောအလုပ် ဆီ ပြန်ရောက်နေသည်။ ငါ ဥပုသ်လာစောင့်တာ မှားပြီ။ ဒီနေ့အတွက် ရတဲ့ငါးတွေ ငါမရတော့ဘူး။ ဟိုကောင်တစ်ယောက်တည်း ရတော့မှာ စသဖြင့်တွေးပြီး အကုသိုလ်စိတ်တွေသာဝင်နေသည်။

ကျန်ခဲ့သောတံငါသည်သည်ကား ဝမ်းရေးမပြည့်စုံ၍သာ ငါးဖမ်း နေရသည်။ စိတ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်နေသည်။ ခုချိန်ဆိုရင် ငါ့မိတ်ဆွေသီလယူနေလောက်ပြီ။ ခုချိန်ဆိုရင် ငါ့မိတ်ဆွေ တရားနာ နေလောက်ပြီ စသည်ဖြင့်တွေးကာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာအကြောင်း တွေးပြီး ငါးဖမ်းရင်း ကုသိုလ်တွေသာဖြစ်နေသည်။

ဝေမာလွင် ငါးဖမ်းနေသည်

ထိုနေ့မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်ဆုံးပါးကြရာ ဥပုသ်စောင့်သော တံငါသည်သည် အပါယ်သို့ကျရပြီး ငါးဖမ်းနေသော တံငါသည်သည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုပုံပြင်လေးနှင့် ဟတ်ကြည့် လိုက်လျှင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနယူးယောက်မြို့မှ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးဖြစ်သော ဝေမာလွင်သည် ဝမ်းရေးအခက်အခဲကြောင့် ဥပုသ်မစောင့်နိုင်ဘဲ ငါးဖမ်းနေရသည် တံငါသည်နှင့်တူသည်။

မြန်မာပြည်ကဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုကား ဥပုသ်သွားစောင့်သော တံငါသည်နှင့်တူသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ညတရားပွဲများ နေ့စဉ်ရှိ သည်။ တရားစခန်းများ အချိန်တိုင်းရှိသည်။ တရားခွေများ အချိန်မ

ရွေးနားနိုင်သည်။ သို့သော် တရားပွဲများအလယ်တွင် ရောက်နေသော မြန်မာအများစုကား တရားနာဖို့ အချိန်မရကြပေ။ အပျော်အပါး၊ အမော်အကြွားအတွက် အချိန်မလောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ငွေကိုရေလိုသုံးနေသော အရာရှိတစ်ဦး၏ သမီးတစ်ယောက်သည် ထားဝယ်၊ မောင်းမကန်ကမ်းခြေသို့ အပန်းဖြေခရီး ရောက်လာခဲ့သည်။ အလှပြင်ဆိုင်ဝင်ချင်တယ်ဟု တစ်ချက်ပြောလိုက်ရာ ရန်ကုန်မှအလှ ပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ချက်ချင်းလေယာဉ်ဖြင့်တင်ယူလာပြီး သူတစ်ဦး တည်းအတွက် အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ပေးရသည်။ ထိုအလှပြင်ဆိုင် အရေး ပေါ်သယ်ယူစရိတ်သိန်း(၁၅၀)ခန့် ကုန်ကျခဲ့သည်။ နယ်ခံအောက် လက်ငယ်သားများက ထိုကုန်ကျစရိတ်ကို တာဝန်ယူရသည်။ ထိုငွေ သည် မူလတန်းကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်နိုင်ပေ သည်။

ထိုကဲ့သို့ မြန်မာပြည်မှ သူဌေးတို့၏ သားသမီးများ၊ အရာရှိတို့၏ သားသမီးအများစုက တရားပွဲများသို့ စိတ်မရောက်ဘဲ အာရုံငါးပါး၌ ယစ်မူးပျော်ပါးနေချိန်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားပွဲ လုံးဝမရှိသော နယူး ယောက်မြို့မှ မိန်းမပျိုလေး ဝေမာလွင်ကား ကျောင်းပညာလည်းသင် နေသည်။ တစ်ပါတ်လျှင်ငါးရက် ကွန်ပျူတာဌာနတွင် အလုပ်လည်း ဝင်လုပ်နေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်နေရင်းပင် စာရေးသူ၏တရားခွေများကို အစ်ပီဖိုးဖြင့် နာကြားနေသည်။ စာရေးသူဟောသော အပုဒ်ပေါင်း တစ်ရာကျော် နာကြားပြီးဟု သိရသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံသည် အာရုံငါးပါးနှင့်ပတ်သက်၍ အပေါများဆုံးနိုင်ငံဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော နိုင်ငံမှာရောက်နေသော မြန်မာမလေးသည် အာရုံငါးပါးနောက်သို့ မလိုက်ဘဲဓမ္မနောက်သို့ လိုက်နေသည်မှာအံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။

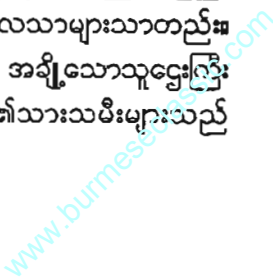
တရားမသိသူအတွက် တစ်ယောက်တည်းနေရသော်လည်း

လူတစ်ထောင်နှင့်နေရသကဲ့သို့ အကုသိုလ်များလှပါ၏။ တရား သိသူအတွက်ကား လူတစ်ထောင်နှင့်နေရသော်လည်း တစ် ယောက်တည်း နေရသကဲ့သို့ ကုသိုလ်တွေသာဖြစ်နေပါ၏။ နတ်ဩဇာသည် ဝမ်းမီးမကောင်းသော သာမန်ဝုဂ္ဂိုလ်များ အတွက် အသက်သေစေနိုင်သည့် အဆိပ်ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းမီးကောင်းသောဘုရားရှင်အတွက်ကား အလွန်ကောင်းသော အာဟာရသာဖြစ်၏။

သိရမည့်အရာနှင့် ပယ်သတ်ရမည့်အရာ

ထိုအတူ တရားဓာတ်ခံမကောင်းသောသူများအတွက် အဆင်းအ သံ စသော အာရုံများသည် လောဘ၊ ဒေါသစသော ကိလေသာများ ကို ဖြစ်ပေါ်စေကာ အပါယ်လေးပါးသို့ ဆွဲချသော်လည်း တရားဓာတ်ခံ ရှိသူများအတွက်ကား ဖြစ်ပျက်ရှုဖို့ကုန်ကြမ်းများဖြစ်ကာ မဂ်ဇိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့ပေးတတ်ပါ၏။ တရားမသိသူသည် အာရုံကို အတင်းပယ် နေ၏။ ကိလေသာကိုမပယ်။ တရားသိသူကား အာရုံကိုမပယ်၊ ကိလေသာကို ပယ်၏။ ကိလေသာမဖြစ်အောင်နေ၏။

အာရုံသည် ရုပ်တရားဖြစ်သောကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်၏။ ဒုက္ခ သစ္စာမှန်လျှင် မမြဲဟု၊ ဆင်းရဲဟု၊ အစိုးမရဟုသိရုံ(ရှုရုံ)သိရမည့် တရားဖြစ်၏။ ပယ်သတ်ရမည့်တရားမဟုတ်။ ပယ်သတ်၍လည်း မရပေ။ ပယ်သတ်ရမည့်တရားကား ထိုအာရုံကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာမည့် လောဘ၊ ဒေါသစသော ကိလေသာများသာတည်း။ ထူးခြားသော ဥပမာတစ်ခုကိုပြအံ့။ မြန်မာပြည်မှ အချို့သောသူဌေးကြီး များ၊ အချို့သောအရာရှိကြီးများနှင့် သူတို့၏သားသမီးများသည် ဗာရာဏသီပြည်မှ ဂန္ဓသူဌေးကြီးနှင့်တူ၏။

သူတို့သည် လူဖြစ်ခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို မသိသောကြောင့် ရလာသောလူ့ဘဝခန္ဓာကို ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့အတွက် အသုံးချပြီး အပါယ်လေးပါးသို့ သွားမည့်သူများဖြစ်၏။ နယူးယောက်မှာ နေသော ဝေမာလွင်သည်ကား ခုနစ်နှစ်သားနှင့် ရဟန္တာဖြစ်သော သုခသာမဏေအလောင်း စာရင်းငါး ဘတ္တဘတိကနှင့်တူ၏။ ဝေမာလွင်သည် လူဖြစ်ခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို သိသောကြောင့် ရလာသောလူ့ဘဝခန္ဓာကို ကုသိုလ်အားလုံးရဖို့အတွက် အသုံးချပြီး နိဗ္ဗာန်သို့သွားမည့်သူဖြစ်၏။

ဓမ္မပဒတွင် ထမင်းတစ်နပ်စားဖို့အတွက်သုံးနှစ်တိတိကျန်ခံရသော အမျိုးသားတစ်ဦးအကြောင်းကို ဖတ်ရ၏။ သူစားချင်သော ထမင်းတစ်နပ်မှာလည်း ရိုးရိုးထမင်းမဟုတ်။ ထိုခေတ်ကပင် တစ်သိန်းတန် သောထမင်းမျိုးဖြစ်၏။ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဌေးကြီးတစ်ဦးတွင် သားတစ်ယောက်ရှိ၏။ ဂန္ဓဟုခေါ်၏။ သူ့ဖခင်ကွယ်လွန်သောအခါ ဘဏ္ဍာစိုးက သူ့၏ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဥစ္စာဘဏ္ဍာများကို စာရင်းဖွဲ့စည်းတကွ အပ်နှံ၏။

သူပိုင်ဆိုင်သော ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲမှ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းအပုံလိုက်ကြီးကိုကြည့်၍ ဂန္ဓသူဌေးသည် ယခုလိုတွေး၏။ ငါ၏မိဘဘိုးဘွားများကား ဉာဏ်ပညာနည်းပါးကြ၏။ မိမိရှာထားသော ဥစ္စာပစ္စည်းများကို သည်အတိုင်းထားခဲ့ကြ၏။ ငါကား ငါပိုင်သောပစ္စည်းများကို တစ်စုံတစ်မျှမထားဘဲ အကုန်ယူငင်၍သွားအံ့။ သူသည် ထိုသို့ကြစည်ပြီး လပြည့်နေ့တိုင်း မည်သူမျှမစားနိုင်သည့် တစ်သိန်းတန် ထမင်းကို စားလေ့ရှိ၏။

သူထမင်းစားပွဲ ကျင်းပနေစဉ် လာရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ရန် တစ်မြို့လုံးကို စည်တီးပြီး လှည့်လည်ကြေညာစေ၏။ ထမင်းစားခါနီး ရေချိုးရန် တစ်သိန်းတန် ဖန်ရေချိုးဘိမ်ကိုဆောက်၏။ တစ်သိန်းတန်ဖန်

အင်းပျဉ်ဝယ် ထိုင်ပြီး နံသာရေ(၁၆)လုံးတို့ဖြင့် ရေချိုးသည်။ ပြီးလျှင် တစ်သိန်းတန် ထမင်းစားဆောင်ပေါ်သို့တက်၍ တစ်သိန်းတန် ဖန်ပလ္လင်၌ ထိုင်သည်။ ပြီးလျှင် တစ်သိန်းတန် ပန်းကန် ခွက်ယောက်များထဲသို့ တစ်သိန်းတန် ထမင်းဟင်းတို့ကိုထည့်ပြီး စားသောက်လေ့ရှိသည်။

ဥစ္စာယူနည်းနှစ်မျိုး

မသူတော်သည် သောက်စားသုံးဖြုန်းခြင်းဖြင့် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို မိမိအတွက် အရယူသည်။ သူတော်ကောင်းသည် ဒါနဖြုန်းခြင်းဖြင့် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို မိမိအတွက် အရယူသည်။ ဤဒဿနနည်းဖြင့်ကြည့်လျှင် ဂန္ဓသူဌေးသည် သူပိုင်စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို မသူတော်နည်းဖြင့် အရယူနေခြင်း သာဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓသည် အလောင်းတော်ဘဝကတည်းက မိမိပိုင်ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို သံသရာအထိ အပါယူနည်းကို သင်ပြပေးခဲ့သည်။

အလောင်းတော် သုမေဓာသူဌေးဘဝဖြစ်စဉ်က မိဘဘိုးဘွားများထားခဲ့သောဥစ္စာစည်းစိမ်များကို သံသရာအထိ အကုန်ယူဆောင်တော့အံ့ဟုတွေးပြီး ဘဏ္ဍာတိုက်တံခါးများကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မြို့ထဲသို့ စည်တီးစေသည်။ သုမေဓာသူဌေးပိုင်သော ဥစ္စာရွှေငွေများကို မည်သူမဆို အလိုရှိသလောက် လာရောက်ယူနိုင်သည်။ ဤကား သူတော်ကောင်းများ၏ ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို မိမိအတွက် ယူဆောင်နည်းဝင်ဖြစ်၏။

တစ်ခုသော လပြည့်နေ့၌ ဂန္ဓသူဌေး၏ တစ်သိန်းတန် ထမင်းစားပွဲကြီးကျင်းပရာတွင် လာကြည့်သူပရိသတ်များဖြင့် ပြည့်ညင်နေသည်။ ထိုပရိသတ်ထဲတွင် ယနေ့မှ မြို့သို့တက်လာပြီး ထင်းရောင်း

သောဆင်းရဲနဲ့ချာလှသည် တောသားတစ်ယောက်လည်းပါ၏။ ထိုတောသားသည် ထမင်းဟင်းတို့၏အနံ့ကိုရသောအခါ မစားရမနေနိုင်ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုလိုက်ပို့သော မြို့မှမိတ်ဆွေကို အကူအညီတောင်း၏။

“သူငယ်ချင်း ငါတော့ဒီထမင်းတစ်လှတ်တစ်ဆုပ်ကိုမှ မစားရရင် သေရတော့မယ်။ သူဌေးကြီးထံ ထမင်းတစ်လှတ်တစ်ဆုပ် တောင်းပေးပါ”

တံတွေးတမျိုးမျိုး ပါးစပ်တပြင်ပြင်ဖြင့်ဖြစ်နေသော တောသားမိတ်ဆွေကိုကြည့်၍ မြို့သားမိတ်ဆွေသည် အတော်သနားသွားရှာ၏။ ထို့ကြောင့် အရဲစွန့်ပြီး သူဌေးကြီးကြားလောက်အောင် လှမ်းအော်လေတော့သည်။

“သူဌေးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေက သူဌေးကြီး ယခုစားနေတဲ့ ထမင်းဟင်းကို တစ်လှတ်တစ်ဆုပ်မှ မစားရရင် အသက်သေတော့မလောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအသက်ကိုကယ်သောအားဖြင့် ထမင်းတစ်လှတ်တစ်ဆုပ်ကို စွန့်ကြပါခင်ဗျား”

ဆင်းရဲသား၏ ကရုဏာသံဖြင့် တောင်းခံမှုကို သူဌေးကြီးက အသပြာသံဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ထမင်းတစ်နပ်အတွက် သုံးနှစ်ကျွန်ခံသူ

“ဤ ထမင်းဟင်းအားလုံးသည် တစ်သိန်းတန်သောကြောင့် တစ်လှတ်တစ်ဆုပ်ဆိုလျှင်ပင် ငါးရာလည်းဟုတ်သည်။ တစ်ထောင်လည်းဟုတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်းလာသူတိုင်းကို အလကားမကျွေးနိုင်။ ဤထမင်းဟင်းမျိုး တစ်နပ်စားချင်လျှင် ငါ၏ထံတွင် သုံးနှစ်ကျွန်ခံရမည်။ အမှုကိုစွဲများကို သုံးနှစ်တိတိ မခိုမကပ်လုပ်နိုင်လျှင် သုံးနှစ်ပြည့်

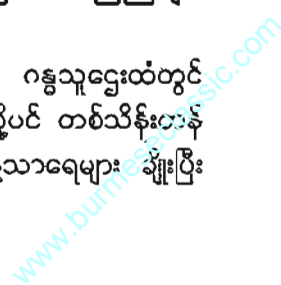
သောနေ့တွင် ယခုလိုထမင်းတစ်နပ်ကိုကျွေးမည်”

တောသားကား ထိုထမင်းတစ်နပ်အတွက် အသက်ပင် အသေခံဖို့ နှစ်မလေးရာ သုံးနှစ်ကျွန်ခံဖို့အတွက် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်လေသည်။ ဥစ္စာအတွက် ကျွန်ခံခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထမင်းတစ်လှတ်၊ တစ်နပ်အတွက် ကျွန်ခံသူဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကို ဘတ္တဘတိကဟု ခေါ်ကြသည်။ ဘတ္တဘတိက = ထမင်းတစ်နပ်အတွက် ကျွန်ခံသူ။

ဂန္ဓသူဌေးက တောသားကိုထမင်းတစ်ဆုပ်ပင် မကျွေးချင်သည်မှာ နှမြောသောအချက်ပါသလို တောသားက အညကြပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းလည်းပါ၏။ တောသားနေရာတွင် ဈာန်အဘိဉာဉ်ရ ပုဂ္ဂိုလ် သုံးတစ်ယောက်သာဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် သူစားနေသောထမင်းမှ တစ်ဝက်ခန့်ကိုပင် ပေးလှူဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သခုအချိန်ထိအောင် ဒါနပြုသူအများစုသည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကိုသာ ဦးစားပေးကြ၏။ အညကြများကို ဦးစားမပေးကြပေ။

အမှန်ကား ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကိုသာမက အညကြဆင်းရဲသားများ ဆိုလည်း လှူသင့်သည်သာဖြစ်၏။ မိမိသံသရာကျင်လည်ရ သည့်အခါ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးအဖြစ်ထက် အညကြဘဝဖြင့် ကျင်လည်ရ သည်ကများမည်သာဖြစ်၏။ မိမိလှူခဲ့စဉ်က ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကိုသာ အဓိကထားခဲ့ရာမိမိပုဂ္ဂိုလ်ထူးအဖြစ် ကျင်လည်သောအခါတွင် သာ ထိုကုသိုလ်ကအကျိုးပေးမည်ဖြစ်၏။ မိမိအညကြဘဝဖြင့် ကျင်လည်သောအခါတွင်ကား လှူမည်သူရှိမည် မဟုတ်တော့ ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိလှူဒါန်းစဉ်က အညကြများ ခါဝင်ခဲ့သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ဘတ္တဘတိကသည် သုံးနှစ်ပြည့်သည်အထိ ဂန္ဓသူဌေးထံတွင် ကျွန်ခံ၏။ သုံးနှစ်ပြည့်သောအခါ ဂန္ဓသူဌေးကဲ့သို့ပင် တစ်သိန်းတန် ထမင်း ပွဲကြီးကိုစားရန် ပြင်ဆင်ပေးထား၏။ နံ့သာရေများ ခံပြီး

ထမင်းစားရန် တစ်သိန်းတန်ပလွင်ပေါ် ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဂန္ဓမာဒန တောင်မှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးသည် ဘတ္တဘတိကရှေ့လာပြီး ဆွမ်းရင် လေ၏။

ဘတ္တဘတိကတွင် သဒ္ဓါလည်းရှိသည်။ စေတနာလည်းရှိသည်။ ငါ့ကိုလှူသည်အတွက် ကောင်းကျိုးအနန္တရမည်ဟု သိမြင်တော် မူသောကြောင့် ယခုလိုကြွလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘတ္တဘတိကကား ဥစ္စာဆင်းရဲသော်လည်း အတွေးအခေါ်ကား ချမ်းသာသူဖြစ်၏။

“ငါသည် အတိတ်ဘဝက ဒါနကုသိုလ် မရှိခဲ့သောကြောင့် တစ်နပ်စာ ထမင်းအတွက် သုံးနှစ်ကျွန်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ ထမင်းကို ယခုစားသောက်လျှင် ငါ့ကိုတစ်ရက်သာ ချမ်းသာ အောင် စောင့်ရှောက်မည်။ အကယ်၍ မစားဘဲ မထေရ်မြတ်ထံ လှူခဲ့လျှင်ကား ထိုဒါနကုသိုလ်သည် ငါ့အားကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်ပေလိမ့်မည်” ဤသို့တွေးပြီး သုံးနှစ် ကျွန်ခံမှရသော တစ်နပ်စာထမင်းကို မထေရ်မြတ်အား အကုန်အစင် လောင်းလှူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးချ၍ ယခုလိုဆုတောင်း၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ဤကုသိုလ်ကြောင့် ဖြစ်ရာဘဝတွင် စည်းစိမ် ဥစ္စာများ ပေါများချမ်းသာရပါလို၏။ အရှင်ဘုရားတို့ သိမြင်အပ်သော တရားထူး၊ တရားမြတ်ကိုလည်း သိမြင်ရပါလို၏။”

သင်တောင်းသောဆုသည် လျှင်မြန်စွာပြည့်ပါစေသတည်းဟု မထေရ်မြတ်က ဆုပေးပြီးလျှင် ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ပြန်ကြွလေ၏။ ဤလူအပေါင်းသည် ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ငါ့ကို ကြည့်ရှုလျက်တည်ပါစေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်လိုက်သဖြင့် အလှူရှင်ဘတ္တဘတိကနှင့် ပရိသတ်များသည် မထေရ်မြတ်ပြန်ကြ သည့်အတိုင်း အမှတ်သညာဖြင့် မြင်နေကြရ၏။

ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ရောက်သောအခါ ရှိနှင့်သောပစ္စေကဗုဒ္ဓိ

များနှင့်အတူ အပါးငါးရာတို့သည် တစ်သိန်းတန်ဆွမ်းကို အညီအမျှ ဘုန်းပေးကြရပေ၏။ ဘတ္တဘတိက၏ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို မြင်ရသော ပရိသတ်များ၏ချီးမွမ်းသံသည် ပဲ့တင်ထပ်မျှ မြည်ဟီးသွား၏။ ဂန္ဓ သူဌေးကြီးသည် ထိုအကြောင်းကိုကြားသောအခါ ဘတ္တဘတိကကို ခေါ်၍ ယခုလိုပြော၏။

အောင်မြင်ခြင်း၏ သော့ချက်တစ်ခု

“ဘတ္တဘတိက- ငါသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ များစွာရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကိုမှ မလှူဖူးချေ။ သင်၏ခက်ခဲသောဒါနမှုကား အံ့ဖွယ် နှိုးပါပေစွ။ အသပြာတစ်ထောင်ယူ၍ ထိုကုသိုလ်အဖို့ကို ငါ့အား အမျှ ပေးပါ”

ဘတ္တဘတိကကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် အမျှပေး၏။ ဂန္ဓသူဌေးသည် နှမြောစေးနဲသူဖြစ်သော်လည်း မိမိထက်သာသူကို နှိုးမွမ်းနိုင်၏။ မိမိထက် တကယ်သာသူကို တွေ့မြင်ရပါလျက် မချီးမွမ်း နိုင်ခြင်းသည် ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝဏ္ဏမစ္ဆရိယဟူသည် သူတစ်ပါး၏ ကောင်းသတင်းကို ဝန်တိုခြင်း ဝင်ဖြစ်၏။ ထိုဝဏ္ဏမစ္ဆရိယရှိသူများသည် ဖြစ်ရာဘဝ၌ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်ဖြစ်တတ်၏။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေး၊ အရာဌာနအားလုံး၌ အောင်မြင်မှုမရသူများသည် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ဖို့သာ သတိရပြီး ချီးမွမ်းထောမနာပြုဖို့ မေ့လျော့နေသူများသာဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ထက်သာသူအပေါ်ဝမ်းသာလျှင် မုဒိတာဟူသော ကုသိုလ် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အောက်နိမ့်သူအပေါ် သနားလျှင် ကရုဏာဟူသော ကုသိုလ်ဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်ချင်းတူသော်လည်း မြန်မာအများစုသည် ကရုဏာကုသိုလ်ကို ယူတတ်ကြသော်လည်း မုဒိတာကုသိုလ်ကို မယူ

တတ်ကြပေ။ မုဒိတာကုသိုလ်ကို မယူတတ်ခြင်းသည် တွေးခေါ်
မြော်မြင်မှုပညာ နည်းပါးခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သေချာစဉ်းစားကြည်လျှင် ကရုဏာကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့အတွက် မိမိအိမ်
ထဲမှ အနည်းနှင့်အများ ကုန်ရတတ်သေး၏။ မုဒိတာကုသိုလ်အတွက်
ကား ဘာမျှကုန်စရာမလိုပေ။ ဥစ္စာပစ္စည်းကုန်မှရသည့် ကုသိုလ်ကိုသာ
ယူတတ်ပြီး ဥစ္စာပစ္စည်း မကုန်ဘဲရသည့် ကုသိုလ်ကိုမယူတတ်
ခြင်းသည် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုပညာ ချို့တဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဂန္ဓသူဌေးသည် လေးစားကြည်ညိုလွန်းသောကြောင့် ဘဏ္ဍ
ဘတိကအား စည်းစိမ်ချမ်းသာတစ်ဝက်ကို ခွဲ၍ပေးလေသည်။ မင်း
ကြီးသည်လည်း ထိုသတင်းကိုကြားသောအခါ အသပြာတစ်ထောင်
ပေး၍ ကုသိုလ်ကိုသာစုဆောင်းပြီးလျှင် ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ
ကိုချီးမြှင့်၍ သူဌေးကြီးအရာကို ပေးလေသည်။

ထိုသူဌေးဘဝမှ စုတေသောအခါ နတ်ပြည်၌ ကာလရှည်ကြာ
စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို ခံစားပြီးလျှင် ယခု ဘုရားသာသနာ၌ အရှင်
သာရိပုတ္တရာအမျိုး သူဌေးကတော်ဝမ်းတွင် ပဋိသန္ဓေနေသည့်
မွေးဖွားပြီး ခုနစ်နှစ်အရွယ်မှာပင် ရှင်ပြုကာ ထိုအရွယ်မှာပင် ရဟန္တာ
ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဘွဲ့အမည်မှာ သုခသာမဏေဖြစ်သည်။

(ဓမ္မပဒ၊ သုခသာမဏေ ဝတ္ထု)

နယူးယောက်မြို့မှ ဝေမာလွင်သည် ဤဝတ္ထု၌ပါသော ဘဏ္ဍ
ဘတိကနှင့် တူလှသည်။ ဘဏ္ဍဘတိကသည် ထမင်းတစ်နပ်အတွက်
သုံးနှစ် ကျွန်ခံပြီးရလာသော ဆွမ်းကိုမစားဘဲ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား
လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ဝေမာလွင်သည် မွေးရပ်မြေမြန်မာပြည်ကို ခွဲခွါကာ
အမေရိကန်ပြည်သို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရောက်အောင်သွားခဲ့ရသည်။

တရုတ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သားကိုဦးစားပေးသော်လည်း သမီး
ကို ဦးစားမပေးသောကြောင့် ဝေမာလွင်သည် ကျောင်းစရိတ်ရန်

ကုန်ယူတာနှင့် ပတ်သက်သောအလုပ်ကို အချိန်ပိုင်း ဝင်လုပ်ရသည်။
ထိုသို့ အလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်းနေနိုင်ရန်အတွက် မိဘဆွေမျိုးများနှင့်
တစ်မြို့စီခွဲပြီးနေရသည်။

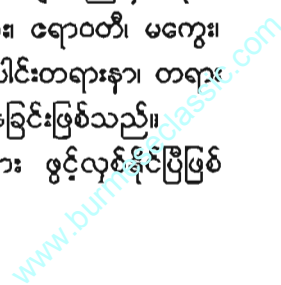
ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် လုပ်ရသောအလုပ်မှ ရသည့်ငွေများကို
မကုန်သင့်တာ မကုန်အောင် ခြိုးခြံရွှေ့တာသုံးပြီး တစ်နှစ်ပြည့်တိုင်း
မြန်မာပြည်သို့ပြန်ပြီး အလှူလုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် အရင်သူ
လှူခဲ့သောအလှူများက ဉာဏ်မယှဉ်သော အလှူများသာ ဖြစ်ခဲ့၏။
လောကအတွက်၊ သာသနာအတွက် ကျေးဇူးများမည့်နေရာမျိုး၌ ရွေး
ချယ်လှူဒါန်းရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ချေ။

ရိုလို့မလှ၊ သိလို့လှသူ

စာရေးသူ၏ တရားများကို နာရသောအခါတွင်မှ ကျေးဇူးများ
မည့်နေရာများတွင် လှူရကောင်းမှန်းသိလာသည်။ တစ်ရက်တွင်
စာရေးသူထံ စာရေးဆက်သွယ်လာသည်။ သူ၏လုပ်အားခချွေးနည်း
စာ သိန်း(၁၅၀)ကို တကယ်လိုအပ်သည့်နေရာတွင် လှူချင်ပါသည်။
ဆရာတော်က ညွှန်ကြားပေးပါဟု ဆိုလာသည်။ ဝေမာလွင်က ရိုလို့
လှူခြင်းမဟုတ်၊ သိလို့လှူခြင်းသာဖြစ်၏။

ထိုစာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် မှော်ဘီမြို့တွင် စာရေးသူတည်ဆောက်
နေသော သုံးထပ်ကျောင်းဓမ္မာရုံကြီးကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဆောက်
နေသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းကြီးမှာ အုတ်
မြစ်အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးသည်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ဧရာဝတီ၊ မကွေး၊
ချမ်းပြည်နယ်စသော ဒေသစုံမှ ယောဂီများ စုပေါင်းတရားနာ၊ တရား
ထိုင်ရန်အတွက် ဤဓမ္မာရုံကြီးကို ဆောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မြိတ်နှင့်ကော့သောင်းတွင် တရားစခန်းများ ဖွင့်လှစ်နိုင်ပြီဖြစ်

သော်လည်း ရန်ကုန်၌ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။ စာရေးသူ၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ရသူများ၊ တရားခွေကို နာရသူများက ရန်ကုန်တွင် တရားစခန်း မဖွင့်သေးဘူးလားဟူ၍ ဖုန်းတဝှမ်းဖွင့် ဆက်မေးနေ သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာပြီဖြစ်သည်။

ရွှေပြည်သာမြို့မှကျောင်းမှာ ပေ(၄၀+၁၂၀)သာရှိသဖြင့် တရား စခန်းဖွင့်ရန် မည်ကဲ့သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မော်ဘီမြို့နယ်၊ ဖန်ခါးကုန်းရွာထဲတွင် ပါဝင်သော တောကျကျနေရာတစ်ခုတွင် သုဒ္ဓဝိပဿနာရိပ်သာကျောင်းကို လာရောက်တည်ထောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပရဟိတ အလှူများကို ခေတ္တရပ်ထားပြီး ရသမျှဓမ္မပူဇာ များဖြင့် တရကြမ်းဆောက်လိုက်လျှင် နှစ်နှစ်အတွင်း ပြီးပါသည်။

သို့သော် စာရေးသူလှူနေသော ပရဟိတဒါနများမှာ လန့်ချီရပ် ဖို့အသာထား၍ တစ်ရက်မျှပင် ရပ်၍မရပါ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မျက်စိဝေဒနာရှင်များအား ခွဲစိတ်ကုသပေးသည့်အလုပ်ကို တစ်ရက် ရပ်လိုက်သည်နှင့် ထိုတစ်ရက်အတွက် အနည်းဆုံးလူငါးယောက် မျက်မမြင်ဘဝသို့ရောက် သွားပေလိမ့်မည်။ ယခုဆိုလျှင် နွမ်းပါးသော မျက်စေ့ဝေဒနာရှင်ပေါင်း (၄၈၅)ယောက်တို့အား ကျပ်သိန်းပေါင်း (၂၂၉)သိန်းကျော် အကုန်အကျခံကာ ခွဲစိတ်ကုသပေးပြီးဖြစ်သည်။ ထိုကုသိုလ်များကို စာရှုသူများအား အမျှ အမျှ အမျှ ပေးပေးပါ၏။ ဧရာဝတီတိုင်းမှ နာဂစ်ဒုက္ခသည်တို့အား လှူဒါန်းခဲ့သောကျပ်သိန်း ငါးရာကျော်မှာလည်း ဓမ္မပူဇာထံမှ အလှူငွေများပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသိန်းငါးရာကျော်ကို နာဂစ်ဒုက္ခသည်များအား မလှူဘဲ ကိုယ့် ကျောင်းကိုဆောက်လိုက်လျှင်သုံးထပ်လုံးမပြီးသော်လည်းတစ်ထပ်တော့ ကောင်းကောင်းပြီးပါသည်။ နေစရာမရှိ၊ စားစရာ မရှိဖြစ်နေသော ဒုက္ခသည်များကိုပစ်ထားပြီး တိုက်သစ်ကြီးပေါ်တွင် ဖိမိခံ၍ မနေနိုင်ပါ။ စာရေးသူ၏နည်းသားသည် ထိုမျှ အတ္တဆန်၍မရပါ။ ထို့ကြောင့်

ဒုက္ခသည်များကိုဦးစားပေး၍ လှူဒါန်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

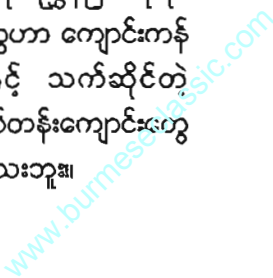
ယခုကိုယ့်တရားကိုနာရ၍ ကြည်ညိုနေသော ပရိသတ်တစ်ဦးက သိန်း(၁၅၀)လှူချင်ပါသည်။ လိုနေသောနေရာကို ညွှန်ပြပေးပါဟု ဆိုလာသောအခါ အုတ်မြစ်မှမတက်နိုင်သော သုံးထပ်ကျောင်းကြီးကို ညွှန်ပြချင်စိတ်ပေါက်လာပါသည်။ ထိုစိတ်သည် ဝိပဿနာအမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် လောဘစိတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကိလေသာစိတ်ပေါ်လျှင် နောက်စိတ်ကပေါ်မှန်းသိပြီး ပယ်သတ်ပစ်ရသည်။ စာရေးသူ ထိုနည်း ဖြင့်သိန်း(၁၅၀)အား အလှူခံချင်စိတ်ကို ပယ်သတ်လိုက်သည်။ ပြီး လျှင် အောက်ပါစာတစ်စောင်ကို ဝေမာလွင်ထံပြန်ရေးလိုက်ပါသည်။

သို့

ဝေမာလွင်

ဝေမာလွင် ရေးလိုက်တဲ့စာကို ဖတ်ရပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့နေရာ သူ့မယ်ဆိုရင်တော့ အခုချိန်မှာ တကယ်လိုအပ်နေတဲ့နေရာဟာ နာဂစ် ဒုက္ခဒဏ်ကို ခံလိုက်ရတဲ့ ဧရာဝတီတိုင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဓမ္မတ္တာမြို့နယ်၊ ဘေးပေါက်ရွာလေးမှာ ဆရာတော်ရဲ့တရားစခန်း တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်ဖွင့်တယ်။ သွပ်မိုးပျဉ်ကာကို အဓိကထားပြီး ဆောက်ထားတဲ့ရိပ်သာပေါ့။ ဒီနာဂစ်ကြောင့် ဆရာတော်ရဲ့ရိပ်သာ အဆောက်အဦးအားလုံး ပြိုကျသွားတယ်။

အဲဒီရွာက ရွာဦးကျောင်းလည်း ပြိုကျသွားတယ်။ မူလတန်း ကျောင်းလည်း ပြိုကျသွားတယ်။ ဒီသုံးနေရာလုံးဟာ တကယ်လိုအပ် တဲ့နေရာတွေပေါ့။ ဒီသုံးနေရာမှာ အလိုအပ်ဆုံးကို ညွှန်ပြပါဆိုရင် မူလတန်းကျောင်းကိုပဲ ညွှန်ပြရမယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ ကျောင်းကန် ဘုရားကို လှူဒါန်းရမှန်းသိပေမယ့် လူမှုရေးနှင့် သက်ဆိုင်တဲ့ မူလတန်းကျောင်း၊ အလယ်တန်းကျောင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းတွေ တို့တော့ လှူဒါန်းရကောင်းမှန်း သိပ်ပြီးမသိကြသေးဘူး။

နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့် ဇရာဝတီတိုင်းအတွင်းမှာ ပြိုကျပျက်စီးသွားတဲ့ မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်ကျောင်းပေါင်းဟာ လေးထောင်ကျော်ရှိပါတယ်။ ဒီကျောင်းအားလုံးကို အစိုးရတစ်ဦးတည်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ပြီးနိုင်မှာလဲ။ ပြည်သူများကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝိုင်းဝန်းလှူကြံမှ ဖြစ်မှာပါ။

လပွတ္တာမြို့နယ်၊ အလယ်ရေကျော်ရွာက အလယ်တန်းကျောင်းဆောင်တွေလည်း ပြိုကျပျက်စီးသွားလို့ အခုဆိုရင်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေဟာ တာလပတ်တွေမိုးပြီး ဖြစ်သလိုစာသင်နေကြရတယ်။ ဘေးပေါက်ရွာလေးကတော့ နဂိုကတည်းက ဆင်းရဲတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ဘေးပေါက်ရွာက မူလတန်းကျောင်းကိုပဲ ပြင်ဆောက်ဖို့ ဆရာတော်အကြံပြုပါတယ်။

စာရေးသူ၏ ညွှန်ပြချက်အတိုင်း မူလတန်းကျောင်းဆောင်ကား ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားပေပြီ။ အုတ်ရေကန်နှင့်စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ လုပ်ရန် (၁၅)သိန်းကျပ်ကိုလည်း ဆက်လက်လှူဒါန်းသွားသည်။ သူယခုလို လှူဒါန်းခြင်းသည် ရှိလို့လှူခြင်းမဟုတ်။ သိလို့လှူခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း စာတစ်စောင်ကို ၂၅ . ၁ . ၂၀၀၉ ရက်နေ့က စာရေးသူထံရေးဖို့ခွဲသည်။ သူ၏စာကိုဖတ်ကြည့်ပါက ရှေ့တွင် စာရေးသူရေးသားခဲ့သော ဘတ္တဘတ်ကနှင့်တူလှကြောင်း စာဖတ်သူကောင်းကောင်းသဘော ပေါက်နိုင်ပါသည်။

မိဘများသည် သားသမီးများအပေါ်တွင် အကြီးအငယ် ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး ခွဲခြားမှုမပြုဘဲ အညီအမျှချစ်သင့်သည်။ အညီအမျှ အခွင့်အရေးပေးသင့်သည်။ ကုသိုလ်ကံကြောင့် လူဖြစ်ရတာချင်းအတူတူမိန်းကလေးကိုနှိမ်ပြီး ယောက်ျားလေးတို့ ဦးစားပေးခြင်းသည် သဘာဝမကျပေ။ ထိုသို့ မိဘများ၏ အချစ်မညီမျှမှုကြောင့် တချို့သောကလေးများ စိတ္တဇဝေဒနာပင်စွဲကပ်

သွားသည်။ ဝေမာလွင်၏စာတွင် ဤခံစားချက်လေး များလည်းပါသည်။ လူတိုင်းအတွက် အကျိုးများနိုင်သဖြင့် ဝေမာလွင်၏ စာကို နုရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

သို့

ဆရာတော်အရှင်ဇေန

တပည့်တော်ဝေမာလွင် ရှိသေစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းရေစက်ချအလှူပွဲမှာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ချီးမြှင့်တဲ့ အတွက် ဆရာတော်ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ တရားကိုလည်း အမြဲနားထောင်ပါတယ်။ နားထောင်တိုင်းလည်း နတ်မိအောင်၊ ကျင့်ကြံနိုင်အောင် သေသေချာချာနာယူပါတယ်။

တပည့်တော် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းတဲ့အကြောင်း မိဘများအား အသိမပေးရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုပါတယ်။ တပည့်တော် ဒီကတွေဟာ ဆရာတော်ရဲ့တရားခွေထဲကအတိုင်း မိရိုးဖလားဗုဒ္ဓဘာသာတွေပါ။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာတော်တရားတွေ နားခင်က ဒီအတိုင်းပါပဲဘုရား။

တပည့်တော်မိခင်က တရုတ်အရမ်းဆန်တယ်ဘုရား။ တပည့်တော်ငယ်ငယ်ကဆို မြန်မာသူငယ်ချင်းတောင်ပေးမပေါင်းဘူးဘုရား။ တပည့်တော်မိဘတွေကို ကျောင်းအလှူအကြောင်းပြောဖို့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ကို တီးခေါက်ကြည့်တဲ့အခါ အမေက - “လှူတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မှာပိုမှ လှူရမှာ” တဲ့။ ပြီးတော့ တပည့်တော်မိဘတွေက ဒေါ်လာလေးသိန်းတန်အိမ်ကို နှစ်သုံးဆယ်ဆပ်စနစ်နဲ့ ၂၀၀၈ ခုနှစ်က အကြွေးဝယ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီမှာ(အမေရိကန်) တော့ လူတိုင်းအကြွေးစနစ်နဲ့ အိမ်တွေဝယ်ကြတာချည်းပါပဲ။ အိမ်ဝယ်ပြီးတဲ့အခါမှာလည်း လစဉ်အကြွေးဆပ်နိုင်အောင် မိဘတွေ စိုးရိမ်သောကရောက်ပါတယ်။ မိဘတွေရဲ့

အဓိက အိမ်ဝယ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က တပည့်တော်မောင်လေး အတွက် ပါဘုရား။ တပည့်တော်ကတော့ မိဘတွေကို အဲဒီလိုပူပင်သောက မရောက်စေချင်ဘူး။

မိဘတွေအိမ်ဝယ်မယ်ဆိုတုန်းက တပည့်တော်အနေနဲ့ ဘာမှ ဝင်ပြောခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်း သားကိုပဲ အလေးပေးခဲ့ပါတယ်။ မောင်လေးရဲ့စိတ်တိုင်းကျအတိုင်း ဒီအိမ်ကို ဝယ်ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ သမီးမိန်းကလေးနဲ့ သားယောက်ျားလေးကို တန်းတူအခွင့်အရေးမပေးတာ တပည့်တော် မိဘတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ အခုထက်ထိ ရှိတုန်းပါပဲဆရာတော်။

ဆရာတော်နဲ့ တခြားဆရာတော်တွေရဲ့တရားတွေကို နား မထောင်မိခင်အချိန်ကတော့ ဒီအကြောင်းတွေတွေ့မိတိုင်း မိဘတွေအပေါ်စိတ်နာမိတယ်။ တပည့်တော်အခုတော့ တစ်ကယ်ကိုနေတတ်သွား ပြီ။ ဆရာတော်ရဲ့ မိဘကျေးဇူးဆပ်ဖူးပြီလား။ ဆရာတော်ဦးဖေတော်က ရဲ့ မိဘမေတ္တာတရားတွေနားထောင်ပြီးတဲ့အခါ မိဘတွေကိုစိတ်မဆို။ စိတ်မနာတော့ပါဘူး။

တပည့်တော်မိဘတွေအနေနဲ့ မောင်လေးကိုပိုချစ်၊ ပိုအခွင့်အရေး ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်က မွေးပြီးကတည်းက ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်အရွယ်အထိ အဘွားနဲ့အဒေါ်လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်း ခဲ့တာပါ။ တပည့်တော်မိဘတွေ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတော့လည်း တပည့်တော်ဟာ အဘွားတွေနဲ့ပဲ အတူတူနေလာခဲ့ရတယ်။

နောက်တော့ အမေနဲ့အဘွားကအဆင်မပြေတော့ မိဘတွေကအိမ် ခွဲနေလိုက်ကြတယ်။ တပည့်တော်ကိုလည်း နှစ်တော်တော်ကြာအဘွား အိမ်ကို သွားခွင့်မပေးခဲ့ဘူး။ တပည့်တော်အဲဒီကတည်းက အမေ့အပေါ် အမြင်မကြည်ခဲ့ဘူးဆရာတော်။ တပည့်တော်ငယ်ငယ်လေးကတည်း ကအတူနေလာခဲ့တဲ့ အဘွားတွေအပေါ်တွေနဲ့တွေ့ချင်တယ်။

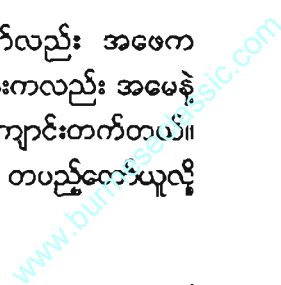
ငိုပြီးအမေ့ကိုတောင်းပန်တော့လည်း အမေက ပေးမသွားခဲ့ဘူး။ အမေက အကြောင်းပြတာကတော့ အဘွားကမြန်မာ၊ အဖေရဲ့ အမေ အရင်းမဟုတ်လို့တဲ့။ အဘွားကအဖေရဲ့မွေးစားအမေလေ။ တပည့် တော်အဖေကလည်း အမေဆန္ဒအတိုင်း တပည့်တော်ကို ပေးမသွား ခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့တပည့်တော် ခိုးလည်တတ်တဲ့အကျင့် ဖြစ်လာတယ်။

မိဘတွေမသိအောင် ကျူရှင်သွားရင်း၊ ကျောင်းသွားရင်း အဘွား တို့ဆီ ခိုးသွားခဲ့တယ်။ တပည့်တော်မိဘတွေကို တပည့်တော်ငယ်ငယ် တည်းက အခုထက်ထိအရမ်းကြောက်ခဲ့တယ်။ တပည့်တော်နေ ကောင်းရင် မိဘတွေကိုမပြောဘဲအဘွားအပေါ်တွေကိုပဲ ပြောခဲ့တယ်။ ငယ်ငယ်ကဆို တပည့်တော်နေမကောင်းဖြစ်ရင် အရမ်းပျော်တယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်အဘွားက တပည့်တော်ကိုအဘွား အိမ်ခေါ်သွားတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင်တော့ တပည့်တော်မိဘတွေ က ခွင့်ပြုတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဖေနဲ့အမေက အလုပ်သွားတော့ တပည့်တော်ကို ပြုစုမယ့်သူမရှိဘူးလေ။ ငယ်ငယ်ကဆို တပည့်တော် နေမကောင်းပါစေရဲ့လို့ ခဏခဏ ဆုတောင်းမိတယ်။

မောင်လေးနေမကောင်းရင်တော့ အမေကဆိုင်မသွားဘဲ ပြုစု တယ်လေ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ တပည့်တော် မစဉ်းစားတာ ကြာပါပြီ။ မိဘတွေကို မူလတန်းကျောင်းဆောက်လှူတဲ့အကြောင်း ဘာလို့ မပြောတာလဲဆိုတာကို ဆရာတော် သေချာသိစေချင်လို့ အခုလို ဆျောက်ပြတာပါ။ ဒီလိုသေချာမသိရင် တပည့်တော်အပေါ် တစ်မျိုး ဆင်မှာစိုးလို့ပါ။

တပည့်တော်တို့ မိသားစု U.S.A ရောက်သော်လည်း အဖေက ဥရုရက်လောက်ပဲနေပြီး ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း အမေနဲ့ တပည့်တော်က အလုပ်လုပ်ပြီး မောင်လေးကကျောင်းတက်တယ်။ နာမကျန် လခရဲ့ (၇၅၆)ကို အမေ့ကိုပေးပြီး (၂၅၆) ကို တပည့်တော်ယူလို့

အဖေကပြောခဲ့ပါတယ်။ အဖေ U.S.A ကို ပြန်လာရင် တပည့်တော်ကို ကျောင်းပေးတက်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်လည်း အဖေပြောတဲ့အတိုင်း ပေးခဲ့ပါ တယ်။

ဒါပေမဲ့... အဖေ U.S.A ပြန်လာ (၉ လကြာပြီးနောက်) တဲ့အခါ တပည့်တော်ကို ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း လုပ်ပေးခဲ့ပါဘူး။ တပည့်တော်လည်း အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်နှစ်ကျော်စောင့်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေ အလုပ်အတည်တကျရတဲ့အထိ စောင့်ခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော် အဖေ့အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမေက တပည့်တော်ကို မြန်မာလူမျိုးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်း ပေးမလုပ်ဘူး။ ဘယ်မှလည်းပေးသွားဘူး။ တပည့်တော်နဲ့ အမေ့က အလုပ်အတူတူပဲလေ။ အလုပ်ထဲက မြန်မာသူငယ်ချင်းမတွေနဲ့ ပေါင်းတာလည်း မကြိုက်ဘူး။ အဘွားတို့ဆီ ဖုန်းဆက်တာလည်းမကြိုက်ဘူး။ တပည့်တော်သေချင်လောက်အောင် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ပါတယ်။

နောက်တော့ တပည့်တော် သူငယ်ချင်းရဲ့ညီမ ရန်ကုန်မှ U.S.A ကို ရောက်လာတာကိုအကြောင်းပြပြီး အဲဒီသူငယ်ချင်းအမေ့အတူတူ မြန်မာမိသားစုအိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ အခန်းမှာနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး တပည့်တော်အလုပ်လုပ်ပေးစေတဲ့ ညဘက် College ကျောင်းတက်ရင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

အခုတော့ တပည့်တော်မိသားစုတွေအပေါ် စိတ်နာတာတကယ် မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော် အခုလိုငွေငွေ ဖြစ်အောင်၊ လှူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးထားတာဟာ မိဘတွေဖြစ်နေထိုင်ပါပဲ။ မိဘတွေ တပည့်တော်ကို အရွယ်ရောက်အောင် မပြုစုခဲ့ဘူး။ U.S.A ကို မပို့ပေးခဲ့ဘူးဆိုရင် တပည့်တော်အခုလို လှူနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို ကောင်းကွက်ကိုမြင်အောင်ကြည့်ပြီး မိဘကျေးဇူးနားလည်လာတာလည်း ဆရာတော်များရဲ့ တရားတွေကြောင့်ပါ။

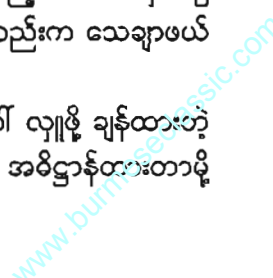
ကျောင်းဆောင်လှူတာမပြောသင့်တဲ့ အဓိကအချက်က တပည့်တော်မိဘတွေကို ပြောရမှာကြောက်တယ်။ မိဘတွေဆုမှာကြောက်တယ်။ မိဘတွေက ငါတို့အိမ်က အကြွေးတော့မဆပ်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမှာကြောက်တယ်။ တပည့်တော် မိဘတွေကို အိမ်ဝယ်တုန်းကလည်း တပည့်တော်တတ်နိုင်သလောက် ဒေါ်လာငါးထောင် ထည့်ခဲ့ပါတယ်။ မိဘတွေအိမ်ဝယ်တာက ကျောင်းဆောက်တာထက် စောတယ်လေ။

အိမ်ဝယ်တုန်းက မိဘတွေက တပည့်တော်ဆီကငွေချေးတယ်။ တပည့်တော်လည်း ဒေါ်လာငါးထောင် ချေးလိုက်တယ်။ ဆရာကော်ရဲ့ တရားတွေ နားထောင်ပြီး မိဘတွေကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ချေးထားတဲ့ ဒေါ်လာငါးထောင်ကို ပြန်မယူတော့ဘဲ အပြီးပေးလိုက်ပါတယ်။

တခြားချမ်းသာတဲ့လူတွေအတွက်တော့ ဒေါ်လာငါးထောင်ဟာ ဘာမှမပြောပလောက်ပေမယ့် တပည့်တော်အတွက်တော့ ပြောပလောက်အောင် များပါတယ်။ ကျောင်းတက်ရင်း တစ်ပတ်မှ နှစ်ရက်ပဲ အလုပ်လုပ်ရတာမို့ တပည့်တော်ရဲ့ဝင်ငွေဟာအင်မတန်နည်းပါးပါတယ်။

စားချင်တိုင်းမစား၊ ဝတ်ချင်တိုင်းမဝတ်၊ လည်ချင်တိုင်း မလည်ဘဲ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ်စုပြီး လှူခဲ့တာပါ။ တပည့်တော် မိဘတွေ တပည့်တော်ဆီက ငွေချေးတုန်းက တပည့်တော် ဒေါ်လာငါးထောင်ပဲရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်က နှစ်စဉ် လှူဖို့ဆိုပြီး ဒေါ်လာတစ်သောင်းကို ဟိုအရင်ကတည်းက သေချာဖယ်ထားတာ။

ဘယ်လိုသေရေးရှင်ရေး အကြောင်းပဲပေါ်ပေါ် လှူဖို့ ချန်ထားတဲ့ ဒေါ်လာတစ်သောင်းကိုတော့ လုံးဝမထိဘူးလို့ အဓိဋ္ဌာန်ထားတာမို့

အိမ်ဝယ်တဲ့အထဲမှာ ဒေါ်လာငါးထောင်ပဲ ထည့်ခဲ့တာပါ။ တပည့်တော် အဲဒီငွေတွေအားလုံးပေးလိုက်လည်း အိမ်ကအကြွေးက ကျေမှာမှမဟုတ်တာ။ ဒါ့ကြောင့်လည်း အိမ်ဝယ်တဲ့အထဲမှာ ဒေါ်လာငါးထောင်ပဲ ထည့်ခဲ့တာပါ။

မိဘတွေအိမ်ဝယ်ပြီး နှစ်လလောက်ကြာမှ ဆရာတော်နဲ့ဆက်သွယ်မိပြီး ကျောင်းလှူဖြစ်တာ။ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ကျောင်းလှူတဲ့အကြောင်း မိဘတွေကို မပြောချင်တာပါ။ အဲဒီ ကျောင်းဆောက်ဖြစ်တဲ့ငွေဟာ တပည့်တော်ရဲ့ တကယ်သန့်ရှင်းတဲ့လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ငွေပါ။ ဆရာတော် တပည့်တော်ကို တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ပါ။

ကောင်းတာလုပ်တာဖြစ်ရက်နဲ့ မိဘတွေကို အသိမပေးဘူးဆိုတော့ ခိုးယူလာတာ။ သို့မဟုတ် မမှန်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ရှာလာတာလို့ ထင်မှာစိုးလို့ပါ။ ဆရာတော်ကို ထပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တပည့်တော်အလှူအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးတဲ့အတွက် အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဆရာတော်ကို ဝမ်းသာစရာ လျှောက်ရဦးမယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ အရုံးမရှိသောဒဿန (အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်) စာအုပ်ကို ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်တော့ အဲဒီအန်တီကြီးကဓမ္မ-တရားထိုင်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့။ တပည့်တော်ကို တရားထိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေမေးတယ်။ အဲဒီအန်တီရဲ့သားက ကင်ဆာရောဂါရှိတယ်တဲ့။

(မှတ်ချက်) ထိုစာအုပ်ထဲတွင် တရားနာရင်း၊ တရားထိုင်ရင်း ကင်ဆာရောဂါပျောက်သွားကြသော မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ဂျပန်အမျိုးသားတစ်ဦးတို့အကြောင်းပါရှိသည်။

တပည့်တော်လည်း ဦးဇောတိက၊ သီတဂူဆရာတော်တို့ အင်္ဂလိပ်

လိုဟောတဲ့ တရားခွေတွေကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ရဲ့ မေတ္တာဖြင့်စီးပွားရှာခြင်းစာအုပ်ကိုလည်း တပည့်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကအရမ်းကြိုက်တယ်။ တပည့်တော် ဆရာတော်ရဲ့အဆုံးအမတွေကို အမြဲလိုက်နာကျင့်ကြံပါ့မယ်။ နောက်တစ်ခုလျှောက်ချင်တာက ဆရာတော်ရဲ့မော်ဘီရိပ်သာမှာ တပည့်တော်အတွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဆောက်ဖို့ မြေနေရာချန်ထားပေးပါလို့ ရိုသေစွာလျှောက်ထားအပ်ပါတယ်။

ဇယဉ်- ဝေဗာဉ်

ဤစာအုပ် နိဂုံးပိုင်းတွင် လောကကိုမိမိအတွက် အသုံးချသူတစ်ဦးနှင့် မိမိကိုယ်ကို လောကအတွက် အသုံးချသူတစ်ဦးတို့ အကြောင်းကို တင်ပြမည်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယလူအကြောင်းကို ရှေ့ပိုင်းတွင် အတော်ပြည့်စုံအောင်ဖော်ပြပြီးဖြစ်၍ ဤနောက်ဆုံးခန်းတွင်ကား သူပြုခဲ့သော လူမှုရေးကဏ္ဍအသေးစိတ်ကို တင်ပြမည်ဖြစ်သည်။

လူဖြစ်ခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို သိသူများမိမိကိုယ်ကို လောကအတွက် အသုံးချကြသည်။ လူဖြစ်ခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကိုမသိသူများသည် လောကကိုမိမိအတွက် အသုံးချကြသည်။ နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှု တရားခံဂဠုန်ဦးစောကား လူဖြစ်ခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို မသိသူသာဖြစ်သည်။ သူနန်းရင်းဝန်ရာထူးတို့ ရအောင်ယူခဲ့ခြင်းသည် နိုင်ငံ့ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ဖို့မဟုတ်။ သူကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက်သာဖြစ်သည်။

ဆရာနှစ်မျိုး

“မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူကောင်းလည်းရှိ၏။ လူဆိုးလည်းရှိ၏။ ကြည့်တတ်မြင်တတ်လျှင် လူကောင်းလည်း မိမိဆရာဖြစ်သလို

လူဆိုးလည်း မိမိဆရာဖြစ်နိုင်၏။ အကျင့်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် မိမိလည်း ထိုအကျင့်ကောင်းကိုလိုက်ကျင့်ရ၏။ ထိုအကျင့်ကောင်း သောသူသည် မိမိကိုအကျင့်ကောင်းကျင့်ဖြစ်အောင် သင်ပြပေးသော ဆရာဖြစ်သွား၏။

အကျင့်မကောင်းသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် ထိုအကျင့်မျိုး မိမိသန္တာန်တွင်မဖြစ်အောင်ရှောင်ကြဉ်ရ၏။ ထိုအခါ အကျင့်မကောင်းသောသူသည် မိမိကိုအကျင့်ဆိုးမှ ရှောင်ကြဉ်အောင် သင်ပြပေးသောဆရာဖြစ်သွား၏။ ဖော်ပြပါဒီသမ္မတအတိုင်းကျင့်စေလို၍ အတ္တသမားတစ်ဦးအကြောင်းကို ရှာဖွေတင်ပြရန် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်၏။ အရှင်ဒေဝဒတ်နှင့် အနှိုင်းခံရလောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး မြန်မာနိုင်ငံတွင်ထွက်ပေါ်ခဲ့သည်။ မြန်မာ့နိုင်ငံရေး သမိုင်းကို အိုးမည်းသုတ်သူဟုပင် ဆိုရပါမည်။

ထိုသူကား ဂဠုန်ဦးစောပေတည်း။ ဓမ္မစိဋ္ဌာန်အရပြောရလျှင် ဂဠုန်ဦးစောသည် အဓိက တရားခံမဟုတ်။ သူ့သန္တာန်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော လောဘ၊ ဒေါသဟူသော ကိလေသာသည်လျှင် အဓိကတရားခံဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများက အကျိုးတရားသာဖြစ်၏။ နောက်လိုက်များသာဖြစ်၏။ အညွန့်၊ အခက်အလက်များသာဖြစ်၏။

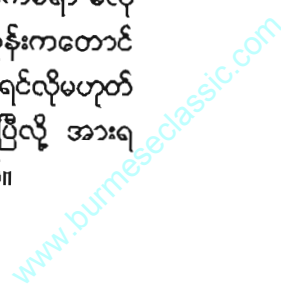
ပြစ်မှုကျူးလွန်အောင် တိုက်တွန်းပေးသော လောဘ၊ ဒေါသ စသော ကိလေသာများသည်သာလျှင် အကြောင်းတရားဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင်ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်၏။ ရေသောက်မြစ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အခက်အလက်သာဖြစ်သော တရားခံများကို အပြစ်ပေးရုံနှင့် လောက၌ ဒုစရိုက်မှုများ ပပျောက်အေးချမ်းသွားသည်မဟုတ်ချေ။

ရေသောက်မြစ်ဖြစ်သော သူတို့သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည် လောဘ၊ ဒေါသ စသော ကိလေသာများကို ပယ်သတ်ပေးမှသာလျှင်

လောက၌ ဒုစရိုက်မှုများ ပျောက်ပျက်အေးချမ်းသွားမည်ဖြစ်သည်။ သခုလည်း ဂဠုန်ဦးစောသန္တာန်တွင် အာဏာကို မတရားသဖြင့် လုံချင်သောဝိသမလောဘ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ဒေါသ၊ ငါသာလျှင် အတော်ဆုံးဟူသော မာနတရားတို့၏တိုက်တွန်းမှုကြောင့် နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ပြိုင်နက် သားနှစ်ယောက်ဆုံးရသူ၏ ရင်တွင်းစကား

‘ကျုပ်သားဖြစ်တဲ့ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ ဒီလိုသတ္တိကြောင်တဲ့အမှုမျိုးကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကလေးကပင် ရှုတ်ချခဲ့တဲ့ လူဖြစ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးဦးစောကို မသမာသူတို့ ချောင်းမြောင်းပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်စဉ်က ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် အများကြီးကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတဲ့စကားတွေကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဟိုတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်ဟာနယ်လှည့်ရင်း ကျုပ်ထံဝင်ပြီး ကန်တော့သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်က စိုးရိမ်လွန်းလို့ ‘သားရယ်- လူဆိုတာ အထက်ရောက်နေရင် သူတစ်ပါးက မနာလိုလို့ မကောင်းကြံစည်တာမျိုး ခံရတတ်တယ်။ အစစအရာရာ သတိထားပါသားရယ်’ လို့ ပြောမိပါတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်သားကဗျာ- ဒါကတော့ ဘုရားတောင်မှ အတိုက်အခံရိုသေးတာပဲ။ ကိုယ်ကသာ လမ်းမှန်ကနေပြီး မှန်တဲ့အလုပ်ကို လက်ကိုင်ထားရင် ဘာမှကြောက်စရာ မလိုပါဘူးအမေရယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ စစ်တိုက်နေတုန်းကတောင် မသေခဲ့သေးတာ။ ယခုတိုင်းပြည်နဲ့လူထုဟာ အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်တတ်ပါပြီလို့ အားရပါးရ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။

ယခုတော့ ကျုပ်သား ကိုအောင်ဆန်းဟာ သူ့အလွန် မုန်းတီးရွံ့ရှာတဲ့လုပ်ကြံနည်းကြောင့် ကွယ်လွန်သွားရရှာပြီ။ ကျုပ်မှာချင်တာကတော့ သူ့ကိုလေးစားကြသလို ခေါင်းဆောင်များရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို ပြည်သူလူထုက ယုံယုံကြည်ကြည် လေးလေးစားစား နဲ့လိုက်နာပြီး မိမိတို့လိုလားတဲ့ခရီးကိုရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်လို့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရောက်ကြပြီဆိုရင် အဒေါ်မှာ ခံစားရတဲ့ သားနှစ်ယောက်ဆုံးရတဲ့အပူမီးဟာ ငြိမ်းတန်သလောက် ငြိမ်းပါလိမ့်မယ်။

ဤစကားကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဝန်ကြီးဦးဘဝင်းနှင့် အခြားဝန်ကြီးများ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရစဉ်က သားနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်နက်ဆုံးခဲ့ရသော အမေစု၏စကားများပင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံးသည်ဟု ကြားရသည်နှင့် အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမဂန္တီကလည်း ယခုလို သုံးသပ်ပြောကြားခဲ့သည်။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်ပြီးလျှင်- မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို အိမ်တိုင်ယာရောက်ပို့ပေးခဲ့သော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ယခုကဲ့သို့ သွေးအေးအေးနှင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ယုံကြည်စရာပင် မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်လေပြီးသော ခေါင်းဆောင်များ၏ ဆွေမျိုးဉာတိများကို လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရကိုလည်းကောင်း ကရုဏာသက်ပါ၏။ ယခုဖြစ်ရသည်မှာ သာမညလူသတ်မှု မဟုတ်ချေ။ ဤအမှု၏နောက်တွင် နိုင်ငံရေး လောဘဇောရှိ နေလိမ့်မည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ နိုင်ငံရေးပြိုင်ဆိုင်မှုတို့တွင် ဤလောဘဇော ထကြွနေသောအချက်မျိုးကို တွေ့မြင်နေရ

သည်။ ဤအချက်သည် မနုဿလူသားတို့၏နောင်ရေးအတွက် အတိတ်နိမိတ်ကောင်း မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဤဝမ်းနည်းဖွယ်ရာအဖြစ် အပျက်ကိုမူတည်၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် သင်ခန်းစာယူရမည်။ ဤအဖြစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွက်သာလျှင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာမဟုတ်။ အာရှအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာဖြစ်သည်။

(မဟတ္တမဂန္တီ)

(သန်းဝင်းလှိုင်ပြုစုသော ဂဠုန်ဦးစော၏နောက်ဆုံးနေ့များ စာအုပ် နာ ၂၄-၂၆)

ဂဠုန်ဦးစော၏ နောက်ဆုံးနေ့

၁၉၄၈ ခု၊ မေလ (၈)ရက်နေ့၊ နံနက်(၅)နာရီ၊ (၃၀)မိနစ်တွင် ဦးစော၊ မောင်စိုး၊ သက်နှင့် နှင့် မှူးကြီးတို့ကို အင်းစိန်၊ ဗဟိုအကျဉ်းထောင် အတွင်းရှိ ကြိုးစင်၌ ကြိုးပေးလိုက်လေသည်။ စိန်ကြီးနှင့် ခန့်ကြီးအောင်တို့ကို ရန်ကုန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ တစ်ချိန်တည်းကြိုးပေးခဲ့သည်။ ကြိုးပေးမည့်နေ့က ဦးစောသည်သူ့အား သောက်ရန်ပေးထားသော နံနက်စာလက်ဖက်ရည်ကိုအနီး၌ ဆွမ်းကပ်ခဲ့သည်။

ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင် ထွန်းညှိ၍လည်း ပူဇော်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ အပြင်တွင်စောင့်နေကြသော အကျဉ်းဌာနမင်းကြီး ဦးဘမောင်၊ ဦးသန်းနွဲ့(နောင်အကျဉ်းဌာနမင်းကြီး)ဆရာဝန်၊ တရားသူကြီး စသူတို့ကို ပြုံးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်သည်။ ဦးစောသည် ရှမ်းဘောင်းဘီ မီးခိုးရောင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကြိုးစင်ရှိရာသို့ ထွက်ခွါလာကြရာ ဘုရားရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ရာကို လွန်လာသဖြင့် ပြန်လှည့်၍ ခူးတုပ်ဝပ်ရ သည်။ ကြိုးစင်ဘက်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွါကြရာတွင် မြင်ရာလူကို လှမ်း၍နှုတ်ဆက်သည်။ မမြင်ရာသူကိုမေး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း မှာကြားသွားသည်။

အထူးခုံရုံးနာယက ဦးကျော်မြင့်နှင့်တကွ သူ့အပေါ် တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ရသည့်သူများကို အမုန်းထားမှုမရှိပါဟုပြောကြားသွားခဲ့ သည်။ ထို့နောက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ သည်။ ကြိုးစင်ပေါ်တွင် ဦးစောသည် သူ၏လည်ပင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးကွင်းစွပ်လိုကြောင်း တောင်းဆိုခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကြိုးစင်မှတာဝန်ရှိသူတို့က ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။ ထိုစဉ်က ကြိုးစင်အနီးတွင် မြန်မာ့အလင်းအယ်ဒီတာချုပ် ဦးသန်းတင့်(ခဝံ) (၁၉၀၈-၁၉၈၉)လည်းရှိသည်။ ဆရာဦးသန်းတင့်သည် ထိုစဉ်က ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန လက်အောက်ရှိ အစိုးရရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်ဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ၏။ ဦးစောအား ကြိုး ပေးသည့်သတင်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် ဦးမျိုးမြင့်(နောင်ဗိုလ်မှူးမျိုးမြင့်) နှင့်အတူ အင်းစိန်ထောင်အတွင်းရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်ထောင်ကြီးအတွင်း၌ ကြိုးပေးခဲ့ကြသည့် စိန်ကြီးနှင့် ရန် ကြီးအောင်တို့ကိုလည်း အလားတူရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးယူသည်။ ထိုရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးသည့်အဖွဲ့ထဲတွင် ဆရာဦးသန်းတင့်သည်မပါဝင်လို၍ အင်းစိန် ထောင်သို့သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား စိန်ကြီးနှင့် ရန်ကြီးအောင်တို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ဆရာဦးသန်းတင့်၏လက်ပေါ်တွင် ကြိုးပြင်းလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ဂဠုန်ဦးစော၏ နောက်ဆုံးစာတစ်စောင်

ဂဠုန်ဦးစောအား ကြိုးဒဏ်အတည်ပြုပြီးနောက် ဦးစော၏ ဇနီး ဒေါ်သန်းခင်က ၁၉၄၈ခု၊ ဧပြီလ (၂၇)ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရအဖွဲ့နှင့် ဝန်ကြီးများထံသို့ ဦးစောအား ကြိုးဒဏ်ပေးပြီးနောက် ၎င်းရုပ်ကလာပ်ကို နေအိမ်သို့ ယူလိုပါသဖြင့် ခွင့်ပြုပါရန် လျှောက် ထားခဲ့သည်။

သို့သော် အစိုးရက ဦးစော၏ရုပ်ကလာပ်ကို ထောင်သချိုင်းမှ လွဲ၍ အခြားမည့်သည့်သချိုင်းအတွင်းမှ မြှုပ်နှံခွင့် မရှိဟုဆိုသည်။ သရဏဂုံတင်ခွင့်ကိုကား အစိုးရက ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်နေသော ဦးစောကလည်း ဇနီးဒေါ်သန်းခင်အား ပရိဒေဝမီး မတောက်လောင်စေရန် အောက်ပါအတိုင်း စာတစ်စောင်ကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ(၃၀) ရက်နေ့က ပေးပို့လိုက်သည်။ စာပါအကြောင်း အရာမှာ-

မာမိခင်

ကျွန်တော့်အလောင်းကို အိမ်သို့မယူပါနှင့်။ ဘယ်ကိုမှ လည်း မယူပါနှင့်။ သေပြီးသောအပုပ်ကောင်ကြီးဟူ၍ တရားနှင့် ဖြေပါ။ သတိသံဝေဂဖြစ်ပါ။ အနိစ္စတရားနှင့် အနတ္တတရားများကို ပွားများပါ။ သေပြီးဖြစ်၍ မထူးပါ။ ထို့ကြောင့် မာမိ(ဒေါ်သန်းခင်) တို့ ဒုက္ခမရာပါနှင့်တော့။ သေသူကို ရည်ရွယ်၍ ပဉ္စင်းခံခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ ဆွမ်းကျွေးခြင်း စသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကိုပြု ပါက မာမိတို့မှာ ကုသိုလ်ရန်ငြိမ်ပါသည်။ ဤသို့သော ကုသိုလ်ရေး များကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ။

(ပုံ) မောင်စော- ဟူ၍ဖြစ်သည်။

သာယာဝတီ ဦးသန်းမြင့်က(၁၅- ၇- ၇၁)နေ့ထုတ် အိုးပေဂျာနယ်

တွင်ဂဠုန်ဦးစော၏နောက်ဆုံးနေ့ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ယခုလိုရေးသားခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကား ၁၉၄၈ ခု၊ မေလ(၈)ရက်နေ့ အရုဏ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်း၏ပုဇွန်သောအရုဏ်ဦး၏ရောင်ခြည်သည် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ခပ်မှိုင်းမှိုင်းဖြင့်ရှိစဉ် အင်းစိန်ထောင်ကြီး၏ပူးဝတွင် တရားရေးရာဌာန အတွင်းဝန်ဦးစံညွန့်၊ အကျဉ်းဌာနမင်းကြီး ဦးဘမောင်၊ ရဲချုပ်၊ ရဲမင်းကြီးများ၊ တရားသူကြီးများ၊ ဆရာဝန်များနှင့် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသောစစ်ဘက်၊ နယ်ဘက်မှအရာရှိများသည် စုဝေးရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

အင်းစိန်ထောင်မှ ထောင်ပိုင်ကြီးဦးတင်မောင်သည် ရောက်ရှိလာကြသော ဌာနဆိုင်ရာများအား ခရီးဦးကြိုပြုလျက် ထောင်ကြီးအတွင်းသို့ ၎င်းကပင် ရှေ့ဆောင်ခေါ်ယူသွားပြီး ယနေ့နံနက်နေ့မထွက်မီ အပြီး ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သောလုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် အများအယွင်း အတိမ်းအစောင်းမရှိအောင် ပီပီရီရီ ဆောင်ရွက်ထားပြီးသား ကိစ္စများကို ထပ်လောင်းစစ်ဆေးနိုင်ရန် တင်ပြနေသည်။

ယင်းကိစ္စကား အခြားမဟုတ်။ လုပ်ကြံမှုတရားခံ ဦးစောတို့အား အချိန်မီ ကြိုးမိန့်ပေးရန် အစီအစဉ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဦးစောသည် ၎င်း၏လွတ်မြောက်ရေးကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားသေးသည်။ အယူခံများ၊ အသနားခံစာများ အဆင့်ဆင့်ဖြင့် တစ်မျိုး၊ ၎င်း၏အားကိုးရာ နိုင်ငံခြား သံရုံးတစ်ရုံးသို့ လျှို့ဝှက်အကူအညီထောင်းခံသည်ကတစ်ဖုံ နောက်ဆုံးဦးစောသည် သူ့ကိုယ်သူလုပ်ကြံရန်ပင် ကြံစည်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူ၏ကြိုးစားမှုများမှာ အရာမထင်ခဲ့။ အထမမြောက်ခဲ့ပေ။ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးသည်နှင့် ဦးစောသည် သူလိုချင်သော အခွင့်အရေးများကို တန်းစီတောင်းတော့သည်။ ၎င်းတို့မှာ သူ့အတွက် သေဒဏ်အတည်ဖြစ်လျှင် လက်ထိတ်မခပ်ဘဲ ကြိုးစဉ်သို့တင်ရန် ၎င်း၏ဘဝကူးကောင်းရန် သူ့အား ဘာမျှမပြောကြတော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်

ပြုနေခွင့်ပြုရန်နှင့် လယ်တီဆရာတော်ကြီး ရေးသားပြုစုထားသော တရားစာအုပ်များ၊ ဒီပနီများကို ဝယ်ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံတောင်းဆိုခဲ့သည်။

တစ်နေ့ - ဦးစောနှင့် ၎င်းအတွက် အထူးတာဝန်ချထားသူ ထောင်အရာရှိငယ်(ဒုထောင်မှူး) တစ်ဦးတို့ စကားစပ်မိကြသည်။ အဲဒါက တရားသံဝေဂသံပါပါနှင့် သွယ်ဝိုက်ဖြောင့်ချက်ပေးသကဲ့သို့ ပြောခဲ့သည်မှာ-

ဂဠုန်ဦးစော၏ နောက်ဆုံးသံဝေဂစကား

“ကျုပ်ဟာ တစ်သက်လုံးဗုဒ္ဓဘာသာလို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ တကယ်တော့မည်ကမထွာ ဗုဒ္ဓဘာသာမျှသာ ဖြစ်ခဲ့တာကိုခုလို တရားစာပေလေ့လာမိမှ ဝိုပြီးသိရတယ်။ ကျုပ်ဟာလောကမှာ ရှိတဲ့ မကောင်းမှုမှန်သမျှမလုပ်ခဲ့ဖူးတာလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်ဟာ လောကရဲ့ခံစားရမယ့် အကောင်းဆုံးတွေကို လည်းမခံစားဖူးတာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုတွေ့ရတဲ့ တရားတော် ရဲ့အဆီအနှစ်တွေကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး”-ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံလျက်

“ကျုပ်မှာ အာဏာရှိတဲ့အချိန်တုန်းကလည်း ဘာသာရေးကို အလေးအနက်မပြုမိဘူး။ ဘာသာရေးဟာ ကျုပ်အတွက် ဟန်ပြုအဆောင်အယောင်တစ်ခုလောက်သာ ရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဆန္ဒမှာရှိတာက ကျုပ်အာဏာတည်မြဲရေး၊ ကြီးပွားရေးနဲ့ တိုင်းပြည်ကို ကျုပ်ကြိုက်တဲ့ပုံစံသွင်းချင်တာပဲ ကျုပ်မှာအဓိကဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကသာခုတွေ့ရတဲ့ တရားတော်တွေကို တွေ့ရလျှင် ခုလိုလည်း ဖြစ်မယ်မထင်မိဘူးဟု ဖွင့်အံ့ခဲ့သည်။ ဤမျှသာမက ဦးစောတွင် ကြီးမားသောအစွဲအလမ်းကြီး တစ်ခု

ကြောင့် သူ့တွင်စိတ်အထိခိုက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ နန်းရင်းဝန်ကြီးဘဝနဲ့ ရွှေဘိုနယ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်က ရွှေဘိုနယ်မှာ အတော်ထင်ရှား ကျော်ကြား နေတဲ့ အလောင်းဘုရားဦးအောင်ဇေယျကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ သင်္ကန်းနက် ဘုရား မတ်ရပ်ဆင်းတုတော်ဟာ အတော်တန်ခိုးကြီးတယ်။ ဆုတောင်း ပြည့်တယ်။ လိုတရတယ်။ ရန်ကိုအောင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းကြောင့် ဒီဘုရားကို မရအရ၊ ရတဲ့နည်းနဲ့ ကျုပ်ယူခဲ့မိတယ်”

(မှတ်ချက်) မသမာသောနည်းဖြင့် ယူခဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုဟန်တူသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုးကွယ်လိုလို့ ကြည့်ညှိသဒ္ဓါနဲ့ ပင့်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အကျိုးအတွက် ကြည့်ပြီး ယူခဲ့တာပဲ။ ဒီတော့သာမန်မျှသာ ကိုးကွယ်မှု အဆင့်တွင်မဟုတ်ဘဲ ကျုပ်ရဲ့အဆောင်သဘောမျိုးပဲ ထားခဲ့မိတယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့မဟာအမှားကြီးပါပဲ။ နောက်မှသိရတာ က အဲဒီဆင်းတုတော်ကြီးဟာ တန်ခိုးကြီးသလောက် အလွန်ခိုက်တယ် ဆိုတာသိရတော့ နောက်ကျသွားပြီ။

“ဒီတော့ ကျုပ်ဟာ အင်္ဂလိပ်အကျဉ်းသမားဖြစ်လိုက်၊ သေနတ် ချောင်းပစ်ခံရလိုက်နဲ့ နောက်ဆုံးခုခိုက်ထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။ နောက်ကျပ် ဒီရောက်မှ အဲဒီဆင်းတုတော်ကြီးကို ရွှေတိဂုံစေတီတော် စနေထောင့် မှာ ကျောင်းဆောင်တစ်ခုနဲ့ လှူဒါန်းလိုက်ရတယ်” ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြောခဲ့သည်။ ၎င်းဘုရားအား ဦးစောကို သရဏဂုံတင်စဉ်မှ ရေစက်ချ သွားခဲ့သည်။

ဘုရားက မခိုက်ပါ။ မရိုက်ပါ

(မှတ်ချက်) ဤနေရာ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာအများစု၏ မှားယွင်းနေသော အယူအဆတစ်ခုကို ဖြေရှင်းပေးလိုပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအများစုသည်

ဘုရားရုပ်ပွားများ၊ စေတီများကခိုက်သည်ဟုယူဆထုတ်ကြံသည်။ အမှန်က ခိုက်ဟူသည် မကောင်းကျိုးများကျရောက်ခြင်းကို ဆိုလို ပေ၏။ ထိုမကောင်းကျိုးများကို သက်ရှိထင်ရှားဘုရားရှင်ကလည်း မလုပ်သလို၊ သက်မဲ့ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များကလည်း မလုပ်ပေ။

သို့ဆိုလျှင် မည်သူကလုပ်လေသနည်း-ထိုဘုရားရှင်နှင့် ရုပ်ပွား တော်တို့အပေါ် မရိုမသေပြုလုပ်သော အကုသိုလ်ကံ စေတနာက ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အရှင်ဒေဝဒတ်ကိုမြေမျိုအောင် ဘုရားရှင်က လုပ်သည်မဟုတ်။ ဘုရားရှင်ကို သေအောင်သတ်ဖို့ အားထုတ်သော သူ၏ စေတနာဆိုးခေါ် အကုသိုလ်ကလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုဖြစ်ရပ်တွင်လည်း ဦးစောကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်သည်မှာ သင်္ကန်းနက်ရုပ်ပွားမဟုတ်။ ထိုရုပ်ပွားတော်ကို လောကီအာဏာပါဝါ ကိစ္စတွင်အဆောင်အဖြစ် မရိုမသေအသုံးချခဲ့သောစေတနာဆိုး အကုသိုလ်ကြောင့်သာဖြစ်သည်။ လောဘ၊ ဒေါသကင်းစင်ပြီးဖြစ် သော ဘုရားရှင်သည် မည်သည့်သတ္တဝါ၏ဆိုးကျိုးကို မျှော်လင့်လေ မည်နည်း-

တစ်ဆက်တည်း သိသင့်သည်မှာ မကောင်းကျိုးကို ဘုရားရှင် နှင့် ရုပ်ပွားများက ပေးသည်မဟုတ်သလို ကောင်းကျိုးကိုလည်း ပေးသည် မဟုတ်ပေ။ မိမိကိုကောင်းကျိုးပေးသည်မှာ ထိုဘုရား ရှင်နှင့် ရုပ်ပွားများ၊ သံဃာတော်များအပေါ်တွင် ထားသော စေတနာသာဖြစ်သည်။

မဟာမြတ်မုနိကို ရိုခိုးပူဇော်ခြင်းနှင့် မိမိအိမ်မှ သုံးလက်မရုပ်ပွား လေးကိုရိုခိုးပူဇော်ခြင်းနှစ်မျိုးတွင် မည်သည့်ပူဇော်မှုက ကောင်းကျိုးကို ပိုရသနည်းဟု မေးခဲ့ငြားအံ့။ အဖြေကား ရုပ်ပွားကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်၍ မရ။ စေတနာကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု ဖြစ်၏။ မည်ကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်မည်နည်း-

ရှိခိုးပူဇော်ချိန်တွင် စေတနာတစ်ကျပ်သားခန့်သာပါလျှင် ကောင်းကျိုးတစ်ကျပ်သားခန့်သာရသည်။ စေတနာတစ်ပိဿာခန့်ပါလျှင် ကောင်းကျိုးတစ်ပိဿာခန့်ရသည်။ ဤသုံးသပ်ချက်ကိုကြည့်၍ မည်သည့်ရုပ်ပွားစေတီကို ရှိခိုးပူဇော်သည်ဖြစ်စေ သဒ္ဓါ။ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ရှိခိုးပူဇော်သင့်၏။

နာမည်ကြီးရုပ်ပွားတွေ့နေောက်လိုက်ရင်း အလိမ်အညှာခံရသူများကို တွေ့ရသောကြောင့် ယခုလိုရှင်းလင်းရေးသားရခြင်းဖြစ်သည်။

ထောင်ကိုကြောက်စရာမလို၊ ဒုစရိုက်မှုများကိုသာကြောက်ရမည်။ အပါယ်လေးပါးကို ကြောက်စရာမလို၊ အကုသိုလ်ကံများကိုသာကြောက်ရမည်။ ရုပ်ပွားစေတီများကို ကြောက်စရာမလို၊ ထိုရုပ်ပွားစေတီများကို မရိုမသေပြုလုပ်သော စေတနာဆိုးကိုသာကြောက်ရမည်။ ရုပ်ပွားစေတီကမိုက်ခြင်းမဟုတ်၊ စိတ်ဆိုးစေတနာဆိုးကသာ မိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

(စာရေးသူ)

ဦးစောအကြောင်းကို ပြန်ဆက်အံ့။

ယနေ့သည် ဦးစောအတွက် နောက်ဆုံးနေ့ရက်၊ နောက်ဆုံးအချိန်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ အစီအစဉ်များအရ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ တရားရေးဌာနအတွင်းဝန်နှင့် အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးတို့ ရှေ့ဆောင်လျက် ကျွန်တော်တို့သည် ဦးစောထံအရ ကြိုးတိုက်သို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာ လျှောက်လာကြသည်။ ဦးစော၏ ကြိုးတိုက်လေးသည် ဓာတ်မီးရောင်၊ ဆီမီးရောင်များကြောင့် လင်းသယောင် ရှိနေသည်။

ကြိုးဒဏ်ပေးပုံ မြင်ကွင်းကျယ်

ကြိုးတိုက်ရှေ့သို့ ကျွန်တော်တို့အရောက်တွင် ဦးစောသည် အပြုံး

ဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ကြိုးတိုက်တွင်းရှိ ဦးစော၏ဆင်းတုကလေးတွင် ဆီမီးပတ်လည်၊ ကော်ဖီဆွမ်း၊ မုန့်ဆွမ်းများဖြင့် ပန်းရေချမ်းများပါ ဝေဝေဆာဆာကပ်လှူထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးစော၏ အစားအသောက်တာဝန်ကိုယူရသော အကျဉ်းသားကလေး မောင်စင်ကာပူမှာ ၎င်း၏ဆရာအတွက် နံနက်စာကို နံနက်သုံးနာရီကပင် အသင့်စီစဉ်ပေးသော်လည်း ဦးစောကား စားမသွားတော့ပေ။ ဦးစောသည် ၎င်း၏ကိုယ်တွင် သူ၏ဇနီး ဒေါ်သန်းခင် (မာမိကြီး) အကြိုက်ဟုပြောသော အဝါရောင် ပိုးရမ်းဘောင်းဘီ၊ အပြာနုရောင် ပိုးရှပ်လက်တို ၊ ရေညှိရောင် မော်လမြိုင် ရှေ့ထိုးဖိနပ်များဖြင့် သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်လျက် အသင့်ရှိနေသည်။

ကျန်ခဲ့သော သူပိုင်ပစ္စည်းလေးများကို သူပေးလိုသူများ၏ အမည်ဖြင့်ယှဉ်လျက်သူ့ခုတင်ပေါ်တွင်တန်းစီတင်ခဲ့ပြီး ၎င်းနှင့်အတူရှိနေသော အရာရှိငယ်တစ်ဦးအား လွှဲအပ်ခဲ့သေးသည်။ ထောင်မှူးကြီးဦးစံတင်သည် ကြိုးကျတရားခံများ ဝတ်စားရမြဲဖြစ်သည့် အင်္ကျီဖြူ အရှေ့ကျောကွဲ(ဝတ်ရုံဖြူ)ကို လက်တစ်ဖက်ပေါ်တင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်မှ ဦးစော၏ကြိုးတိုက်သံတံခါး သော့ကိုဖွင့်မည်ပြုစဉ်-

“ဒီဟာကြီးကို ဟိုပေါ်ရောက်မှ ဝတ်ပေးရင် မဖြစ်ဖူးလား”ဟု ဦးစောက ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီး၏ တံခါးဖွင့်နေသောလက်သည် တန်သွားပြီး သက်ဆိုင်ရာအရာရှိများ၏ မျက်နှာကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အမိန့်ရသည်အလား ကြိုးတိုက်သံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ထောင်မှူးကြီးတို့သည် ဦးစောအား ဝဲယာညှပ်လျက်တွဲပြီးဖြစ်နေတော့သည်။

ဦးစောကား လက်ထိပ်မပါ။ ဝတ်ရုံဖြူပလာဖြင့် ၎င်း၏ နောက်ဆုံးခရီးဖြစ်သော ကြိုးစင်ရုံရာသို့ ညင်သာတိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့်

ဦးစော၏နောက်မှ ကပ်လျှက်ပါလာကြသော်လည်း ခံစားချက်က ပြင်းထန်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

အသက်ရှိ ကျန်းမာဝဖြိုးလျက်ရှိသူတစ်ဦးအား အသုဘအဖြစ် လိုက်ပါပို့ဆောင်သကဲ့သို့ရှိနေသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် မသက်သာလှပါ။ ကြိုးစင်အား မြင်နေရလေပြီ။ ကြိုးစင်ရှေ့ ရောက်လုနီးနီး ဦးစောမှာ ခြေလှမ်းလေးလာသည်။ ခြေဒရွတ်ဆွဲလာသည်။ သို့သော် သတိက မလွတ်ပေ။

သူ၏ သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းများကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လျက် ရှိပြန်သည်။ ကြိုးစင်ခြေရင်းသို့အရောက် ထောင်မှူးကြီး၏ သတိပေးမှုဖြင့် အသင့်ရှိနေသော ဆင်းတုတော်ကလေးအား ဦးညွတ်ဝတ်ဖြူလျက် ဦးစောမှာ ဖိနပ်မပါတော့ဘဲ ထောင်မှူးကြီးဦးစံတင်၏ တွဲခေါ်ရာကြိုးစင်သို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ်တက်သွားတော့သည်။

ကြိုးစင်မှာ နှစ်ယောက်တစ်ပြိုင်နက်ပေးနိုင်သော နှစ်ခုတွဲဖြစ်သော်လည်း အခွင့်အရေးတောင်းတတ်သောဦးစော၏ တောင်းပန်ချက်အရ သူ့အားနောက်ဆုံးအခွင့်အရေးဖြင့် သူတစ်ဦးတည်းကိုသာ ပထမကြိုးမိန့်ပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူစေခဲ့သည်။

(မှတ်ချက်) အဆင့်မရှိသူနှင့် အတူမသေလိုဟူသော သဘောမှာ မာနကိလေသာ၏ ရိုက်ခတ်မှုတစ်မျိုးပင်ဖြစ်၏။ တရားဖြင့်တည်ငြိမ်စွာ သေလိုသောကြောင့် တစ်ယောက်တည်းသီးသံနဲ့ ကြိုးမိန့်ကို ခံယူခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အရုဏ်ဦး၏နေရောင်ခြည်သည် ဦးစောနှင့်ပြိုင်တူ ကြိုးစင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ဦးစောသည် ဖိငင်းအလိုမရှိသော ကျောကွဲအင်္ကျီ အဖြူရှည်ကြီးကိုဝတ်ရန်လက်လျှိုပေးစဉ် ကြိုးစင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိကြသော အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများအား လူစေ့မတ်တပ်ကြည့်လျက် နောက်ဆုံးသောအပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။ မကြာပါလေ။ ဦးစော

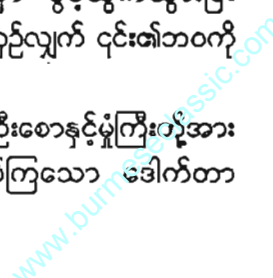
၏ ခြေစုံလက်စုံတို့တွင် ကြိုးတုပ်ပေးလျက်ရှိရာ ဦးစောသည် မျက်စိကို မှိတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ထောင်မှူးကြီးက ဦးစောအား ခေါင်းစွပ်အိပ်အဖြူကို စွပ်ပေးလျက် ကြိုးကွင်းတင်လိုက်စဉ် ဦးစောရပ်လျက်ရှိသော အောက်ခံသံပြားကြီးနှစ်ချပ်မှာ တစ်ခဏအတွင်း ဂျိုင်းခနဲ မြည်ဟီးလျက် ပွင့်ထွက် သွားသံနှင့်အတူ သူလည်းလုပ်ကြံမှုကြီး၏ ခေါင်းဆောင်တရားခံအဖြစ်မှ ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်း၍ ငြိမ်သက်လျက်ရှိပေပြီ။

ဦးစောကိစ္စအပြီး ထောင်မှူး၊ ထောင်ကြပ်တို့ ခြံရံလျက် မှုံကြီးအား တွဲထုတ်လာကြပြန်သည်။ သူလည်း ဝတ်ရုံဖြူကျောကွဲကြီးဝတ်လျက် ဒယီးဒယိုင် လက်ထိပ်မပါ ကြိုးစင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူနှင့် ယှဉ်လျက်ရှိသော တစ်ဖက်ခန်းမှ ကြိုးမိန့်ချပြီးသူကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဒါဦးစောလားဟု မှုံကြီးကမေးရာ ဦးစံတင်က ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးရင်း မှုံကြီးအား ခေါင်းစွပ်အိပ်ဖြူကို စွပ်ပေးလိုက်သည်။

မှုံကြီးကား ခေါင်းစွပ်မခံဘဲ ခေါင်းရှောင်ရင်း ကျွန်တော်ပြောစရာ ရှိသေးတယ်ဟု စကားစလာရာ ထောင်မှူးကြီးက ပြောသာပြောပါ။ အချိန်တွေကျန်သေးပါတယ်ဟု နှစ်သိမ့်ရင်း ခေါင်းစွပ်ထဲက ပြောနိုင်ပါတယ်ဟု ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်လိုက်သည်။ မှုံကြီးသည် ခေါင်းစွပ်ထဲမှပင် သူ၏မပြတ်သေးသော လက်ကျန်စကားကို ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ (ဦးစောအိမ်ပိုင်းစဉ် ခုခံ၍ရရှိသောဒဏ်ရာကြောင့် လက်တစ်ဖက် ဖြတ်ထားသည်) ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာဟု အစချီနေစဉ် သူနင်းထားသောသံပြားကြီးမှာ ပွင့်ထွက်သွားပြီး သူ့ဆရာခေါင်းဆောင် ကြီးနှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ၎င်း၏ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ရရာသည်။

ထို့နောက် ကြိုးမိန့်ပြစ်ဒဏ်ခံယူပြီးသော ဦးစောနှင့်မှုံကြီးတို့အား နာရီဝက်အကြာတွင် ထောင်ဆရာဝန်များဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာ

အောင်သိန်းနှင့် ဒေါက်တာထွန်းဝင်းတို့မှ လာရောက်စစ်ဆေးလျက် ၎င်းတို့တွင် အသက်မရှိတော့ကြောင်း မှတ်ချက်ပေးကြသည်။ ပြီးမှ ဦးစောနှင့် မုံကြီးတို့၏အလောင်းများကို ကြိုးစင်မှ အသင့်ရှိနေသော အခေါင်းများထဲသို့ စနစ်တကျ နေရာချပေးခဲ့ကြသည်။

တတိယအသုတ် မောင်စိုးနှင့် သက်နှင်းတို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ သူတို့ကား ပထမအသုတ်ကဲ့သို့ တည်ငြိမ်မှုမရှိ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား လျက်ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့အား ကြိုးတိုက်မှ အပြင်သို့ရောက်ရန် ခဲယဉ်း စွာထုတ်ခဲ့ရသည်။ အချို့ကြိုးတရားခံများ ယခုကဲ့သို့ ၎င်းတို့၏ နောက် ဆုံးအချိန်ကလေးတွင် ကြောက်ကန်ကန်လျက် အစွမ်းကုန်ခဲတတ် ကြသောကြောင့် ကြိုးတိုက်တရားခံများအား ထုတ်ယူရာတွင် သတိ ကြီးစွာ၊ လိမ္မာပါးနပ်ရန်လည်းလိုသည်။

ယခုတွင် အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများ၏ ပါးနပ်လိမ္မာစွာ ဆောင် ရွက်မှုဖြင့် မောင်စိုးနှင့် သက်နှင်းတို့မှာ ကြိုးစင်တန်းများပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေကြပြန်လေပြီ။ အစဉ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားလွန်းသော နှစ်ယောက်မှာ ကြိုးစင်သံပြားများပေါ်နင်းပြီးသည်နှင့် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ပမာသံပြားများပွင့်ထွက်သွားချိန်အထိ ငြိမ်သက်စွာဖြင့်ပင် သူတို့၏ဆရာခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့်အတူဘဝ နိဂုံးချုပ်သွားကြပေသည်။

(ဦးသန်းမြင့်၊ သာယာဝတီ ဂဠုန်ဦးစော၏နောက်ဆုံးနေ့- အိုးဝေဂျာနယ် (၁၅ . ၇ . ၇၁) စာ ၂၃-၃၅)

ထိုစဉ်က စိန်ကြီးသည် အသက်(၂၁)နှစ်ရှိပြီး ကြို့ပင်ကောက် မြို့သားဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် မင်းတိုင်ပင်အမတ်ဟောင်းနှင့် မြူနီစပယ် စီအီးအို(အမှုဆောင်အရာရှိ) လူကြီးလုပ်ခဲ့သူ ဦးမောင်ကြီး၏သားဖြစ် သည်။ ကြို့ပင်ကောက် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစာသင်ကျောင်းမှ ခုနစ်တန်း အောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၂ခု၊ ဂျပန်ခေတ်တွင်ဘီအိုင်အေတပ်တွင် ဗိုလ်ကလေး အဆင့်ဖြင့် စစ်မှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နှင်းနှင့် ဦးစောသည် နဂိုကပင် ခင်မင်ရင်းနှီးနေ သဖြင့် ကြို့ပင်ကောက်သို့ ဦးစော တရားပွဲလာရောက်ကျင်းပပြီး အပြန် ဦးစောနှင့်အတူ လိုက်ပါနေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရန်ကြီးအောင်ခေါ် မောင်လှထွန်းသည် ကြိုးပေးခံရစဉ်က အသက်(၁၉)နှစ်သာရှိသေး သည်။ သူသည် အုတ်ဖိုမြို့၊ အရှေ့အလယ်ကုန်းရွာနေဦးမောင်ထွန်း၏ သားဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်က အုတ်ဖိုမြို့၊ ဦးစံလှ မြန်မာစာသင်ကျောင်းတွင် သုံးတန်းအထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဦးစောနှင့်တူဝဲရီးတော်ပြီး ၎င်း၏ဖခင်ဦးမောင်ထွန်းနှင့် ဦးစောသည် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သည်။ ဦးစောအား ကြိုးပေးလိုက်သောအခါ ကြိုးမှာတစ်ချက်တည်းနှင့် ငြိမ်သက်သွားသည်ဟုဆိုသည်။

စိန်ကြီးနှင့် ရန်ကြီးအောင်တို့၏ ကြိုးမှာမူကား အချိန်အတန်ကြာ အောင် လူးလွန်၍နေခဲ့သည်။ ကြိုးလူးလွန်ခြင်းမှာ သေရမည်ကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပြီး ရုန်းကန်သည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။ ဦးစောမှာမူ သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ပိုင်းဖြတ် ထားဟန်ရှိ၍ ကြိုးမှာ မလူးမလွန်း၊ မလှုပ်ရှားတော့ပဲ ဒေါက်ဖြုတ်ချ လိုက်ပြီးသည့်နောက် တစ်ချက်တည်းနှင့် ငြိမ်သက်သွားခြင်းဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။

လုပ်ကြံမှုဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရသည့် ၁၉၄၇ ခု၊ ဇူလိုင် (၁၉)ရက်နေ့က ဦးစော၏ကိုယ်အလေးချိန်မှာ(၁၄၈)ပေါင်ရှိခဲ့ပြီး ကြိုးပေးအသတ်ခံရ မည့် တစ်ရက်အလို ၁၉၄၈ ခု၊ မေလ(၇)ရက်နေ့တွင် ကိုယ်အလေးချိန် (၁၂၆) ပေါင်သာရှိတော့သည်။

ဦးစောသည် သူ၏သမီး မေသန်းစောခေါ် ဘောဘီစော (၎င်းသည် ဦးစော၏ သမီးအရင်း မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်သန်းဆင်၏ ပထမအိမ်ထောင် မှ သမီးဖြစ်သည်)ထံသို့ နောက်ဆုံးပေးစာ မှာတမ်းကမ်းစောင်ကို

ကြိုးပေးဆံ့ရတော့မည့်ဆဲဆဲ ရက်ပိုင်းအတွင်းတွင် ရေးသားသွားခဲ့လေသည်။ ထိုမာကို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တို့က မေသန်းစောထံသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ဖခင်ဦးစောကသမီးထံ ထောင်တွင်းမှရေးသားပေးခဲ့သော မှာတမ်းစာထဲတွင်-

ကြိုးသမား၏ သံဝေဂစာတမ်း

ဒေါသနှင့် အာဇာနည်တရားများသည် ကောင်းကျိုးကို မပေးဘဲ ဆိုးကျိုးကိုသာပေးသည်။ သူသည် ဒေါသမီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး အာဇာနည်တရားကြီးမားလွန်းခဲ့သဖြင့် သူ၏ ဘဝကို တိုတိုနှင့်ပိုင်းကာ ဇာတ်သိမ်းဆိုးခဲ့ရသည်။ အကယ်၍ ဒေါသမီးကိုရင်ဝယ်မပိုက်ဘဲ ငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့ပြီး အာဇာနည်တရားကိုလည်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် ယခုလို အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘဝကိုတိုတိုပိုင်းရမည် မဟုတ်ချေ။ သူမြတ်နိုးသောဇနီး သူချစ်သောသမီးတို့နှင့်လည်း အိုအောင်မင်းအောင် နေထိုင်ရပြီး တိုင်းပြည်အကျိုးကို သယ်ပိုးထမ်းဆောင်သွားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူကား လွန်ခဲ့လေပြီ။ ပြီးခဲ့လေပြီ။ သို့တစေလည်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အမှားဖျိုး၊ နောင်တဖျိုး၊ သံဝေဂဖျိုးကို သမီးဖြစ်သူ မကြုံတွေ့ရလေအောင် ဖခင်၏ဘဝသင်ခန်းစာကိုယူ၍ ဒေါသမီးကို ရင်ဝယ်မပိုက်ထွေးဘဲ ငြိမ်းသတ်ပစ်ပါ။ မည်သူ့အပေါ်မျှ ရန်ငြိုးဖွဲ့ ရန်ငြိုး မထားဘဲ အာဇာနည်တရားကို ဖျောက်ဖျက် မေ့ပျောက်ပစ်ပါလေ ချစ်သမီး။

ဖေဖေ ဂဠုန်ဦးစော

မော်ဆရာ့စက်ကွင်း

ငယ်ရွယ်နုရွှ၊ ပျိုမျစ်လှ၍
မာနယစ်မူး၊ ရူးနေသူ
ပညာထွန်းတောက်၊ ပါရဂူမြောက်၍
မောက်မာ မာန၊ ကြွနေသူ
ဥစ္စာနေ၊ ပေါကြွယ်ဝ၍
အတ္တမာနကြီးနေသူ
များချွေရုံရုံ၊ အာဏာပြည့်၍
အတိမာနရောက်နေသူ
အားအင်ပြည့်မား များထက်သာ၍
မာနတံခွန်ထူနေသူ
အများနှင့်ဆန့်ကျင်၊ အဟုတ်ထင်၍
မော်ဝင်မာန ပူးနေသူ
အရာရာကျရှုံး၊ ချစ်သူမုန်း၍
နုံးချည်မာနစွဲနေသူ
ပိုးဖလံအဖြစ် မီးဝယ်နစ်သို့
မုန်း ချစ် စွန်းတွက်၊ မာနတက်ဘိ
လက်ရှိအခြေ၊ အောင်မြင်နေလည်း
ရေပွက်ပမာ၊ ခဏသာ
ကံဟောင်းကူဖေး၊ အကျိုးပေးကြောင့်
လူရေးခွင်ဝယ်၊ လူတွင်ကျယ်လုပ်
မာန်စွယ်ထုတ်ပြ၊ သရုပ်လှလည်း
လင်းရလျှပ်စီး၊ တပြက်သာ
ဩဇာ . . . လူတွေလူတွေ
အပူတွေကြား၊ အယူမှားလျက်

တရားဆိတ်သုဉ်း၊ အချိန်ဖြုန်းသော်
 လုံးရာမှပြား၊ ပြားရာမှအက်
 အက်ရာမှကွဲ၊ ကွဲရာမှကြေ
 ကြေရာမှဖွ၊ ဖွရာမှလွင့်
 လွင့်ရာမှပျောက်၊ နိဂုံးရောက်သော်
 တောက်လောင်မစဲ၊ မီးကျင်းထဲမှ
 လူးလဲမထသာ၊ နာကြီးနာသည်
 မာနဒဏ်က စုန်းမှော်အသွင်
 မသာတမျှ နံ့စွနလုံးညှော်ဝင်
 ထာဝရ၊ ဟန်မကျ၊ ပြုံးပျော်မရွှင်။

(အောင်ပန်းဝေ-ရွှေတို)

ဦးစောဘဝကို အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်စေသော အဓိကတရား ခံထဲတွင် မာနလည်းတစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထိုမာန၏အပြစ်ကို ထင်သာမြင်သာရှိစေရန် အထက်ပါကဗျာကိုထည့်သွင်း ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဦးစောသည် ဘာသာရေးအသိပညာမဲ့ခဲ့သောကြောင့် လူ့ဘဝကို ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့အတွက် အသုံးချခဲ့သည်။ လောကကို မိမိကိုယ်ကို အတွက် အသုံးချခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စက္ခ၊ သံသရာ နှစ်ဖြာလုံး နှစ်နာခဲ့ရပေသည်။ ယခုဖော်ပြမည့် ဦးစိုးနိုင်သည်ကား ဘာသာရေး အသိပညာရှိခဲ့သောကြောင့် လူ့ဘဝကို ကုသိုလ်ရဖို့အတွက် အသုံးချခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်ကို လောကအကျိုးအတွက် အသုံးချခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုပစ္စက္ခဘဝမှပင် စာရေးသူတို့ကဲ့သို့ ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကိုပင် ခံခဲ့ရသည်။ နောင်သံသရာ တွင်လည်း အထက်တန်းကျကျ ကျင်လည်ပြီး နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ဦးမည် ဖြစ်သည်။

ခေတ်သစ်အနာထပိဏ်

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ သာဝတ္ထိပြည်တွင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို (၁၄)ကုဋေ အကုန်အကျခံတည်ဆောက်လှူဒါန်းသော အနာထပိဏ် သူ ဌေးကြီး ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းနီးပါး သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် အလှူ အတန်းရက်ရောသူများကို ခေတ်သစ်အနာထပိဏ်သူဌေးဟု ခေါ်တတ်ကြသည်။ သို့သော် ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ ဘာသာရေး တစ်ခုတည်းတွင် လှူရုံဖြင့် အနာထပိဏ်ဘွဲ့ကို ခံယူ၍ ရပေ။

ရှင်းပြအံ့ -

အနာထပိဏ်ဟူသည် သူ၏နာမည်အရင်းမဟုတ်။ သူ့အား အများက ပေးထားသောဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ အနာထပိဏ်၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ကိုးကွယ်အားထားရာမရှိသော ဒုက္ခသည်များအား ဘမင်းကျွေးတတ်သူဟုဖြစ်သည်။ သူ၏နာမည်အရင်းမှာ သုဒတ္တဖြစ် သည်။ အနာထပိဏ်သည် မိဘမဲ့ကလေးများကစ၍ ဒုက္ခရောက် နေသူများကို အမြဲထောက်ပံ့ ကူညီကျွေးမွေးလေ့ရှိသည်။

ဦးစိုးနိုင်သည်ကား ခေတ်သစ်အနာထပိဏ်ဘွဲ့ကို ခံယူထိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည်ဘာသာရေးတွင်သာမက လူမှုရေးတွင်ပါ ထိ ရောက်အောင် လှူဒါန်းနေသူဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ စစ်ကိုင်းတိုင်းအ တွင်း ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးနှစ်ရပ်ပေါင်း သိန်းကိုးထောင်ကျော် လှူဒါန်းပြီး ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ စာရှုသူများ ဝမ်းမြောက်နမော် သာသနာခေါ်နိုင်ရန် ဦးစိုးနိုင်၏အလှူအချို့ကို ရှာဖွေတင်ပြလိုက်ပါသည်။

**စစ်ကိုင်းမြို့နယ်
မအူပင်ကျေးရွာတွင်
လှူခဲ့သောဒါနများ**

- (က) တောက်ပြားတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော စေတီတော်အား ကျပ် သိန်း(၆၀၀)အကုန်အကျခံ၍ပြုပြင်မွန်းမံခြင်း။
- (ခ) အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်း နှစ်ထပ်ဆောင်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ရာတွင်ကျပ်သိန်း(၂၀) ပါဝင်လှူဒါန်းခြင်း။
- (ဂ) သောက်သုံးရေအတွက်ရေတွင်းတစ်တွင်းတူးပေးခြင်း။
- (ဃ) အလျားပေ(၁၀၀၀)အနံ(၂၅)ပေရှိသော ရွာလယ်လမ်းမကြီးအားကျပ်သိန်း(၄၀)အကုန်အကျခံ၍ကျောက်ချောလမ်းခင်းပေးခြင်း။

**စစ်ကိုင်းမြို့နယ်
ညောင်တုန်းရွာတွင်ပြုလုပ်ခဲ့သော
အလှူဒါနများ**

- (က) အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်း နှစ်ထပ်ဆောင်တစ်ဆောင်ကို ကျပ်သိန်း(၃၀)အကုန်အကျခံ၍ လှူဒါန်းခြင်း။
- (ခ) စစ်ကိုင်းမြို့နယ် ကျေးရွာများ၏အရှေ့ဘက်အခြမ်း၊ အနောက်ဘက်အခြမ်း ဖြတ်သန်းသွားလာမှု လွယ်ကူချောမွေ့စေရေးအတွက် ကျေးရွာအလယ်ရှိ ချောင်းအား ကျပ်သိန်း(၂၅၀)ကျော်တန် ကွန်ကရစ်တံတားကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း။
- (ဂ) အထက်အပိုဒ်(က)ပါ အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်း၏

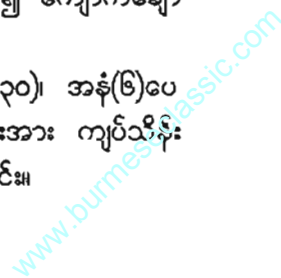
ရှေ့ဘက်ကပ်လျက်ရှိသောချောင်းကူးတံတားအတွက် သံပေါင်များကျပ်သိန်း(၂၀)ဖိုးလှူဒါန်းခြင်း။

**စစ်ကိုင်းမြို့နယ်
သပြားကျေးရွာတွင်ပြုလုပ်ခဲ့သော
အလှူဒါနများ**

- (က) ကျေးရွာအနောက်ဘက်ရှိချောင်းအားဖြတ်၍ အနံ(၈)ပေအလျားပေ(၅၀)ရှိသော ကွန်ကရစ်တိုင်သစ်သားခင်းတံတားတစ်စင်းကို ကျပ်သိန်း(၅၅) အကုန်အကျခံ၍ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း။
- (ခ) ထိုကျေးရွာနေလူငယ်တစ်ဦးတွင် စွဲကပ်နေသော ရေဖျဉ်းရောဂါကို ကျပ်(၁၅)သိန်း အကုန်အကျခံ၍ ပျောက်ကင်းအောင်ကုသပေးခြင်း။

**စစ်ကိုင်းမြို့နယ်
ကြွယ်လူးကျေးရွာတွင်ပြုခဲ့သော
ဒါနများ**

- (က) အလျားပေ(၅၀၀)၊ အနံ(၁၀)ပေရှိ ရွာလယ်လမ်းမကြီးအား ကျပ်သိန်း(၅၀)အကုန်ခံ၍ ကျောက်ချောလမ်းခင်းပေးခြင်း။
- (ခ) ရွာအနောက်ဘက်ရှိ အလျားပေ(၃၀)၊ အနံ(၆)ပေအမြင့်ပေ(၂၀)ရှိချောင်းကူးတံတားအား ကျပ်သိန်း(၃၀)အကုန်အကျခံ၍ လှူဒါန်းခြင်း။

စစ်ကိုင်းမြို့နယ် မိုးကြိုးကျေးရွာ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီး ခံစားနေရသော သွေးကင်ဆာရောဂါ ပျောက်ကင်းရန် နေ့စဉ်လှူဒါန်း နေသည်မှာ ယခုအချိန်ထိ ကျပ်သိန်း(၅၀)ကျော် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဆက်လက်လှူဒါန်းလျက်ရှိသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့၊ လေးကျွန်းမာန်အောင်ဘုရားကြီးအား ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူခြင်း၊ ဆိုဒီယမ်ဆလိုက်မီးတော် လှူဒါန်းခြင်း၊ ဓမ္မာရုံအတွက် မတည်ငွေလှူဒါန်းခြင်း၊ နှစ်စဉ်ဘုရားပွဲကျင်းပရာတွင် သံဃာတော်များ နှင့် သီလရှင်များအား အလှူဝတ္ထုနှင့် နဝကမ္မငွေများကပ်လှူခြင်းတို့အ တွက် စုစုပေါင်းကျပ်သိန်း(၈၀)ကျော်ခန့် ရှိသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့၊ ဆင်များရှင်ဘုရားအနီးရှိ ဒေါက်တာမေချိုရီအေး မျက်စိအထူးကုဆေးခန်းတွင် ငွေကြေးမတတ်နိုင်သည့် ဆင်းရဲသား လူနာများအား မျက်စိခွဲစိတ်ကုသရန်အတွက် ပထမအကြိမ်အလှူ တော်ငွေကျပ်သိန်း(၂၀) လှူဒါန်းခဲ့သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့၊ ဂမ္ဘန်းကျေးရွာတွင်ရေကြီး၍ နစ်မြုပ်ပျက်စီးသွားသော တွဲဖက်အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်း ပြုပြင်ဆောက်လုပ်ရန်အ တွက်ကျပ်(၁၅)သိန်းထည့်ဝင် လှူဒါန်းသည်။

မုံရွာမြို့၊ ဗောဓိတစ်ထောင်ရပ်တော်မူဘုရားကြီး တည်ရန်အ တွက် အလှူတော်ငွေကျပ်သိန်း(၅၀၀)ကို ထည့်ဝင်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

မုံရွာမြို့၊ သေဝတီသီလရှင် ဓာသင်တိုက်ကြီးအား ၂၀၀၅ ခုနှစ် မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ ဆန်နှင့်လစဉ်အလှူငွေ တစ်လလျှင် ကျပ်(၃၀၀၀) တို့အား လှူဒါန်းလျက်ရှိရာ စုစုပေါင်းအလှူငွေ ကာလတန်ဖိုးကျပ် သိန်း(၃၀)ခန့်ရှိသည်။ ၎င်းအပြင် အထက်ပါကျောင်းတိုက်မှ မြစ်ကြီး နားသို့ခွဲထွက်သွားသော သီလရှင်ကျောင်းအတွက် အလှူငွေကျပ် သိန်း(၅၀)လှူဒါန်းခဲ့သည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်း အင်းတော်မြို့နယ် ဂျိုးဂျိုးကျကျေးရွာ ဘုန်းတော်

ကြီးကျောင်းဆောက်လုပ်ရန် အလှူငွေကျပ်(၂၁) သိန်းပါဝင်လှူဒါန်း ခဲ့သည်။ ဦးစိုးနိုင်ကယ်တင်ခဲ့ရသော နောက်ကြည့်ကျွန်းကျေးရွာ သမိုင်းကို ဦးစိုးနိုင်ရေးသားထားသည့်အတိုင်း ကူးယူတင်ပြလိုက်ပေ သည်။

ဒုစရိုက်ရွာဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းရင်း

စစ်ကိုင်းတိုင်း စစ်ကိုင်းမြို့နယ် နောက်ကြည့်ကျွန်း ကျေးရွာသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၈၀)ခန့်မှ စ၍ ဒုစရိုက်မူများဖြင့် ကျော်ကြားသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ခဲ့သည် ကျေးရွာ၏ဘုရားစေတီနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသည် ခန့်မှန်းခြေ ၁၉၄၀ခုနှစ်ခန့်တွင် မြစ်ရေတိုက်စားမှု ကြောင့် ရေထဲသို့ပျောက်ပျက်သွားခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်၍ နောက်ကြည့်ကျွန်း ရွာသူရွာသားများသည် ဘုရားစေတီ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ မရှိသည့်အတွက် ယဉ်ကျေးလိမ္မာမှုမရှိ ခြင်း၊ စာပေပညာ မတတ်မြောက်ခြင်း၊ အသိတရားမရှိခြင်း စသည်တို့ ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရားများ ပျက်စီးလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ ၏ စား၊ ဝတ်၊ နေရေးအတွက် ရောဝတီမြစ်ကြောင်းမှ ပျောချလာသည့် အစိုးရနှင့် ပုဂ္ဂလိက သစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင်များအား ခိုးယူခြင်းမှ အစပြု၍ အဆင့်ဆင့်ကြီးထွားလာခဲ့သည်။

၂၀၀၀ ခုနှစ် အရောက်တွင် စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မန္တလေး၊ အမရပူရ၊ တံတားဦးမြို့နယ် အသီးသီးရှိ လူနေအိမ်များမှ စက်ဘီးများ၊ မော် တော်ဆိုင်ကယ်များခိုးယူခြင်း၊ အခြားတွေရာပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းများ ပြုလုပ်လာကြသည်။ ၎င်းအပြင် အမှတ်(၃၃)ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်၏ မွေးမြူရေးကြက်ခြံမှကြက်များ ခိုးယူခြင်း၊ နောက်ကြည့်ကျွန်းရွာအနီး ရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများမှ စိုက်ပျိုးထားသော လယ်ယာဖိုက်ခင်း

ရှိနေသည်။ နောက်ကြည့်ကျွန်းကျေးရွာမှ ရွာသားများအား ယဉ်ကျေး
လိမ္မာသည့် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းသို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ရန် အောက်
ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ပြစ်ဒဏ်ကျခံဆဲနှင့် ပြစ်ဒဏ်ကျခံခဲ့ရသောသူများ၏ သားသမီး
(၄၇)ယောက်အား မိဘများ၏ခွင့်ပြုချက်၊ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ၏ခွင့်ပြု
ချက်ဖြင့် (၁၃ . ၆ . ၂၀၀၇)နေ့တွင် ရန်ကုန်တိုင်း၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊
အမှတ်(၂၆) မူလတန်းကျောင်းတွင် အခြေခံမူလတန်းပညာများ သင်
ကြားပေးလျက်ရှိပါသည်။ ၎င်း(၄၇)ဦးအတွက် စား၊ ဝတ်၊ နေရေးနှင့်
ပညာရေးများအတွက် အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ထောက်
ပံ့ပေးလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်ကြည့်ကျွန်းကျေးရွာအတွင်းရှိ ခိုးယူစား
သောက်နေထိုင်ကြသော မိသားစုတို့၏ဘဝများအား လေ့လာတွေ့ရှိရ
သောအခါ လွန်စွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ၎င်းတို့ ၎င်းတို့၏ဘဝများမှာ
ကျေးရွာတည်ရှိရာ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် သစ်ပင်၊ ချုံပုတ်
ဘေးများတွင် ဝါးတဲလေးများတည်ဆောက်၍ နေထိုင်ပြီး နေ့ပိုင်းတွင်
ရေလုပ်ငန်း၊ တံငါလုပ်ငန်းများလုပ်၍ ညပိုင်းတွင် အစိုးရနှင့်ပုဂ္ဂလိ
ကပိုင်ပစ္စည်းများကို ခိုးယူစားသောက်ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ အခြေခံ စား၊ ဝတ်၊ နေရေးအတွက်(၄ .
၃ . ၂၀၀၇)မှ စတင်၍ လစဉ် အိမ်ထောင်စုတစ်စုအတွက် ဆန်(၆)
ပြည်၊ ငွေကျပ်(၅၀၀၀)ထောက်ပံ့ပေးခြင်း၊ ၎င်းတို့၏ သားသမီးများဖြစ်
သည့် (၁၄)နှစ်အရွယ်(၁၅)ယောက်အား ကျွန်တော်၏ကုမ္ပဏီများတွင်
အလုပ်ခန့်ထား၍ လစာငွေများ ထောက်ပံ့ပေးခြင်း၊ အဝတ်အထည်
များထောက်ပံ့ပေးခြင်း၊ လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ လှူဒါန်းပေး
ခြင်းတို့ကို လစဉ်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

စုစုပေါင်း လစဉ် ဆန်(၁၅)အိတ်နှင့်ငွေသားသုံးသိန်းကျပ်လှူဒါန်း

လျက်ရှိသည်။ ၎င်းအပြင် မွေးမြူရေးဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပြုနိုင်ရန် အိမ်ထောင်စုတစ်စုတွင် နို့စားနွားမတစ်ကောင် ကာလတန်
ဖိုး ကျပ်သုံးသိန်းခွဲပံ့ပိုးလျက်ရှိရာ၊ ယခုအချိန်ထိ အိမ်ထောင်စုသုံးစု
အတွက် နို့စားနွားမသုံးကောင် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။

နောက်ကြည့်ကျွန်းကျေးရွာ၌ လေးကျွန်းချမ်းသာဘွဲ့ အမည်ခံ
စေတီတစ်ဆူ တည်ထားပေးခဲ့ပါသည်။ ထီးတော်တင်ပွဲအား(၁၆ .
၁၂ . ၂၀၀၇)နေ့တွင် ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့သည်။ ဘုရားတည်ခြင်းနှင့်
အနေကဇာတင်ခြင်းတို့အတွက် လှူဒါန်းငွေမှာငွေကျပ်သိန်း(၄၈၀)
ကျော်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်တိုက်နာယကချုပ်
ဆရာတော် ဦးရာဇေဓမ္မာဘိဝံသနှင့် မြကျောက်ဆရာတော်ကြီးများ
ဦးဆောင်၍ သံဃာတော်(၄၇)ပါးကို ပင့်ဆောင်ပြီးလျှင် ရွာသူရွာသား
များကိုယ်တိုင် သင်္ကန်း(၄၃)စုံကို ကပ်လှူစေခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး
များ၏ ဩဝါဒတရားများကိုလည်း နာယူစေခဲ့သည်။

နောက်ကြည့်ကျွန်း ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း နှစ်ထပ်ဆောင်
ဆောက်လုပ်ရန်လည်း မြေနေရာဝယ်ယူထားပြီးဖြစ်သည်။ နှစ်ထပ်
တိုက်ကျောင်းအတွက် ကျပ်သိန်း(၃၀၀)ခန့်လှူရန် စီမံထားပြီးဖြစ်
သည်။ နောက်ကြည့်ကျွန်းကျေးရွာသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများနှင့်
ကူးလူးဆက်ဆံသွားလာနိုင်ရန် ယခင်အချိန်အခါက လှည်းလမ်း၊
ယာဉ်သွားလမ်းများမရှိပါ။ မိမိမှ အလျား(၇၀၀)ပေ၊ အကျယ်ပေ(၅၀)ရှိ
မြေကွက်အား ဝယ်ယူ၍ ယာဉ်သွားလမ်း၊ လှည်းသွားလမ်းများ ဖောက်
လုပ်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်ကြည့်ကျွန်းကျေးရွာသို့ တစ်လလျှင်
လေးကြိမ်ခန့်သွားရောက်၍ ဘာသာရေး ပညာရေး လူမှုရေးလုပ်ငန်း
များကို ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်စွာ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ကြရန်
အားပေးစကားပြောကြားခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာရှိ ရွာသူရွာသား

များနှင့် တွေ့ဆုံပေးကာ အားပေးစကားပြောကြားခြင်း၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် ၎င်းတို့၏ကိုယ်ကျင့်တရား၊ စိတ်နေသဘောထားများကို တဖြေးဖြေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာမှုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများသည် ယခင်ကကဲ့သို့ ညအချိန်ကင်းစောင့်ခြင်းဘာဝန်များ မပြုလုပ်ရတော့ဘဲ စိတ်အေးချမ်းသာစွာဖြင့် နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ၎င်းအပြင် နောက်ကြည့်ကုန်းကျေးရွာမှ ပြစ်ဒဏ်ကျခံ၍ ပြန်လွတ်လာသည့် ရွာသား(၃၈)ဦးအား ဒုလ္လဘရဟန်းခံပြီး တရားအားထုတ်နိုင်စေရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

(ဦးစိုးနိုင်+ဒေါ်အေးအေးခိုင်၊ အေးအေးခိုင်ကျောက်စိမ်းကုမ္ပဏီ)

မြေပြင်ပေါ်က ငရဲပြည်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ကုဇေများစွာ ချမ်းသာသောသူဌေးကြီး တစ်ဦး ရှိ၏။ မဟာနေသူဌေးဟု အမည်တွင်၏။ ထိုသူဌေးကြီးတွင် တစ်ဦးတည်းသောသားတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူဌေးကြီးသည် သူ၏သားကို မည်သည့်အတတ်ပညာမှ သင်မပေးချေ။ သူ၏အတွေးမှာ ငါ့သားသည် အလွန်ဆုံး တစ်နေ့တစ်ထောင်သုံးသည့်တိုင်အောင် အနှစ်တစ်ရာသုံးသော်လည်း ငါစုထားသောငွေများ မကုန်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတတ်ပညာ ဘာမှသင်စရာမလိုဟုဆုံးဖြတ်လေသည်။

ငွေမှတစ်ပါး တခြားဘာမှမရှိသောသူကို သူဌေးဟုခေါ်သည်- ဟု ဖွင့်ဆိုချက်သည် ထိုသူဌေးကြီးမျိုးကိုပင် ရည်ညွှန်းဟန်ရှိသည်။ သားဖြစ်သူ အရွယ်ရောက်သောအခါ အဆင်းရှိသော်လည်း အချင်း

(အရည်အချင်း)မရှိသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်ပေးလေသည်။ သူဌေးကြီး ကွယ်လွန်သောအခါ သူ့သားသည် လိုအပ်တာထက် ပို၍ အပျော်အပါး၊ အသောက်အစားနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

အထွက်သာရှိပြီး အဝင်မရှိလေသောအခါ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း မှာပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာ တစ်ခုမှမတတ်သောအခါ ချေးငှားစားပြီး အသက်မွေးရ၏။ ချေးငွေများ ပြန်မဆပ်နိုင်သောအခါ ပိုင်ဆိုင်သမျှ တိုက်တာခြံများကို ပေးလိုက်ရပြီး ခွက်လက်စွဲကာ တောင်းစားရတော့သည်။

ဇနီးသည်ကလည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိသောသူကို စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။ ထိုသူဌေးသားသည် ပထမအရွယ်တွင် စီးပွားဥစ္စာကို အားကြီးမာန်တက် ရှာဖွေခဲ့လျှင် အထက်တန်းစားသူဌေးကြီး ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ လောကီဥစ္စာမရှာဘဲ လောကုတ္တရာဥစ္စာရှာမည်ဆိုလျှင် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဒုတိယအရွယ်တွင်စီးပွားဥစ္စာကို ရှာဖွေက အလတ်တန်းစားသူဌေးဖြစ်နိုင်ပေသည်။ လောကုတ္တရာဥစ္စာရှာဖွေက အနာဂါမ်သော်လည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမ်သော်လည်းကောင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။

တတိယအရွယ်တွင် စီးပွားဥစ္စာရှာဖွေက သူဌေးအငယ်စား တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ လောကုတ္တရာဥစ္စာရှာဖွေက သောတာပန်တည်နိုင်ပေသည်။ သူသည် အရွယ်သုံးပါးလုံးအချိန် ဖြုန်းခဲ့သောကြောင့် ဥစ္စာနှစ်မျိုးလုံးမရတော့ပေ။ လူသားသည် ဥစ္စာစည်းစိမ်ထက်လည်းကောင်း၊ ခြေလက်အင်္ဂါထက်လည်းကောင်း အသက်ကိုပို၍ တန်ဖိုးထားတတ်သည်။ သို့သော် အသက်ကို တန်ဖိုးထားသောလူသားသည် အချိန်ကိုကား တန်ဖိုးမထားတတ်ကြ။

အမှန်ကား စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီစသော ထိုအချိန်တိုလေးများ ပေါင်းစည်းထားခြင်းကို အသက်ဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်နှင့်အသက်သည် အတူတူသာဖြစ်၏။ အသက်ကို တန်ဖိုးထား

သောသူသည် အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားရမည်သာဖြစ်၏။ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားသောသူသည် အချိန်မှန်သမျှထဲမှ ကုသိုလ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာ ဖြည့်သုံးမျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးကို အမြဲတမ်းရအောင်ယူနေရမည်ဖြစ်သည်။

ဖော်ပြပါ သူဌေးသားကား မိမိအသက်ကို တန်ဖိုးမထားသူ တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။ မဟာနေသူဌေးကြီးသည် မိမိသားကို ဥစ္စာအမွေပေးရန်သာ သတိရပြီး ဓမ္မအမွေပေးရန် မေ့လျော့ခဲ့၏။ သူတို့နေထိုင်ရာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတွင် ဘုရားရှင်သည် ညစဉ် တရားဟောကြားလျက်ရှိ၏။ သို့သော် သူသားကို တစ်ကြိမ်မျှ တရားနာရန် မတိုက်တွန်းခဲ့ပေ။

ဥစ္စာသည် ထာဝရဥစ္စာ၊ ဇာတိဥစ္စာ၊ အင်္ဂုဏ်ဥစ္စာ၊ အနဂါမိကဥစ္စာဟု လေးမျိုးရှိ၏။ တိုက်တာခြံမြေစသော ရွှေပြောင်း၍မရသော ဥစ္စာသည် ထာဝရဥစ္စာပင်ဖြစ်၏။ ဆင်၊ မြင်၊ ကျွဲ၊ နွား စသော ရွှေပြောင်း၍ ရသောဥစ္စာသည် ဇာတိဥစ္စာပင်ဖြစ်၏။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အတတ်ပညာတစ်ခုခုသည် အင်္ဂုဏ်ဥစ္စာပင်ဖြစ်၏။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စသော ကုသိုလ်များကား အနဂါမိက ဥစ္စာပင်ဖြစ်၏။

ဤဘဝ ဤခန္ဓာ၊ ဤသားမယားများရှိသည့်အတွက် ရှေ့ဥစ္စာ(၃)မျိုးကိုလည်း ရှာရမည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုမျှနှင့်မပြီးသေး။ ရဟန္တာမဖြစ်သေးသမျှ ဘဝသံသရာများစွာ ကျင့်လည်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကုသိုလ်ဥစ္စာကိုလည်းရှာဖွေဆည်းပူး ရမည်သာဖြစ်၏။ သေရွာသို့ရောက်သောအခါ ရှေ့ဥစ္စာသုံးမျိုးသည် နှမ်းတစ်စေ့စာမျှ ပါမလာနိုင်သည်ကို အထူးသတိပြုသင့်၏။ မိမိပြုထားသော ကုသိုလ်ဥစ္စာသည်သာ သံသရာသို့ ပါလာမည်ဖြစ်၏။

တိရစ္ဆာန်နှင့် တူသောလူများ

လူဖြစ်သော်လည်း လူနှင့်မတူဘဲ တိရစ္ဆာန်နှင့်တူသော လူသားများရှိ၏။ ဝမ်းစာရှာခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ စားခြင်း၊ ကာမဂုဏ် ခံစားခြင်း ဤလေးချက်သည် လူမှာလည်းရှိ၏။ တိရစ္ဆာန်မှာလည်းရှိ၏။ ဤလေးချက်ပြည့်စုံရုံနှင့်တော့ လူဟူ၍မခေါ်ရ။ တိရစ္ဆာန်ဟုသာခေါ်ရကြောင်း ဝိမာနဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာတွင်ဖွင့် ပြချက်ရှိ၏။

လူက တိရစ္ဆာန်ထက်သာသွားသောအချက်မှာ ပရဟိတ အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အများအကျိုးဆောင်သောအလုပ်ကို လူကသာ လုပ်တတ်၏။ တိရစ္ဆာန်က မလုပ်တတ်။ အများအကျိုးဆောင်ခြင်းဟူသည် ဝိပဿနာစကားနှင့် ပြောရလျှင် အတ္တနှင့်လောဘကို သတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနိမ့်ဆုံးဖြစ်သောဒါနကိုပြုလျှင်ပင် ငါကောင်းစားဖို့ဟူသောစိတ်နှင့်မပြုဘဲ လောကကောင်းစားဖို့ဟူသောစိတ်ဖြင့်ပြုလျှင် ထိုဒါနသည် ငါဟူသောဒိဋ္ဌိကိုလေသာနှင့် ကောင်းစားဖို့ဟူသော လောဘကိုလေသာကို ပယ်သတ်ပြီးသားဖြစ်၏။

ဒွိပိဋကဆရာတော် ဦးဖာဂရသည် လယ်တီဝိပဿနာတရားများကို ဟောကြားပြသရင်း မိဘမဲ့တိုင်းရင်းသား ကလေးငယ်များစွာကို စောင့်ရှောက်ပြုစုထားသည်။ လှိုင်မြို့နယ်မှ မေတ္တာဝါဒီဆရာတော်ကြီးနှင့် လှိုင်မဟာစည်ဆရာတော်ကြီးတို့သည်လည်း မိဘမဲ့ကလေးများစွာကို ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ်နှင့်အတူ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြသည်မှာ လေးစားကြည်ညိုစရာကောင်းလှသည်။

ဘုန်းကြီးများ ဆင်းရဲသည်မှာ လူအချို့ ချမ်းသာသလောက် အဆင့်မှာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်တစ်ယောက်အားနှင့်ယူသော်မူ၊ တစ်သောင်းအားနှင့်ယူသော်ရ၏ဟူသောစကားအတိုင်းဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းလျှင် မိဘမဲ့ကလေးသုံးယောက်လောက်

စောင့်ရှောက်ပေးမည်ဆိုလျှင် မြန်မာတိုင်းရင်းသားကလေးများ ဘာသာခြားတို့လက်ထဲသို့ ရောက်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့အတူ တတ်နိုင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာမိသားစုများသည် မိဘမဲ့ ကလေးတစ်အိမ်တစ်ယောက်လောက် တာဝန်ယူမည်ဆိုလျှင်ပင် မိဘမဲ့ကလေးများအတွက် ပူစရာမလိုတော့ပေ။

ဗုဒ္ဓဘာသာများသည် တောင်တစ်တောင်တွေလျှင် စေတီတစ်ဆူ မရရအောင် တည်ကြ၏။ မြန်မာပြည်တွင်ကား တောင်များတွင် စေတီမရှိသောတောင် မရှိသလောက်ရှား၏။ စေတီတည်ခြင်းကား ကောင်းပါ၏။ သို့သော် တောင်ခြေမှ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲနေသော ဗုဒ္ဓဘာသာမိသားစုများကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့ဖို့ မေ့လျော့နေခြင်း ကား မကောင်းပေ။

တောင်ပေါ်မှာဘုရား၊
တောင်အောက်မှာဘာသာခြား

ထိုအချိန်တွင် ဘာသာခြား သာသနာပြုများက တောင်ခြေမှ ဆင်းရဲသား ဗုဒ္ဓဘာသာများကို စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများကို အားတက်သရော ထောက်ပံ့ကြသည်။ တောင်ပေါ်တွင် လက်ဝါး ကပ်တိုင်ကြီး သိန်းတစ်ထောင် အကုန်အကျခံ စိုက်ထူခြင်းထက် တောင်အောက်က ဆင်းရဲသားများကို ထောက်ပံ့ခြင်းသည် သူတို့ ဘာသာအတွက် ပို၍ကျေးဇူးများကြောင်း ဘာသာခြားသာသနာ ပြုများက သိကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာအများစုသည် မြေပြင်မှာဘုရားတည်ဖို့သာကြိုး စား၏။ ဘာသာခြားများက လူတို့၏နုလုံးသားတွင် အကြင်နာ မေတ္တာ ဘုရားများတည်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ဗဟိဒ္ဓထက် အဇ္ဈတ္တတ

ပိုမိုထိရောက်သည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကမ္ဘာနှင့်ချီလိုက်လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်က အနည်းဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာများက တောင်ထိပ်တွင် ထီးတော်တင်အောင်ပွဲကြီး ခြံ့ခိုခြံ့ခိုသဲကျင်းပနေချိန်တွင် တောင် အောက်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာလေးငါးရွာမှာ ဘာသာခြားသို့ ပြောင်း သွားကြလေပြီ။ တောင်ပေါ်မှာစေတီတစ်ဆူ တည်ပြီးတိုင်း တောင်အောက်မှ လူတစ်သောင်းခန့်သည် ဘာသာခြားဘဝသို့ ရောက်သွားကြလေပြီ။

တောင်ပေါ်က ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရား၊ တောင်အောက်မှာ ဘာ သာခြားမဖြစ်ရလေအောင် ဆင်းရဲသားများထောက်ပံ့ရေးကို ပထမထားပြီး စေတီတည်ရေးကို ဒုတိယထားလျှင် ဘာသာနာပြု ရာ၌ ပိုမိုထိရောက် အောင်မြင်ပေလိမ့်မည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းက တောင်တွင်းကြီးတွင်သမ္မာကျမ်းစာကို တစ်ခွန်းမှမဟောဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာလယ်သမား၊ ယာသမားများစွာကို ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖြစ်သွားအောင် သာသနာပြုနိုင်သော ဓမ္မဆရာတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသည်။

သူပြောသော စကားတစ်ခွန်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာပြု ရဟန်း ရှင်လူများအား ထိရောက်သောသာသနာပြုနည်းကို ညွှန်ပြသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုစကားမှာ-

ထမင်းဆာနေတဲ့သူကို
ဘုရားရှိခိုးခိုင်းလို့ မရဘူး

ဟူ၏။ မှန်၏။ ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားနိုင်သူတစ်ဦးအား ဘုရားရှိခိုးဖို့ တရားနာဖို့ မည်မျှလောက်ဟောဟောရလိမ့်မည် မဟုတ် ပေ။ သူ့နာမည်ကို မြန်မာများက မြန်မာအသံထွက်ဖြင့် ဗိုလ်ကိတ် ကြီးဟုခေါ်ကြသည်။ သူသည်ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေသော ဗုဒ္ဓဘာသာလယ် သမား၊ ယာသမားများ အဆင်ပြေအောင် အစစအရာရာကူညီ၏။

စပါးအထွက်တိုးအောင်၊ ပဲ၊ ဝါစသည်အထွက်တိုးအောင် နည်းလမ်းများရှာပေး၏။ ပဲမျိုးကောင်းများကိုရှာပေး၏။ မျိုးသစ်ဖြစ်အောင်လည်း တီထွင်ပေး၏။ အရင်ကမြန်မာကြက်များသည် အသားသိပ်မပါကြ။ အရိုးနှင့်အရေသာရှိသည်။ ထိုမြန်မာကြက်များ အသားများလာအောင် ဗိုလ်ကိတ်ကြီးက နိုင်ငံခြားမှ ကြက်မျိုးကောင်းများရှာဖွေပြီး မျိုးစပ်ပေး၏။ သူ့ကျေးဇူးကြောင့်မြန်မာကြက်များ အသားတိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာများအတွက် အာဟာရခါတ်ပြည့်ဝသော ပဲတစ်မျိုးကို သူတီထွင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုပဲအတွက် နာမည်ပေးရန်စဉ်စားကြသောအခါ သူ့စေတနာကိုဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ဗိုလ်ကိတ်ဟုပင် ပေးလိုက်ကြသည်။ ဗိုလ်ကိတ်ပဲရှိနေသမျှ သူ့ကိုအမြဲသတ်ရနေကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတောင်သူလယ်သမားတို့၏ ဆာနေသောဗိုက်ကို အစာဖြည့်ပေးလိုက်သောအခါ သမ္မာကျမ်းစာကို တစ်ခွန်းမှမဟောရဘဲ တောင်တွင်းကြီးနယ်၌ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေ အများကြီးဖြစ်သွားသည်။

ပျားကိုရှာသောသူသည် မိမိလိုအပ်သောပျားကိုရလျှင် ကြက်ဆူပင်ပင်ဖြစ်သော်လည်း တောတွင်အမြတ်မှတ်ရာသည်။

ပညာကိုရှာသောသူသည်ပညာကိုရလျှင် သုဘရာဇာပင်ဖြစ်သော်လည်းလူတွင်အမြတ်မှတ်ရာသည်။

ဆိုသော လုံးတော်ဆရာတော်၏အဆုံးအမအတိုင်း ကောင်းမြတ်သော သာသနာပြုနည်းမှန်လျှင် ဘာသာခြားဆီကပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံရယူရမည်သာဖြစ်၏။ မြို့တစ်မြို့တွင် လူထု၏မရှိမဲ့မဲ့ငွေဖြင့် စေတီကြီးတစ်ဆူခြစ်ခြံပတ်တည်ရာ သိန်းပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်ကုန်သည်။ ဌာပနာသွင်းသော ရတနာပစ္စည်း

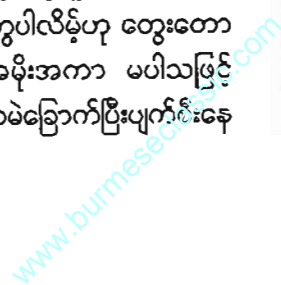
သည်ပင် သိန်းပေါင်းငါးထောင်ခန့် ဖို့မည်ထင်သည်။ ထိုမြို့တွင် အစဉ်အဆက်က တည်ပြီးသား စေတီဟောင်းပေါင်းများစွာရှိ၏။

ယခုခေတ်တွင် တည်ထားသော စေတီသစ်ပေါင်းများစွာလည်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် စေတီသစ်၊ ဘုရားသစ်ကား ထပ်၍မလိုလောက်အောင် ပါများနေ၏။ ထိုမြို့တွင် ဆယ်တန်းကို ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်ဆက်မတက်နိုင်သဖြင့် အလုပ်ထွက်လုပ်ရသော ကျောင်းသားကျောင်းသူ အတော်များများရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမြို့ရှိ ဆေးရုံသို့ သွားကြည့်လျှင် နားကြပ်နှင့် ပါးစပ်သာရှိ၏။ ဆေးအသာထား၍ ပတ်တီးစကိုပင် အပြင်မှာဝယ်ရသည်။

ဘုရားတည်၍ကုန်မည့် သိန်းပေါင်းနှစ်သောင်းကို နှမ်းပါးသူများ အတွက် ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ စီးပွားရေးအတွက် ငွေပဒေသာပင်များပြုလုပ်၍ ဘဏ်မှာအပ်ပြီး လှူဒါန်း လိုက်မည်ဆိုလျှင် လောကအတွက် အဘယ်မျှလောက် ကျေးဇူးများလိုက်လေမည်နည်း။ ဗောဓိတစ်ထောင်၊ ကံ့ကော်တစ်ထောင်၊ အင်ကြင်းတစ်ထောင်၊ သရက်တစ်ထောင်စသော တစ်ထောင်ရပ်ပွားများကို စာရေးသူ ဖူးမြော်ဖူးပါသည်။

ဘုရားဖူးရင်း ငိုရသည်

သို့သော် ကြည်နူးရသည့်အခါထက် စိတ်ထိခိုက်ရသည့်အခါက ပိုများပါသည်။ တစ်ခုသော တစ်ထောင်ဘုရားများကို ဖူးမျှော်ကြည့်ရာ ဘုရားရုပ်ပွားဟူ၍ပင် မသိနိုင်တော့။ ဘာရုပ်တွေပါလိမ့်ဟု တွေးတောယူရသည်အထိ ပုံတွေကပျက်စီးနေသည်။ အမိုးအကာ မပါသဖြင့် နိုးရွာတော့စို့၊ နေပူတော့ခြောက်နှင့်ရုပ်ပွားများမှာမဲခြောက်ပြီးပျက်စီးနေလေပြီ။

ဘုရားတည်ဖို့အတွက် အလှူရှင်ရှာရန် လွယ်ကူသော်လည်း ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ အလှူရှင်ရှာရန်ကား မလွယ်ကူပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ထောင်ရပ်ပွားများကို တောထဲတွင် ဒီအတိုင်း ပစ်ထားရာ မြက်ပင်များ၊ ချုံပုတ်များက ရပ်ပွားများကို ဖုံးလွှမ်းနေပေသည်။ တစ်ထောင်ရပ်ပွားများ ခန္တီပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းရင်း ချုံပုတ်တွေအောက်တွင် စံနေကြရရှာသည်။ နောက်ငါးနှစ်ခန့်ကြာလျှင် ထိုရပ်ပွားများ အားလုံးပျက်စီးပြီး မြေကြီးဖြစ်ရပေတော့မည်။ ရဟန်းမို့ မျက်ရည်မကျသော်လည်း နှလုံးသားထဲမှာကား ငိုမိနေပါပြီ။

တစ်ဆူကိုငါးသိန်း၊ အဆူတစ်ရာဆိုလျှင် သိန်းငါးရာ၊ အဆူတစ်ထောင်ဆိုလျှင် သိန်းငါးထောင် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ချွေးနည်းစာ သိန်းငါးထောင်သည် ချုံပုတ်များ၊ မြက်ပင်များအောက်မှာပင် ကုန်ဆုံးခဲ့ရပြီ။ ရွှေဘိုမြို့သို့ တရားဟောကြွစဉ်က မိဘမဲ့ပရဟိတကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့ သွားရောက်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်သူမှာ စာရေးဆရာကြီး ဦးသန်းထွန်း(ရွှေဘို)ပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး၏ ပရဟိတကျောင်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ကလေးငယ်(၃၀)သာ ရှိသည်။ သုံးရာခန့် လက်ခံနိုင်အောင် ကျယ်ဝန်းလျက် အဘယ်ကြောင့် သုံးဆယ်သာ လက်ခံရသနည်းဟု မေးမြန်းကြည့်ရာ ဆရာကြီးက-

“လက်ခံချင်တာပေါ့ဘုရား၊ ကျွေးစရာမရှိလို့ ဒီလောက်ပဲ လက်ခံရတာပါ။ ဆရာတော်သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာအများစုဟာ အခုလိုလူမှု ရေးကိစ္စတွေမှာ လှူဒါန်းရကောင်းမှန်း သိပ်ပြီး မသိကြသေးဘူးဘုရား။ တောင်ပေါ်ဒေသက မိဘမဲ့တိုင်းရင်းသားကလေးတွေ အများကြီးလာအပ်ကြတယ်။ တပည့်တော်တို့ကျောင်းက ကျွေးစရာမရှိတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး”

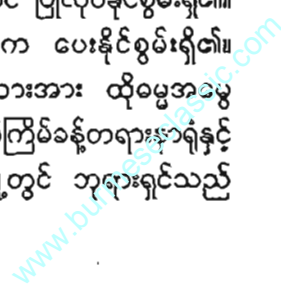
“ဘာသာခြား ပရဟိတကျောင်းတွေကတော့ ဘယ်နှစ်ယောက်

လာလာ ကျွေးနိုင်တယ်။ ဒီတော့ တပည့်တော်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ တိုင်းရင်းသား ကလေးတွေဟာ ဘာသာခြားတွေပဲဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့။ ဘာသာခြားသူဌေးတွေက သူတို့ဘာသာအတွက် တကယ်ကျေးဇူးများ မယ့်နေရာကို ရွေးလှူတတ်ကြတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာသူဌေးအများစုကတော့ ကျေးဇူးများမယ့်နေရာကို ရွေးလှူတတ်တဲ့အလေ့အထ သိပ်မရှိကြသေးဘူးဘုရား”

ချုံပုတ်ထဲ၊ မြက်ထဲတွင် အလကားဖြစ်သွားမည့်သိန်းပေါင်း ငါးထောင်ထဲမှ သိန်းပေါင်းငါးရာလောက်ကို ထိုကဲ့သို့သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ပရဟိတကျောင်းများသို့ လှူဒါန်းကြမည်ဆိုလျှင် တိုင်းရင်းသား ရင်သွေးငယ်များ ဘာသာခြားဘဝသို့ ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာသုံးပါးလုံးသည် ဗုဒ္ဓချမှတ်ခဲ့သော ဝိပုတ္တိလမ်းစဉ်များဖြစ်သည်။ ဝိပုတ္တိ-လွတ်မြောက်ခြင်းဟူသည် ခန္ဓာမှ လွတ်မြောက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ခန္ဓာဟူသည် အကျိုးတရားဖြစ်၏။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသော အကြောင်းတရားများကြောင့် ဤခန္ဓာသည် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ အကျိုးတရားကို မလိုချင်လျှင် အကြောင်းတရားကို အရင်သတ်ရ၏။ ထိုတွင် ဒါနကုသိုလ်သည် လောဘဦးစီးသော ကိလေသာများကိုပါးအောင်၊ နည်းအောင်ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

သီလကုသိုလ်သည် ဒေါသဦးစီးသော ကိလေသာများကိုပါးအောင် နည်းအောင်ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ ဘာဝနာသည် မောဟ ဦးဆောင်သော ကိလေသာများကို ပါးအောင်နည်းအောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့သော အသိတရားများကို ဓမ္မများက ပေးနိုင်စွမ်းရှိ၏။ ရာဇဂြိုဟ်မှ မဟာဓနသူဌေးကြီးသည် သူ့သားအား ထိုဓမ္မအဓမ္မပေးရန် သတိမရခဲ့ ပေ။ ဘုရားရှင်ထံတွင် တစ်ကြိမ်ခန့်တရားနာရုံနှင့် ထိုအသိများကို အပြည့်အဝရနိုင်၏။ သူတို့မြို့တွင် ဘုရားရှင်သည်

ညစဉ်တရားဟောနေ၏။ သို့သော် သူ့သားအားတစ်ကြိမ်မျှ တရားနာရန်မတိုက်တွန်းခဲ့။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုလိုရေပေါ်တွင် သူတောင်းစားဘဝနှင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သာဝတ္ထိမြို့မှ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကား သားသမီးအားလုံးကိုသာမက ကာမေသုကံကို လက်ရဲကော်ရဲ ကျူးလွန်နေသော တူတစ်ယောက်ကိုပင် ဓမ္မအမွေရအောင်ပေးပြီး နိဗ္ဗာန်အရောက်ပို့ခဲ့သည်။

အနာထပိဏ်တွင် သားသမီးလေးယောက်ရှိ၏။ သမီးအကြီးနှစ်ယောက်သည် သောတာပန်။ အငယ်ဆုံးသမီးလေး သုမနုကား သကဒါဂါမ်၊ သားဆိုးသားမိုက် အရက်သမားမောင်ကာဠကိုပင် ငွေတစ်ထောင်ပေးပြီး ဘုရားရှင်၏တရားကိုနာယူစေခြင်းဖြင့် သောတာပန်တည်စေခဲ့ သည်။ ယခုလည်း ခေမအမည်ရှိ သူ၏တူတစ်ယောက်သည် သူတပါး၏မယားများ၊ သမီးပျိုများနှင့်ဖောက်ပြားလျက် ရှိသည်။ ခေမ၏ရှေးဆုတောင်းကြောင့် အမျိုးသမီးများသည် သူ့ကိုမြင်ရလျှင် ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်ကြ၏။

သူတစ်ပါးမယားနှင့် ညအခါ သွားရောက်ပျော်ပါးလေ့ရှိ၏။ မင်းချင်းတို့က ဖမ်းမိသောအခါ မင်းကြီးထံပို့သကြ၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာကိုထောက်ပြီးအပြစ်မပေးဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ လွှတ်ပြီးမကြာမီမှာပင် သူတစ်ပါးမယားနှင့် ဖျော်ပါးပြန်ရာ ထပ်မံသဖြင့် ဘုရင့်ထံထပ်ရောက်ပြန်၏။ မင်းကြီးကလည်း အနာထပိဏ်ကိုအားနာသဖြင့် ပြန်လွှတ်ပေး၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူဌေးကြီးသည် တူဖြစ်သူကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင်ထံခေါ်သွားပြီး တရားနာစေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဖော်ပြပါအဓိပ္ပါယ်ရှိသော နှစ်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ကာမေသုကံ၏ဆိုးကျိုးများ

(၃၀၉) မိုက်မဲတွေဝေစွာ သူတစ်ပါးမယားကို အတင့်ရဲစွာ မှီဝဲလေ့ရှိသူသည် အကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်သောကကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာမအိပ်ခြင်း၊ အကဲ့ရဲ့ခံရခြင်း၊ ငရဲသို့ကျရခြင်း ဟူသောဆိုးကျိုးတို့ကို ခံစားရ၏။

(၃၁၀) အကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း၊ ငရဲသို့ကျရခြင်း ဟူသော ဆိုးကျိုးများအပြင် မိန်းမကလည်းအထိတ်တလန့်၊ ယောက်ျားကလည်း အထိတ်တလန့် မှီဝဲခြင်းကြောင့် မွေ့လျော်သာယာခြင်းမှာ အနည်းငယ်သာတည်း။ ပရဒါရက်ကြောင့် မင်းသည် ကျူးလွန်သူကို ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်စီရင်၏။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားသည်သူတစ်ပါးမယားကိုမမှီဝဲရာ။

(ဓမ္မပဒ၊ နိရယဝဂ်၊ သူဌေးသားခေမဝတ္ထု)

တရားအဆုံးတွင် ခေမသည် သောတာပန်တည်ပြီး ငါးပါးသီလ လုံခြုံသွားသည်။ မဟာနေသူဌေးသားကိုကား တရားပွဲသို့ ပို့မည့်ဆွေမျိုးတစ်ယောက်မျှ မရှိခြင်းကား သူ့အတွက် ကံအဆိုးဆုံးပင်ဖြစ်၏။ တစ်ရက်တွင် ဇရပ်ပေါ်ဆာဆာနှင့် အိပ်နေသောသူ့ကို ခိုးသူများက သူတို့နှင့်အတူခိုးဝှက်ရန်ခေါ်ငင်လေရာ အသိဉာဏ်မရှိသောထိုသူသည် ခိုးသူတို့နှင့် ပါသွားလေသည်။

ခိုးသူတို့က သူ့အား တင်းပုတ်လက်နက်တစ်ခုကို ပေးပြီးလျှင် ခြံတံခါးဝ၌ထားခဲ့ကြ၏။ အနားရောက်လာသူမှန်သမျှကို ဤတင်းပုတ်နှင့် သေအောင်ထုသတ်ရမည်ဟု မှာထားခဲ့ကြ၏။ ခိုးသူတို့ ပစ္စည်းများ

ယူပြီးချိန်မှာပင် အိမ်ရှင်များနိုးလာ၍ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရာ ခိုးသူတို့သည် ဥစ္စာထုပ်ကိုဆွဲ၍ ဘေးလွတ်ရာသို့ ပြေးကြသည်။

ထိုလူဖျင်းကား ဘယ်မှထွက်မပြေးဘဲ တင်းပုတ်ကြီးကိုလျက် ရပ်နေရာ ပိုင်းလာသူများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံရ၏။ မင်းကြီးက ထိုလူဖျင်းကို သုသာန်ထုတ်၍ ခေါင်းဖြတ်သတ်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုခေတ်ကထုံးစံတိုင်း သူ့ခေါင်းတွင်အုတ်မုန့်များလိမ်းကျလျက် ခေါင်ရမ်းပန်းကိုပန်စေပြီး ကြိုးတုပ်ကာရိုက်နှက်လျက် လမ်းကုန်အောင် စည်တီး၍ လှည့်လည်စေသည်။

အသက်ခံရမည့် ခိုးသူကိုထွက်ကြည့်သူတို့တွင် ရာဇဂြိုဟ်မှ အချောအလှတွင်နာမည်ကြီး သုလသာအမည်ရှိ ပြည့်တန်ဆာမတစ် ယောက်လည်းပါသည်။ သုလသာသည် ရှေးဘဝတစ်ခုက ထိုသူ၏ မယားဖြစ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် သနားကြင်နာစိတ်ပြင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် ကတွတ်မုန့်နှင့် သောက်ရေကို အာဏာသားတို့အား ပေးလိုက်ပြီး မသတ်မီ အချိန်လေးတွင် ထိုသူဌေးသားကို ကျွေးရန်မှာ လိုက်သည်။

သုသာန်ထဲမှ မုန့်ဆွမ်းအလှူ

သုသာန်ထဲရောက်၍ မသတ်မီအချိန်ကလေးတွင် အာဏာသား တို့က သုလသာပေးလိုက်သော ကတွတ်မုန့်လေးခုနှင့် သောက်ရေကို ထိုသူအားပေးကြသည်။ ထိုလူဖျင်းသည် မုန့်တို့ကိုစားရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် မှာပင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် သူ့ရှေ့သို့ကြွလာ၍ ဆွမ်းရပ်လေ သည်။ ထိုသူသည် ဤအတိုင်းသေသွားလျှင် ငရဲသို့ကျမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုမုန့်ကိုသူမစားဘဲ မထေရ်မြတ်ကိုလှူပြီးမှသေလျှင် နတ် ပြည်သို့ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် သုသာန်ထဲထိဆွမ်းစားရန်ခြင်းသည် ထိုသူ့ အတွက်သာဖြစ်သည်။ အရှင်မြတ်အတွက်မဟုတ်။ ပညာမဲ့တို့၏ အမြင်အားဖြင့် ပေးသောသူသည်ကုန်၏။ ယူသောသူသည်ရ၏။ ပညာရှိတို့၏ အမြင်အားဖြင့်ကား ပေးသောသူသည်ရ၏။ ယူ သောသူသည်မရ။ ပညာမဲ့တို့၏အမြင်အားဖြင့် အလှူခံသူသည် လှူသူကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။ ပညာရှိတို့၏ အမြင်အားဖြင့် လှူခွင့်ရသူက အလှူခံကိုကျေးဇူးတင်ရသည်။ ယခုဖြစ်ရပ်ကို ရှေ့ဆက်ဖတ်လျှင် ဖော်ပြပါဒဿန၏ အဓိပ္ပါယ်ကို သေချာသိလာပေ လိမ့်မည်။

“သတ်မည့်ဆဲဆဲ ငါ့အတွက် ဤမုန့်နှင့်ရေကို စားသောက်ခြင်း ဖြင့် ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ မထေရ်မြတ်ကိုလှူခြင်းက သံသရာအတွက် ကုသိုလ်ရိက္ခာထုတ် ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟုစဉ်းစားပြီး မထေရ်မြတ်အား ကပ်လှူလိုက်သည်။ မထေရ်မြတ်သည် ရာဇဝတ်သား၏ သဒ္ဓါတရား များကို တိုးပွားစေခြင်းငှါ ထိုသူမြင်လောက်သောနေရာမှာပင် မုန့်တို့ကို ဘုဉ်းပေး၍ ရေကိုသောက်ကာ ကြွသွားတော်မူသည်။

မထေရ်မြတ်ကြွသွားသည်နှင့် အာဏာသားတို့သည် ထိုသူ၏ ခေါင်းကိုဖြတ်ကာ သတ်လိုက်ကြသည်။ လယ်ယာမြေကောင်းဖြစ်သော ရဟန္တာမထေရ်၌ ပြုလုပ်အပ်သော ဒါနကုသိုလ်သည် ထိုသူအလို ရှိလျှင် လူသက်ဖြင့်(၉၂)ကုဋေခြောက်သန်း အသက်ရှည်သော ပရနိမ္မိ တဝဿဝတီ နတ်ဘုံထိရောက်နိုင်၏။ သို့သော် မရောက်ခဲ့။ အနှစ် ကိုးသန်း အသက်ရှည်သော စတုမဟာရာဇ်အနွယ်ဝင် ညောင်ပင် စောင့်ရှုကွစိုးကြီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ငါသည် သုလသာကျေးဇူးကြောင့် ဤဒါနကို ပြုခွင့်ရတော့၍ သုလသာ အပေါ်စွဲလမ်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ သူသည် ရုက္ခစိုးနတ်ဘဝ ရောက်သည်အထိ သုလသာကိုမမေ့။ တစ်ရက်တွင် ဥယျာဉ်သို့ သုလ

သာသည် တခြားအဖော်များနှင့်အတူ ပျော်ပွဲစားရောက်လာသည်။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သားများ လာနေကျ ဥယျာဉ်ကြီးပင်ဖြစ်၏။

ရုက္ခစိုးသည် ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အမှောင်တိုက်ကြီးဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် သုလသာကို သူ့ဗိမာန်သို့ဆောင်ယူကာ ပေါင်းသင်းနေလေသည်။ သူသည် ဇာတိဿရဥဏ်ရသောကြောင့် သူ၏ နောက်ဘဝအကြောင်းကိုလည်း သုလသာအား သနားစဖွယ်ပြောပြရှာသည်။ ရုက္ခစိုးနတ်နှင့်သုလသာတို့ ပေါင်းဖော်နေသည်မှာ ခုနစ်ရက် တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သုလသာ၏မိခင်သည် သမီးကိုရှာမတွေ့၍ ငိုကြွေးပူဆွေးနေရာ လူအချို့က အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထံသွားမေးလျှင် သမီး ရှိရာကိုသိနိုင်ကြောင်း အကြံပေးကြသဖြင့် မထေရ်မြတ်ထံ ရောက်လာသည်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဤနေ့မှ နောက်ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူစဉ် ပရိသတ်အစွန့်၌ တွေ့မြင်ရလိမ့်မည်ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သုလသာသည် မိခင်ကြီး ပူဆွေးသောကရောက်နေမှာဖြစ်သည့်အတွက် မိခင်ထံပြန်ပို့ရန် တောင်းပန်ရာ ရုက္ခစိုးနတ်သည် ဘုရားရှင်၏တရားပွဲ ပရိသတ်အစွန့်၌ သုလသာကို ပို့ပေးခဲ့သည်။

(ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်၊ ဥရဂဝဂ်၊ ခေတ္တူပမပေတဝတ္ထု)

ဤစာအုပ်သည် ဦးစိုးနိုင်၏ဒါနမူများဖော်ပြအပြီးတွင် ပြီးဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ဤရုက္ခစိုးနတ်နှင့် လူမိန်းမတို့ ပေါင်းသင်းခြင်းဝတ္ထုကို အဘယ့်ကြောင့် ဆက်ရေးရသနည်းဆိုသော်- ရှေ့တွင် မြိတ်မြို့၊ တံငါရွာမှ နတ်သမီးနှင့် လူအမျိုးသားတို့ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ဖော်ပြခဲ့သည်။ စာပေစိစစ်ရေးအချို့နှင့် ခေတ်လူငယ်အချို့က မဖြစ်နိုင်၊ စိတ်ကူးယာဉ်ဒဏ္ဍာရီမျှသာဟု မှတ်ထင်မည်စိုးသောကြောင့်

ဗုဒ္ဓလက်ထက်ကလည်း ဤကဲ့သို့ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟုသိအောင် ဆက်လက်ရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။ မိဘမဲ့ကလေးများ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ကလေးများကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်သောဒါနမူများကို ကာလဒါနဟုလည်းကောင်း၊ ပါရမီထိုက်သောဒါနဟုလည်းကောင်း၊ ဉာဏ်ယှဉ်သောဒါနဟုလည်းကောင်း ခေါ်ရသည်။

လောကအတွက်၊ သာသနာအတွက် တကယ်ကျေးဇူးများသည် နေရာ၌ လှူဒါန်းသော ကာလဒါနအလှူရှင်များသည် ဖြစ်ရာဘဝတွင် ချမ်းသာသောအခါ ပထမအရွယ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချမ်းသာသည်။ ပါရမီထိုက်သောဒါနဖြစ်သည့်အတွက် လူနတ်ချမ်းသာကိုလည်း ခံစားရသည်။ ကိလေသာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်းရောက်သည်။

ဉာဏ်ယှဉ်သောဒါန ဖြစ်သည့်အတွက် ချမ်းသာသည်အပြင် ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်းဟူသော ကောင်းကျိုးတစ်ခုကို ပိုရသည်။ ထိုဉာဏ်ကြီးရှင်များသည် ဘုရားရှင်၏တရားကို တစ်ကြိမ်နာရုံနှင့် ရဟန္တာဘဝ သို့ရောက်သည်။ တခြားဘာသာ၊ တခြားလူမျိုးများတွင် ဆင်းရဲသားများကို စီးပွားရေး ထောက်ပံ့ရေးအသင်းအဖွဲ့များရှိသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာများတွင်ကား မရှိပေ။ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၌ ယူနပ်စ်အမည်ရှိ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးသည် ဆင်းရဲသားများကို အနည်းဆုံးသောအတိုးနှုန်းဖြင့်ငွေချေးပေးရာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်မှ ဆင်းရဲသားပေါင်းများစွာ အဆင်ပြေသွားကြသည်။ ယခင်က သူဌေးများကိုသာ ပိုက်ဆံချေးကြသည်။ ဆင်းရဲသားများကို မချေးပေ။

ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသားများမှာ ဒုက္ခန္ဓမှ မတက်နိုင်တော့ပေ။ ယူနပ်စ်၏နည်းသည် ဆင်းရဲသားအများစုကို အမှန်တကယ် စီးပွားရေးအဆင်ပြေအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သောကြောင့် ယခုဆိုလျှင် အမေရိကန်အပါအဝင် နိုင်ငံပေါင်းတစ်ရာနီးပါးသည် သူနည်းအတိုင်း ဆင်းရဲသားများကို အနည်းဆုံးသောအတိုးနှုန်းဖြင့် ငွေချေးပေးနေပြီဖြစ်သည်။

ဆင်းရဲသားတို့၏ဖခင် ယူနပ်စ်ကိုလည်း ကမ္ဘာက နိဘယ်ဆုကြီးကို ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်တွင် မန္တလေးမြို့၊ တောင်စလင်းတိုက်သစ်၊ ဝါးခင်းကုန်းဆရာတော် ဦးတိက္ခဏ်အစဖော်ပေးမှုကြောင့် နာရေးကူညီ မှုအသင်းကြီး တစ်ပြည်လုံးတွင်ပေါ်လာရာ ဆင်းရဲသားများမှာ သေရေးအတွက် စိတ်အေးကြရပြီဖြစ်သည်။

ခွာရန်ခက်သော လောကီအစွဲအလမ်းတွေကို ခွာချကာ အသုဘယာဉ်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီးပို့ပေးသော ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ကျော်သူ၏ လုပ်ဆောင်မှုကိုလည်း မြန်မာပြည်သားတို့က ဘယ်သောအခါမှ မေ့လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ယခုအခါ ဆင်းရဲသားတို့၏ စီးပွားရေးအတွက် သာရေးကူညီမှုအသင်းတစ်ခုသာ လိုပါတော့သည်။

သာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးကို စွမ်းနိုင်သူတစ်ယောက်ကသာ စတင်လိုက်မည်ဆိုလျှင် တစ်ပြည်လုံးနောက်ကလိုက်လာမှာ မလွဲပေ။ မြန်မာတို့တွင် မွေးလာကတည်းက ကရုဏာနှလုံးသား ပါလာပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသားတို့အား အရင်းအနှီးထောက်ပံ့ရန် သာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးအတွက် မြန်မာပြည်တွင် နောက်လိုက်ကောင်းများ အများအပြား ရှိပါသည်။

စတင်မညီခေါင်းဆောင်ကောင်းသာ လိုပါတော့သည်။ ပြောရဲပါသည်။ ထိုသာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးကို စတင်သူ၏ နာမည်ကို မြန်မာ လူမျိုးအဆက်ဆက်သည် ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ စာရွက်ပေါ်တွင်ရေးထားသော စာသည်သာ သဘာဝ၏တိုက်စားမှုကြောင့် ကြာလာလျှင် ပျောက်ချင်ပျောက်ပေ လိမ့်မည်။

နှလုံးသားတွင် ရေးထားသောနာမည်သည်ကား ဆွေစဉ်မျိုးဆက် သယ်ဆောင်သွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်သောအခါမှ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

လူဖြစ်ခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို မသိသူသည်

လူ့လောကကြီးကိုမိမိအတွက် အသုံးချသည်။
လူဖြစ်ခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို သိသူသည်
မိမိကိုယ်ကိုလောကအတွက် အသုံးချသည်။

သာဝတ္ထိမြို့ထဲတွင် တောင်းစားနေရသော မိဘမဲ့ခုနစ်နှစ်သား အရွယ် လောသကတိဿအမည်ရှိသူငယ်လေးကို ရှင်ပြုပေးပြီးရဟန္တာ ဖြစ်သည်အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူမှာ ဘုရားရှင်၏လက်ယာတော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

မိဘတို့ စွန့်ပစ်ခံရသော ဇဠိလသူဌေးအလောင်း သူငယ်လေးကို သူဌေးကြီးဘဝရောက်သည်အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူမှာ အရှင်မဟာကစွည်းမထေရ် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

စိတ္တဇဝေဒနာစွဲကပ်ခါ ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် လျှောက်သွားနေသော အခြေအနေမဲ့ မပဏ္ဍကို ရဟန်းမဝတ်ပေးပြီး ရဟန္တာဖြစ်သည်အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်တို့ကို ထောက်၍ မိဘမဲ့ကလေးတို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အခြေအနေမဲ့ ဆင်းရဲသားတို့ကို ကူညီခြင်းတို့သည် ယခုခေတ်မှပေါ်သော အထူးအဆန်းလုပ်ငန်းမဟုတ်။ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာတို့၏ ကာယကံမေတ္တာနှင့် ကာယကံကရုဏာကို ညွှန်ပြရာလုပ်ငန်းဟောင်း၊ ကျင့်စဉ်ဟောင်း သာဖြစ်သည်။

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

- ၃ . ၈ . ၂၀၀၈ နေ့တွင် စတင်ရေးသား၍
- ၁၆ . ၉ . ၂၀၀၉ နေ့- မွန်ပြည်နယ်၊
- သထုံမြို့နယ်၊ ကျိုက္ကော်၊ သိမ်ဆိပ်ရွာ၊
- ပြည်စုံထွန်း-
- ဆေးဖျိုးစုံရောင်းဝယ်ရေးမိသားစုတို့၏နေအိမ်တွင်
- ရေးသားပြီးစီးသည်။

